

MURAT ÇAKIR

DERLEMELER 2016

ÖZGÜR GÜNDEM VE YENİ ÖZGÜR POLİTİKA
GAZETELERİ İLE ONBEŞ GÜNLÜK POLİTİKA
GAZETESİNDE YAYIMLANAN MAKALELER

COPYLEFT WWW.KOZMOPOLIT.COM

BİLGİ PAYLAŞIMLA ÇOĞALIR !

Tüm yazı ve çeviriler, ticari amaçla kullanılmamak şartıyla, indirilebilir, basılabilir, dağıtılabilmektedir.

İÇİNDEKİLER

Deklarasyonla özerklik gelmez	5	»Ankara'nın beşinci kolu«	86
Taşeron başına buyruk davranınca	6	F. Almanya ve Gülen hareketi	88
Gerici devlet yapısına dönüş	7	Akıllanmıyorlar!	89
Stratejik zorunluluk	8	Macereperstin sonu iyi olmaz!	90
AB, AKP'yi neden destekliyor?	9	F. Alman emperyalizminin »sempatisi«	91
Despotlarla işbirliği zorunluluğunun dayanılmaz hafifliği	10	Avrupa'nın siyasî haritası değişiyor mu?	92
AB'nin Türkiye stratejisi	15	Sağ popülizmin gösterdiği gerçek	93
Yasallık yerine meşruiyet	20	»Fırat Kalkanı«, cihatçılar ve F. Alman yardımı	94
Susmuyor şu cesetler susmuyor	21	»15 Temmuz« ve Avrupa	95
Mülteciler ve kapitalist kâr mekanizmaları	22	Avrupa'nın militarize sınır koruması	100
Asalak kapitalizme mülteci ivmesi	23	NATO resmen Suriye savaşında	101
F. Alman emperyalizminin Afrika sevdası	24	Hillary Clinton'un gölgesi altında	102
Aptal koyun kasabın bıçağını yalarmış	29	»Cihatçı enternasyonal«	103
Polonya usulü »demokrasi«	30	HDK Almanya	104
F. Alman seçimlerinin gösterdiği	31	Trump'ın gölgesi	105
Savaş eken, terör biçer	32	Brexit sonrası AB'nin geleceği üzerine	106
Terör – Emperyalizmin meşum egemenlik aracı	33	12 Kasım Mitingi ve Öcalan bayrakları	111
Macar salâmı	38	Şimdi ne yapmalı?	112
Mengene arasında	39	ABD seçimleri: Brexit'in ardından ikinci darbe mi?	114
Devrimci mücadele meşrudur!	40	Çelişkiler derinleşiyor	118
Suudi Arabistan'ın jeopolitik planları	41	Kıymet-i harbiyesi olmayan işler	120
ABD-Suudi gerilimi mi?	46	ABD seçimleri: Trump ve emperyalist-kapitalist dünya	121
Tüm iktidar baldırı çıplaklara!	47	Merkel sağ popülizme mi kayıyor?	126
Emperyalizmin yeni »Marshall-Planı«	56	Savaş Avrupa'da!	127
KCK'nin devrimci hamlesi	58	Mesele insan kalabilmek gülüm...	128
Devrimci tutsaklar ve bir özeleştirisi	59		
İmce çelişkiler	60		
Pecunan vilescit!	65		
Alman-Türk kaygı tiyatrosu	66		
»Soykırım, soykırımdır!«	67		
»Değerli yalnızlıktan« stratejik zorunluklara	68		
Alman-Türk kayıç dövüşü	73		
F. Alman emperyalizminin Tatar kartı	74		
AB ile »sosyal Avrupa« boş bir hayal	76		
Türkiye ve İsrail: İkiz kardeşler	77		
NATO'nun ikili stratejisi	78		
Kapkara »Beyaz Kitap«	79		
Darbe girişimi: »Acemice« mi, »Erdoğan için« mi?	80		
Olağanüstü olağan hâl	84		
NATO'da çatlak mı var?	85		

DEKLARASYONLA ÖZERKLİK GELMEZ

02 OCAK 2016

Kürdistan'ın yangın yerine döndürüldüğü, katliamlar ve yıkımın olağanlaştığı, ama aynı zamanda vicdanların köreldiği bugünlerde DTK'nın kamuoyuna sunduğu Demokratik Çözüm Deklarasyonu, beklenildiği gibi egemenlerin derin nefreti ile karşılaştı. Deklarasyonla özerkliğin gelmeyeceğini, deklarasyonun tüm ülkeye yönelik bir tartışma metni olduğunu herkes biliyor. Rejim zaten tam da bu nedenle nefretini kusuyor.

Otoriter-neoliberal güvenlik rejiminin inşasını tüm hızıyla sürdüren ve faşizmin toplumsal tabanını oluşturmakta olan egemenlerin bir deklarasyonla ikna edilemeyeceklerini, aksine sadece mücadele ile dize getirilebileceklerini de bizler biliyoruz. O açıdan, DTK'nın »öneri ve eleştirilere açık« olduğunu ilân ettiği deklarasyonun en başta Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri arasında tartışılması son derece önemli. Deklarasyonun eleştirel okumasını daha sonra yayınlayacağımız bir makale ile yapacağımıza dikkat çekerek, kısaca bazı noktalara değinmek istiyoruz.

Öncelikle deklarasyonun tek başına DTK tarafından açıklanmasının, önemli bir yapısal soruna işaret ettiğini belirtmeliyiz. Kürdistan ve Türkiye'nin içinde bulunduğu çoklu kriz ortamı, Ortadoğu'daki gelişmeler ve uluslararası koşullar, devrimci-demokratik muhalefetin ortak mücadelesini zorunlu kılmaktadır. DTK-DBP ve HDK-HDP biçiminde var olan yapılar, »bizler« ve »onlar« ikiliğini yeniden üretmekte, ortaklaşmayı engellemektedirler. Kongreler tek çatı altında bütünleşerek yeniden yapılanmalı ve kongrenin siyaset aracı olacak parti konseptine geri dönülmelidir. Aynı zamanda kongrenin daha geniş kesimleri kapsayacak hâle getirilmesi gereklidir. Kanımızca ancak böylesi bir yapılanma, özerklik tartışmalarının daha geniş toplumsal kesimler arasında yürütülmesini örgütleyebilecektir.

Devrimci-demokratik muhalefetin meclisler temelinde bir kongre çatısı altında ortaklaşması, farklı siyasi yapıların, sosyalistlerin, komünistlerin, Kürdistan özgürlük hareketinin kendi örgütlülüklerini ve özgün mücadelelerini sürdürmelerinin önünde engel değildir. Aksine burjuva demokrasininin demokratikleşmesi, barışın tesis edilmesi, bileşenlerin kendi hedef ve amaçları için uygun koşulların yaratılmasını sağlayacaktır. Ortaklaşma da belirli bir »dil birliğini« teşvik edecektir.

Dil birliği, kullanılan kavramların içeriği açısından önemlidir. »Nasıl bir demokrasi«, »nasıl bir özerklik« sorularından ne anlaşıldığı açığa kavuşturulmalıdır. Örneğin biz komünistler gerçek demokrasinin ancak işçi sınıfının iktidarı ile kurulabileceğini savunuyoruz, ama burjuva demokrasininin koşulları altında iyileştirici her reform için ortak mücadeleden yanayız. Merkezi yasama, yani sosyal standartlar ile temel hak ve özgürlüklerin ülkenin her noktasında aynı şekilde geçerli olması ve demokratik özerklik, yani yerinden özyönetim kombinasyonunun bugünden gerçekleştirilebileceğine inanıyoruz. Merkezi yasama-Özerklik kombinasyonunun gerçekleştirilmesinin önkoşulu ortak mücadeledir. Demokratik Çözüm Deklarasyonu ortak mücadelenin genel hatlarına yönelik bir taslaktır, içeriğini doldurmak ve kapsamını genişletmek ise hepimizin görevidir.

TAŞERON BAŞINA BUYRUK DAVRANINCA...

09 OCAK 2016

Emperyalizmin sadık taşeronu Suudi despotları, İran politikalarında gerginliği artırınca, tüm başkentlerde teyakkuza geçildi. Burjuva basını ise, hemen her ülkede »mezhep çatışması« teranesine devam ediyor. Hakim sınıfların egemenlik aracı olan »mezhep çatışması« söylemi ile ilgili olarak M. Sinan Birdal'ın Çarşamba günü Evrensel gazetesinde yayımlanan yazısı hayli aydınlatıcı olduğundan, tavsiye ederiz. Biz, sorunun jeopolitik arka planına bakalım.

Suudi despotların İran'a karşı hasmane tutumlarının temel nedeni mezhep farkı değil, Ortadoğu'daki bölgesel hegemonya çatışmasıdır. Mezhepçilik sadece bunun bir aracıdır. »Kutsal toprakların« egemenleri, çıkarları gerektirdiğinde, değil Şiiilerle, İblisle bile işbirliği yaparlar. Suudiler, İsrail ile sıkı işbirliğinde İran'ın bölgedeki etkinliğini kırmak, emperyalist güçlerin öncelikli stratejik ortağı olmayı hedeflemektedirler. İran'daki Molla rejimi ise, ABD'nin Pasifik Stratejisinin yarattığı fırsatı kullanarak, yıllar süren izolasyondan kurtulma ve emperyalist tekellerle işbirliğine girme hedefini gütmektedirler. Suriye, Irak ve en son Yemen'de süren vekalet savaşlarını derinleştiren temel etmenlerden birisi, Vahhabi ve Molla rejimleri arasındaki bu çelişkidir.

1 Mayıs 2015'de yayımlanan »Suudiler kılıç kuşanıyor« başlıklı yazımızda Suudi despotu Selman'ın veliaht değiştirme kararıyla rejimini konsolide ettiğini ve emperyalist güçler ile sıkı ittifak içerisinde, içeride gerici-vahşi otokratik uygulamalar ve saldırgan dış politikasıyla bölgedeki ihtilafları sertleştiren bir faktör olacağını belirtmiştik. Nitekim gelişmeler o günkü öngörülerimizi teyit etmektedir.

Ancak Suudiler bu yola tek başlarına girmediler. ABD ve AB emperyalizmleri uzun zamandan beri sadık taşeronlarına arka çıktılar ve sistematik bir biçimde Suudi Arabistan'ın gelişmekte olan İran karşısında engelleyici güç olmasını teşvik ettiler. Başta ABD ve Almanya olmak üzere, tüm Batı Suudi despotlarını iktisadi ve askeri açıdan desteklediler, rejimi olası ayaklanmaları bastırması için en modern güvenlik teknolojisiyle donattılar. Karşılığını da aldılar elbet: Suudiler sadece 2004-2011 arasında silah alımı için 73 milyar Dolar harcadılar.

ABD'nin stratejik ağırlığını Pasifik'e vermesi ve Batı'nın İran nükleer programını kabul ederek, yaklaşma politikasına yönelmesi, Suudi çıkarlarını doğrudan etkiledi ve taşeron başına buyruk davranmaya başladı. Bu ise şimdi emperyalist güçleri çetrefil bir ikileme karşısına getiriyor: Öncelik, iştah kabartan bakir İran pazarı için Molla rejimiyle yakınlaşmaya mı verilecek, yoksa günde 17 milyon varil petrolün nakledildiği Hürmüz Boğazı'nı kontrol eden sadık taşeronu mu. Emperyalistler şüphesiz her iki tarafı da kontrol altında tutmak isteyeceklerdir. Onu için iki tarafa da »çiçek« gönderiyorlar. Vahhabi ve Molla rejimleri ise, doğrudan bir savaş yerine, vekalet savaşlarına hız verecekler, bölgedeki kan gölünü büyütecekler. Öyle ya da böyle; Ortadoğu yangını daha da alevlenecek. Geleneksel olarak Suudi despotlarının tarafında duran Türkiye egemenlerinin bu yangında hangi rolü üsteleneceklerini ise önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ne yazık ki, bu rol, meşum bir rol olacağı benziyor.

GERİCİ DEVLET YAPISINA DÖNÜŞ

16 OCAK 2016

1989/90 karşı devrimiyle sosyalizmin dünya çapında aldığı yenilginin 26. yılında insanlığın neleri kaybettiği ve daha neleri kaybetmek üzere olduğu daha da belirginleşiyor. Reel sosyalizm tüm hatalarına, bürokratikliğine ve zayıflıklarına rağmen, emperyalist güçleri sınırlamış, dahası, özellikle Avrupa'da sistem alternatifi olma vasfıyla ve güçlü sendikal hareketin de katkısıyla egemen sınıfları – Ren kapitalizmi gibi – »sosyal devlet« uzlaşısına zorlamıştı.

Bugün ise kapitalist-emperyalist sistem dizginsizleşerek tüm dünyayı boyunduruğu altına alma çabasıyla barbarlığın imparatorluğu kurmak istiyor. Dünya çapında 60 milyondan fazla mülteci, kitlesel yoksulluğun, sefaletin, açlığın, militarizmin, milliyetçiliğin ve savaşların sonucu olarak, 21. Yüzyıl'ın trajedisini ifade ediyor. Kısaca kapitalist sömürü ve emperyalist yayılmacılığın insanlık için var oluş sorunu olduğu daha bariz görünüyor.

Gerek kapitalizmin merkez ülkelerinde, gerekse de Türkiye gibi çeper ülkelerde çoğunluk toplumları sömürüye, baskıya, insanlık dışı uygulamalara ve savaşlara rağmen sessiz kalıyorlar. Korkunun hakimiyeti çoğunluk toplumlarını ırkçılığın, milliyetçi-şovenist ve mezhepçi anlayışların esareti altına sokuyor. Egemen sınıflar krizlerin yüklerini çalışan sınıflara ve yoksullara daha çok yüklüyor, dünyayı kendi çıkarlarına göre şekillendiriyorlar.

Aynı zamanda olası direnişleri başından boğmak için, her yerde gerici devlet yapılanmalarını, otoriter güvenlik rejimlerini inşa ediyorlar. Neoliberal dönüşüm ve militaristleşme politikalarının engelsiz uygulanabilmesi için yeterli olmayan burjuva demokrasilerinin »demokratik konsensüsü« feshediliyor ve burjuva devleti tüm aparatıyla sermaye ve uluslararası tekellerin hizmetinde gericileştiriliyor, otoriterleştiriliyor.

Yarattıkları ve teşvik ettikleri terör, körükledikleri etnik-dinsel-cinsel-mezhepsel düşmanlıklar, refah şovenizmi ve ezilenler ile sömürülenleri uyuşturan milliyetçi demagoji, sosyal ve demokratik hakların yok edilmesi, parlamentoların işlevsizleştirilmesi, doğa ve kent talanının genişletilmesi ve otoritarizmin hakim kılınması için birer egemenlik aracı olarak kullanılıyorlar. Böylelikle Avrupa'da farklı ülkelere yönelik askeri müdahale ve işgallere, Türkiye gibi ülkelere ise kirli savaş uygulamalarına, kitlesel kırımlara toplumsal rıza sağlayabiliyorlar.

Türkiye örneğinde kalalım: bu durum toplumsal muhalefet güçlerine hangi görevleri yükliyor? Acaba şimdiye kadar olduğu gibi, parlamentolar çalışmalara, vicdanlara ve mahkemelere seslenmeye güvenmek yeterli mi – basın tekipleştirildiği, yasama-yargı-yürütmenin tek elde toplandığı ve faşizmin toplumsal tabanının yaratılmakta olduğu bir ülkede? Halk kitlelerinin, ezilenlerin ve sömürülenlerin kendi eserleri olmayan bir barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük kalıcı olabilir mi? Egemenler, direnişle karşılaşmadan, atıkları adımlardan vazgeçerler, demokratik kurallara uyarlar mı? Kanımızca günümüz Türkiye'sinde her bilinçli muhalifin yanıtlaması gereken en ivedi sorular bunlardır. Gericilikten kurtuluşun, barış, demokrasi ve eşitliğin yolu, verilecek yanıtta gizlidir.

STRATEJİK ZORUNLULUK

23 OCAK 2016

Saldırganlığı giderek artan Alman emperyalizmi kronik birikim fazlası krizini hafifletmek, derinleşen sosyal ve ekonomik sorunların faturasını çalışan sınıfların sırtına yüklemek, sömürüyü kökleştirmek amacıyla zaten kırıntıları kalmış sosyal ve demokratik kazanımları ortadan kaldırmak, toplumsal direnç mekanizmalarını kırmak ve dünyanın yeniden emperyalist paylaşımındaki avantajlı konumunu genişletmek için bir dizi stratejik zorunluluğu yerine getirmeye çalışıyor. Bu zorunluluklardan bir tanesi, işbirlikçi ülkelerdeki gerici devlet yapılarını teşvik etmektir.

Dün Berlin’de gerçekleştirilen »Almanya-Türkiye hükümetleri konsültasyonu« bu gerçeğin altını bir kez daha çizdi. Ancak bu buluşma aynı zamanda emperyalist güçler ve işbirlikçileri arasında belirli bir »işbirlikçilik hukukunun« işlediği, işbirliğinin çelişkisiz yürümediği ve emperyalist güçlerin mutlak hakimiyete sahip olmadıkları gerçeğini de göstermektedir.

Örneğin AKP rejimi Türkiye’deki yaklaşık 2,5 milyon mülteciyi »siyaset silahı« olarak kullanmaktadır. Avrupa toplumlarında refah şovenizmini ve ırkçılığı tetikleyen güncel »mülteci krizi«, AKP rejiminin bilinçli olarak başlattığı kitlesel mülteci akınının bir sonucudur. Burhan Kuzu’nun da itiraf ettiği gibi, AKP rejimi mülteci kitlelerini »şartlı rehin« olarak kullanmış ve Avrupalı emperyalist güçleri kendisine destek çıkmaya zorlamıştır.

Elbette Alman emperyalizmi mülteci akınını kapitalizmin merkezlerinde de otoriter-neoliberal uygulamaların yürürlüğe sokulması, toplumsal ve ekonomik sorunların gerçek nedenlerinin üstünün örtülerek olası direniş potansiyellerinin boşa çıkartılması ve yayılmacılığa toplumsal rıza sağlanması için kullanmaktadır. Ama aynı zamanda »meşruiyetini« koruyabilmesi için, »mülteci krizini« kontrolü altına aldığı göstermesi gerekmektedir. AKP rejimine gereksinim duymasının bir nedeni budur.

Türkiye ve Kürdistan’da yürütülen kirli savaşa, faşizan uygulamalara, kısımlara, Kürt halkına yönelik kolektif cezalandırmalara, kent ve kasabaların yerle bir edilmesine ses çıkarmaması, aksine AKP rejimine tam destek çıkması bu gereksinimden kaynaklanmaktadır. Ancak bu gerçek, AKP rejiminin her isteğine boyun eğeceği anlamına da gelmemektedir.

Aksine, Alman emperyalizmi AKP rejiminin handikaplarını çok iyi bilmekte ve bunları kendi çıkarlarına kullanmaya çalışmaktadır. AB’nin 29 Kasım 2015’de aldığı »üyelik görüşmelerini hızlandırma« kararı, sadece AKP’ye siyasi destek değil, aynı zamanda üyelik sürecinin hiyerarşisi içinde AB’nin – dolayısıyla Almanya’nın – AKP politikalarını kontrol altına sokma çabasıdır.

Alman emperyalizmi, dış politikası fiyaskoyla sonuçlanan AKP rejimini kendi çıkarlarını kollamak için desteklemekte ve yönlendirmeye çalışmaktadır. Bu açıdan Almanya veya AB’nin AKP politikalarına karşı çıkmasını veya Türkiye ve Kürdistan’da demokrasi güçlerine destek vermesini beklemek, ham hayalden ibarettir. Emperyalizmin stratejik zorunlulukları, savaşları ve faşizmi dayatmaktadır. Bu da gerçek demokrasi ve barışın, ancak sosyalizmle, ancak ezilen ve sömürülenlerin kendi eseri olduğunda olanaklı olacağını göstermektedir.

AB, AKP'Yİ NEDEN DESTEKLİYOR?

30 OCAK 2016

Avrupa Parlamentosu Uluslararası Kürt Konferansı 12. kez Brüksel'de gerçekleştirildi, ama Kürt basını haricinde kamuoyunda pek ilgi çekmedi. AP Sol Grubu himayesinde yapılan geleneksel konferansta Kürt temsilcileri ve dostları birbirlerini dinleyip, karşılıklı söylenenleri teyit ettiler. Söylenenlerin, yapılan tespitlerin, ileri sürülen taleplerin hiç birisi yanlış değil. Peki ama sonuç? Yanlış anlaşılmasın, diplomasi alanında yapılan iyi bir işi yermek değil amacımız. Ama Kürdistan'da kentler yerle bir edilir, cesetler sokaklarda çürümeye başlar, kurşun yaraları kokan ve muhtemelen kan kaybından ölmek üzere olan düzinelerce yaralı bodrum yıkıntılarında bekletilirlerken, Avrupa'nın merkezinde yapılan bir konferanstan geleneksel sonuçların ötesini beklemek hakkımız değil mi?

Kanımızca Kürt siyaseti ve Avrupa'daki Kürdistanlı kurumlar ham hayallerden ve illüzyonlardan vazgeçmek zorundadırlar. Bunun içinse bazı gerçeklerin bilince çıkartılması, bilhassa ve öncelikli olarak AB'nin »ne« olduğu konusunda netlik kazanılması gerekmektedir.

Biz, AB'ni Avrupalı emperyalist devletlerin, Almanya'nın patronajı altında yayılmacılığın ve militarist saldırganlığın başat merkezlerinden birisi hâline gelen iktisadî ve siyasî yapılanması olarak değerlendiriyoruz. AB, her türlü demokratik meşruiyetin ve burjuva demokrasininin altını oyan, üye ülkelerin ulusal parlamentolarını işlevsiz kılan, ekonomik gücüyle çeperindeki ülkeleri kontrolü altına sokan ve uluslararası tekellerin çıkarlarını dünya çapında militarist yöntemler ve despot rejimlerle işbirliğinde koruyan bir sermaye birliğidir. Kısacası, demokratik ve sosyal bir Avrupa, AB denilen konstrüksiyon parçalanmadan yaratılamayacaktır.

Milliyetler sorunu, insan hakları, demokrasi veya barış AB politikalarının şekillendirilmesinde, şartlı rehin ve gerekçe olarak kullanılmanın haricinde hiç bir rol oynamamaktadır. Tek belirleyici sermaye çıkarları ve jeostratejik gerekçelerdir. AB ve AKP rejimi, ihtilaflarına rağmen, burada ortaklaşmaktadırlar. AB, AKP rejimini kontrolü altına almaya çalışmaktadır. Mülteci sorununda tampon bölge olarak öngörülen Türkiye için yeniden açılan AB üyelik süreci bir lütuf değil, sürecin karakterinin gereği olan egemenlik alanı devriyle AB'nin etkisini artırma çabasıdır. Brüksel, AKP rejiminin iktisadî, siyasî ve askerî açından AB'ne orta ve uzun vadede ihtiyacı olduğunu çok iyi bilmektedir. Ama AKP de mülteci »kartını« oynayarak pozisyonunu güçlendirmek istemektedir.

Aynı şekilde AKP'nin Kürt sorununda belirli tavizler vermesi AB'nin çıkarıdır. Ancak bu tavizler, barış ve demokratikleşme anlamında değil, Kürt siyasetinin ehlileştirilmesine, ehlileştirilemeyenlerin ise tasfiyesine yol açacak tavizlerdir. Çünkü söz konusu olan, sermaye yatırımlarının korunması ve genişletilmesini, sömürü mekanizmalarının sürdürülebilirliğini güvence altına alacak biçimde bir »istikrar« ortamının yaratılmasıdır. AB ve AKP rejiminin çıkarları bu noktada da örtüşmektedir.

Başta dönersek; günümüz koşulları altında »diplomasi« çalışmaları da faydacı yaklaşımlardan ziyade, direnişi destekleyen bir çizgiye gelmeli ve asıl soruya yoğunlaşmalıdır. Evet, AB, AKP rejimini neden desteklemektedir? Yanıtlanması gereken bu sorudur.

DESPOTLARLA İŞBİRLİĞİ ZORUNLULUĞUNUN DAYANILMAZ HAFİFLİĞİ*)

AB'NİN TÜRKİYE POLİTİKASI VE FEDERAL ALMANYA CUMHURİYETİ'NİN ROLÜ

Dünya kamuoyunun gözü önünde Türk ordu ve polislerinin Kürt kentlerini kuşattıkları, yerle bir ettikleri, sivilleri – özellikle kadın ve çocukları sokak ortasında infaz ettikleri ve Türkiye egemenlerinin kirli savaşının yeni bir ivme kazandığı günlerde Berlin ve Brüksel'de iki önemli toplantı yapıldı.

Berlin'deki bir prömiyerdi: ilk kez Alman-Türk hükümetleri konsültasyonu gerçekleştirildi. Şansölye Merkel meslektaşısı Davutoğlu'nu askeri törenle karşılıyor ve bakanlarını bir araya getiriyorlardı. Görüldüğü kadarıyla, şu an mülteci sorunu nedeniyle baskı altında olan Federal Hükmet Türkiye'ye ne denli özel »değer« verdiğini medyatik bir biçimde göstermeyi hayli önemsemekteydi. Gerçi bazı garazkârlar Şansölyeye »despot Erdoğan'ın önünde diz çökmekle« eş anlamlı olacak »kirli bir uzlaşma« yapma suçlamasını yönelttiler, ama »konsültasyonlar« burjuva medyasında çoğunlukla olumlu bir yankı buldu. Öyle ya, ne de olsa Türkiye'den olası mülteci akınlarına set çekmesi ve Avrupa'yı »dünyanın lanetlilerinin« baskısından kurtarması bekleniyordu. Bu da AB'ne 3,5 milyar Euro'ya ve iyi niyetli siyasî desteğe değerdi doğrusu.

Bir kaç gün sonra, 26 ve 27 Ocak 2016'da Brüksel'de »AB, Türkiye ve Kürtler« başlığı altında 12. Uluslararası Kürt Konferansı yapıldı. EUTCC ve Birleşik Avrupa Solu / Kuzeyin Yeşil Solu Konfederal Meclis Grubunca (GUE/NGL) düzenlenen konferansa çok sayıda şahsiyet katıldı: Kürt örgütlerinin temsilcileri, bilim insanları, gazeteciler, AB ve Türkiye'den siyasetçiler barış sürecinin zorunluluğuna dikkat çektiler, Türkiye hükümetini eleştirdiler ve AB ile Avrupalı hükümetlerden, Türkiye'de acilen barış ve demokratikleşme süreci için çaba göstermelerini talep ettiler. Hiç kuşkusuz »doğruların« ifade ve talep edildiği bu uluslararası konferans burjuva medyasında neredeyse hiç yer bulamadı. Kürtler ve dostları bir kez daha kendi aralarındaydılar. O kadar!

Ama sadece »o kadar« ile bırakabilir miyiz? Yoksa bu üzücü, ama çıplak gerçek bazı şeyleri esas itibarıyla gözden geçirmek ve bazı sorulara yanıt aramak için bir gerekçe olamaz mı? Örneğin: AB, AKP rejimine neden destek veriyor? AB ve Avrupalı hükümetler Kürt sorununun gerçek bir demokratik ve barışçıl çözümünü istiyorlar mı? Federal Almanya Cumhuriyeti'nin (FAC) rolü nedir ve önemli olan kimin çıkarlarıdır?

AB HAKKINA NETLİK KAZANMAK GEREK...

Kürt hareketi bu bağlamda AB'nin, Avrupa Parlamentosu'nun ve Avrupalı hükümetlerin Kürt sorunu ile ilgili olan rollerini yeniden değerlendirmek zorunluluğu ile karşı karşıyadır. Çünkü AB'nin ve Avrupalı hükümetlerin AKP rejimini fikir değiştirmeye, »barış süreci« olarak anılan sürece geri dönmeye itebileceğine veya en azından Avrupa'daki Kürt kurumlarına karşı yürüttükleri baskıcı politikaları sonlandırabileceklerine yönelik beklentilerin illüzyon olduğu ortaya çıktı. Bu beklentiler ham hayaldi ve hâlen de öyledir. Bunun çeşitli nedenleri var.

İlk başta AB'nin, FAC'nin, yani adıyla sanyıla Alman emperyalizminin öncülüğünde, Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin iktisadî ve siyasî yapılanmasına dönüştüğünü tespit et-

mek durumundayız. Yayılmacı hedefler, neoliberal dönüşüm, burjuva demokrasisinin içinin oyulması, dış politikanın militaristleştirilmesi, uluslararası tekellerin çıkarlarının gerçekleştirilmesine yönelim, hükümler devletlerin bağımsızlıklarına ve toprak bütünlüklerine yönelik saldırganlık, BM Şartı ve uluslararası hukukun bilinçli olarak ayaklar altına alınması, tüm bunlar bu AB'nin karakteristik özellikleridir artık.

Batı Avrupalı emperyalist devletler AB hüllesi altında, ABD'nin yanında, ama aynı zamanda ABD ile rekabette, jeopolitik alanı fethetmeyi amaçlamaktadırlar. Son 25 yıl içerisinde, hepsi emperyalist devletlerce başlatılan savaşlar ve silahlı ihtilaflar, ama öncelikle NATO ve AB'nin Doğu Avrupa'ya genişlemeleri, Avrupa'daki ve uluslararası alandaki çelişkileri derinleştirmişlerdir. NATO ve AB Orta ve Doğu Avrupa'yı askeri alanları hâline dönüştürürler, ABD ile birlikte Rusya ve Çin'e karşı düşmanca tavır alırlar ve tüm Ortadoğu ile Afrika'nın belli başlı bölgelerini askeri, iktisadî ve siyasî şiddet ile istikrarsızlaştırırken, AB'nin burjuva devletlerinde otoriter-neoliberal güvenlik rejimleri yerleştirilmekte, CETA, TTIP ve TISA gibi serbest ticaret ve yatırım koruması antlaşmalarıyla sosyal standartlar yok edilip, sömürü mekanizmaları güçlendirilmekte ve refah şovenizmi, sağ popülizm ve ırkçılığın teşvik edilmesiyle toplumsal bölünmeler derinleştirilmektedir, böylelikle olası toplumsal direniş potansiyelleri zayıflatılmaktadır.

Gerek ABD, gerekse de AB dünyanın yeniden paylaşılması, hammadde kaynaklarının, piyasaların ve nakil yollarının kontrol altına alınması ve siyasî etkinlik alanları için verilen mücadelede giderek daha sıklıkta askeri şiddete başvurumaktadırlar. Militarist araç kullanma tandansının artması, dünya çapındaki bir savaş tehlikesini büyütmede ve bölgesel ihtilaflarda savaşa başvurma yatkınlığını artırmaktadır. Tüm bunların en önemli nedeni, emperyalizmin özüne dahil olan ve kapitalizm çerçevesinde çözülemeyen iktisadî ve toplumsal krizlerin artırdığı saldırganlıktır. Günümüzün ekonomik, siyasî ve toplumsal realitesi, savaşın, 21. Yüzyıl'da da, sermayenin sınıf politikalarının ifadesi ve devamı olduğu açık gerçeğini kanıtlamaktadır.

Bilhassa zengin doğal gaz ve petrol yataklarının bulunduğu, bir çok boru hattı planının gerçekleştirilmeyi beklediği Ortadoğu'da bu uğursuz politikanın nasıl bir sonuca yol açtığı görülmektedir: milyonlarca mülteci, yüz binlerce ölü, yerle bir edilen kentler ve bölgeler, yoksulluk, cihatçı terör, vekalet savaşları, etnik ve mezhepçi ihtilaflar. Irak ve Suriye artık çözümlenme sürecine girmişlerdir ve bu yangının komşu ülkelere sıçrama tehlikesi her geçen gün artmaktadır. Zamanında »terörle mücadele« ve »Fas'tan Kazakistan'a kadar olan büyük jeopolitik alanda özgürlükler ve demokrasisinin tesis edilmesi« (»Middle East Partnership Initiative« olarak da biliniyor) diye lanse edilen politikaların yangının asıl nedeni olduğu ortaya çıkmıştır. Dahası: kundakçılar şimdi itfaiyeci rolüne girmeye çalışmaktadırlar!

»YENİ GÜÇ. YENİ SORUMLULUK«

Uzun zamandır »bekleme odasındaki düzen gücü« rolünden sıkıldığını gösteren »Avrupa'nın merkezi gücü« FAC bu gelişmeye aktif bir biçimde katılmakta ve ekonomik gücü ile AB'ndeki öncü konumunu uluslararası düzen kurucu ve koruyucu güç seviyesine erişmek için kullanmaktadır. Alman emperyalizminin daha da saldırganlaştığı ve militaristleştiği, artık su götürmez gerçektir. FAC bir taraftan AB'ni kendi iç pazarına dönüştürmüş ve AB'nin küçük devletleriyle komşu ülkelerini dikte ettiği politikaların boyunduruğu altına almışken, diğer tarafta da AB'ni yayılmacı hedefleri için bir manivela olarak kullanmakta ve Federal Orduyu bir müdahale ordusuna dönüştürmektedir. Silahlanma projeleri – Federal Savunma Bakanı von der Leyen önümüzdeki yıllarda silahlanma için 130 milyar Euro harcanacağını açıkladı bile – ve kapsamı hep daha da genişletilen yurt dışı görevleriyle Federal Ordunun savaş yetisi artırılmaya çalışılmaktadır. FAC'nin öncülüğünde ve dünya çapında müdahale yeteneği olan bir AB ordusu ayrıca kurulmak üzeredir.

»Güvenlik Politikası ve Federal Ordunun Geleceği Üzerine Beyaz Kitap« gibi belgelerde veya »Yeni güç. Yeni sorumluluk« başlıklı strateji belgesinde Alman emperyalizminin 1990'lı yıllardan bu yana sistematik bir biçimde uygulamaya soktuğu uzun vadeli konseptin ne olduğunu okumak mümkündür: Avrupa'daki hegemonyası ve öncü rolünün sürekli genişletilerek güvence altına alınması ve bir dünya gücü seviyesine erişilmesi. Bu nedenle, Alman siyasetinin neredeyse her tanınmış isminin her fırsatta »Almanya'nın yeni sorumluluğundan« dem vurması ve kibirle »Almanya'nın artık daha fazla ve kararlı olarak yönetmek zorunda kalacağını« öngörmesi bir tesadüf değildir.

»Avrupa'nın en büyük ve en güçlü devleti« tüm dünyaya, Alman sermayesinin stratejik ve iktisadî çıkarlarını »dışardan gelecek iktisadî, siyasî ve hatta askeri baskılara karşı savunma« iradesi ve yeteneğini göstermek istiyor – bilindiği gibi, saldırı en iyi savunmadır! Bunun içinde bilhassa, dünyanın siyaseten en fazla önem taşıyan bölgelerinden olan Ortadoğu uygun bir alan olarak görülüyor. Bölgenin hammadde zenginliği, jeostratejik önemi ve – örneğin güncel olarak İran'la olduğu gibi – yeni ve büyük pazarlara sahip olma olanakları nedeniyle Alman emperyalizminin »Drang«ı anlaşılabilir bir arzudur.

FAC'nin Ortadoğu politikaları ilk etapta kârlı iktisadî ilişkilerin kurulmasına ve bölge ülkelerini, bölgedeki güç dengesini uzun vadede Alman sermayesinin lehine güvence altına almak için etkilemeye yöneliktir. Ama diğer taraftan bu politikalarıyla bölgenin başlatılmış olan yeniden düzenlenmesine daha etkin katılmaya yöneliktir, ki böylelikle hem uluslararası siyasetin karar alma mekanizmaları içinde daha etkin olabilmek, hem de bölgesel krizlerin ve Irak ve Suriye'de olduğu gibi, çözülme süreçlerinin Alman sermayesi üzerindeki olumsuz etkilerinin hafifletilmesini sağlamak istenmektedir. Tüm bunların haricinde zaten silah ihracatının genişletilmesi ve güvence altına alınması, bölgede daha güçlü angajmanı gerekli kılmaktadır.

TÜRKİYE'Yİ DESTEKLEMELİK – BİR »STRATEJİK EMİR KİPİ«

Alman emperyalizminin ve Avrupa'nın diğer emperyalist devletlerinin yayılmacılık çabaları, bölgedeki egemen sınıflar ile daha güçlü ve genişletilmiş işbirliğini gerekli kılmaktadır. Bölgedeki iktidar ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi aynı zamanda bölgesel hegemonya ve Mısır, İran, Irak, İsrail, Yemen, Körfez İşbirliği ülkeleri, Suudi Arabistan ve Türkiye'deki egemen sınıfların AB'nin etkisi altına alınma mücadelesidir.

Burada Türkiye'ye, son derece değerli jeostratejik konumu ve en önemli enerji dağıtım merkezlerinden birisi olması nedeniyle özel bir önem atfedilmektedir. Almanya'nın Kaiser Wilhelm döneminden bu yana değişmeyen Türkiye politikası, FAC için paha biçilmez bir rekabet avantajıdır. Çünkü sömürge stratejisti Paul Rohrbach'dan (1911) eski Genelkurmay Başkanı Klaus Naumann'a ve bugünkü Şansölye Merkel'e kadar, yani burjuva biliminden, Alman ordusundan ve Alman sermayesinin siyasî temsilciliğinden duyulan değişmez açıklama, her zaman Türkiye egemenlerinin desteklenmesinin, Almanya'nın iktisadî çıkarlarının korunması için bir »stratejik emperatif« (stratejik emir kipi) olduğudur.

Bu nedenle bugüne kadarki bütün Federal Hükümetlerin, iç politikadaki tüm Türkiye ve İslam karşıtı retoriklerine rağmen, her Türk hükümetini desteklemiş olmaları, şaşırıcı değildir. NATO partneri, silah satıcısı veya silahlanma ürünleri için lisans vericisi ve Türk ihracatının liste başı olarak, FAC'nin Türkiye sermayesinin ve egemenlik araçlarının güçlendirilip, korunmasında çıkarları vardır.

Gene de Alman-Türk »silah kardeşliği« ve stratejik partnerliği hiç bir zaman çelişkisiz olmadı. Her türlü işbirlikçilik gibi, Almanya-Türkiye ilişkileri de, zaman zaman birbirleriyle çelişen ortak çıkarlar üzerine kurulu, güç dengeleri çerçevesinde şekillenmekte ve her defa-

sında yeniden biçimlendirilmek zorundadırlar. Her ne kadar FAC'nin üstün iktisadî gücü her zaman belirleyici faktör olsa da, Türk tarafı toplumsal, siyasî, iktisadî ve bölgesel gelişmelere göre hükümler bir partner olarak ilişkilerin gidişatının ve yönünün belirlenmesine katılabilir.

Örneğin, Türkiye'nin değerli jeostratejik konumunun ve karşılıklı bağımlılıkların farkında olan AKP rejimi, güncel mülteci krizini FAC ve AB ile olan ilişkilerinde bir şartlı rehin olarak kullanmaktadır. Aylardan beri Avrupalı ülkelere yönelen mülteci akınının Türkiye mültecilerin »gitmesine müsaade etmeseydi« böyle olanaklı olamayacağını herkes bilmektedir. FAC ve AB dış sınırlarının kapatılması ve bölgedeki iktisadî, siyasî ve stratejik çıkarlarının savunulması için Türkiye karar vericilerine ihtiyaçları bulunmaktadır. AKP rejimi ise iktidarını koruyabilmek için AB ve FAC'nin desteğine gereksinim duymaktadır. Rejim, bir taraftan Avrupalı ülke imajını yenilemek ve diğer tarafta da bölgede kaybedilen pazarlar ve yatırımların gerilemesi sonucunda ortaya çıkan iktisadî zararları kompanse edebilmek için üyelik sürecinin başlatılmasına muhtaç durumdadır.

Mülteci sorununda her ne kadar AKP rejimi avantajlı durumdaymış ve AB'ne koşulları dikte edebilmiş gibi gözükse de, dış politikadaki fiyasko, iç politik durum, ortaya çıkan istikrarsızlık ve Türkiye'nin içinde boğuştuğu çoklu kriz ortamının yarattığı yıkıcı sonuçlar nedeniyle rejim Avrupalı emperyalist devletlerin yardımına muhtaçtır. Emperyalist devletler, rejimin hangi iktisadî ve siyasî sorunlarla boğuştuğunu ve üyelik sürecinin yeniden canlandırılmasından iç politikada kâr sağlamak amacıyla olduğunu çok iyi bilmektedirler. Diğer taraftan AKP rejimini güçlendirerek kendilerini bölgesel krizlerin olumsuz sonuçlarına karşı güvence altına almak istemektedirler. Türkiye yeniden »istikrarsızlıklar bölgesinde istikrar faktörü« (G. Schröder) hâline getirilmek istenmektedir – tabii ki FAC ve AB'nin lehine.

SONUÇ

Başlangıçta sorduğumuz sorulara geri dönelim. AB neden AKP rejimini desteklemektedir? AB'nin sınırlarını kapatmak ve çıkarlarını kollamak için AKP rejimine ihtiyaç duyulmaktadır. Mülteci sorunu, 2004'de geliştirilen ve AB dışında mülteci kampları kurma planlarının gerçekleştirilmesi için kullanılmakta ve kaçış yollarının daha AB'nin çeperinde kapatılabilmesi için Türkiye tampon ülke ve mülteci savuşturma merkezine dönüştürülmek istenmektedir. Yeniden başlatılan üyelik müzakereleri sadece AKP rejimine verilen bir destek değildir. AB üyelik süreci daha çok rejimi kontrol altına almak ve AB'nin etkinliğini yükseltmek için kullanılmaktadır. Açılan her yeni başlık, üyelik sürecinin karakteri bu olduğundan, hükümler haklarının adım adım AB'ne devredilmesi anlamına gelmektedir. Türkiye orta ve uzun vadede ekonomik, politik ve askeri açıdan AB'ne, ama öncelikle FAC'ne muhtaçtır. AB tam da bu kartı oynamaktadır, ki buradan ne AB'nin, ne de herhangi bir Avrupa hükümetinin Kürt sorununun gerçek anlamda demokratik ve barışçıl çözümüyle – yani demokratikleşme, özerklik, hukuk devleti ve sosyal devlet anlayışı olarak okuyun – ilgilenmediği sonucunu çıkartabiliriz.

Ancak Kürt bölgelerinde sisteme içkin, egemenliği koruyucu ve ilk etapta AKP rejiminin istikrarını sağlayacak, Kürt hareketini ehlileştirerek bölecek ve marjinalleştirecek bir »rahatlatıcı barış ortamı« peşindedirler. Aynı şekilde bu »rahatlatıcı barış ortamı« üzerinden – aslında burjuva demokrasininin karikatüründen ibaret olan – parlamenter sistemin ayakta kalması istenmektedir, çünkü AB tarafından AKP'nin uygulamaya sokmaya çalıştığı otoriter başkanlık sistemi, bu sistem kapitalist rekabetin siyasî örgütlenmesine devlet müdahalesi anlamına geldiğinden, öncellenmemektedir. Nihâyetinde başkanlık sisteminin uygulanıp uygulanmayacağı suni bir şekilde oluşturulacak meşruiyete bağlıdır. Ancak AB bundan bağımsız AKP'nin, hangi hükümet biçiminde olursa olsun, sermaye çıkarlarını »aslanlar gibi« savunacağını çok iyi bilmektedir.

AB'nin nasıl bir etkide bulunabileceği henüz belli değil. Ama AB en azından mülteci sorununda hemen elde edilmiş bir başarıya (!) dikkat çekebilir: Türkiye ve Avrupalı devlet ve hükümet başkanlarının 29 Kasım 2015'de gerçekleştirdikleri zirveden hemen sonra, Yunanistan üzerinden Avrupa'ya geçmeye çalışan mültecilerin sayısından önemli ölçüde düşüş sağlandı. Ancak AKP de tersinden tabanına AB'nin kendisine değer vermeye devam ettiğini ve vize ve seyahat özgürlüğü gibi konulardaki iyileştirmelerin ancak kendisiyle olanaklı olabileceğini gösterdi. Yani bir »kazan-kazan« durumunu.

AB, Türkiye'yi »güvenli ülke« ilân etmek ister ve göze batar biçimde sessiz kalırken, AKP rejimi geniş bölgeleri yerle bir etmekte ve her türlü muhalefete karşı sert baskıcı politikasını sürdürmeye devam etmektedir. Aslına bakılırsa, son ayların gelişmeleri en son liberal şüphecinin, anlayışı kıt hayalperestin ve küçük burjuva »entelektüelin« dahi AKP rejiminin keyfiyetine ve faşizan uygulamalarına ne AB'nin, ne de FAC'nin herhangi bir protestosunun olmayacağını anlamasına yardım etmiş olması gerekir.

Kürt hareketi, Türkiye'deki sol ve bunların Avrupa'daki örgütlenmeleri bu gerçeğin bilincine varmak zorundadırlar. AB, FAC veya Avrupalı hükümetler ne yaptıklarını çok iyi bilmektedirler. O nedenle Türkiye'ye yönelik politikalarını tutarsız, naif veya sorumsuz olarak nitelendirmek yanlış olacaktır. Çünkü onlar kendi sınıf politikalarını tutarlı bir biçimde sürdürmekte ve sermayenin ekonomik, politik, stratejik çıkarlarını kollamaktadırlar. Despotlarla işbirliğine girme zorunluluğunun ve despotların onların desteğine ihtiyaç duymalarının nedeni budur. Bu gerçekten çıkartılacak mantıkî sonuç, milliyetler sorununun çözümünün, demokratikleşmenin ve barış sorusunun sınıf sorunu ile kopmaz bir biçimde birbirlerine bağlı olduğunu ve bunların gerçekleştirilmesi için verilen mücadelenin buna uygun şekillendirilmesi zorunluluğunu bilince çıkartmaktır.

AKP politikalarının değerlendirilmesinde bir çok kesim Türkiye'nin açık diktatörlük yolunda olduğu, cihatçılığın Türkiye'de ideolojik ve örgütsel olarak kök saldığı ve faşizmin toplumsal tabanının oluşturulmakta olduğu görüşünde hem fikirdir. Bu görüşe biz de katılıyoruz. Gerçekten de bugün Türkiye'de barışçıl muhalefet çalışmasının olanaklı olup olmadığı ciddi bir sorudur. Türkiye ve Kürdistan'ın güncel durumu karşısında Kürt hareketi ve onunla dayanışmacı bağlantıda olan güçler stratejilerini esas itibarıyla gözden geçirmek zorundadırlar. Çünkü, Max Horkheimer'in dediği gibi, »kapitalizmden (ve emperyalizmden) bahsetmeyenler, faşizm hakkında susmalıdırlar«. Demokratik Konfederalizm, demokratik özerklik ve demokratik cumhuriyet ancak ve sadece antikapitalist ve antiemperyalist olduklarında var olabileceklerdir, aksi takdirde hiç!

**) Bu yazı Kurdistan Report dergisi için Almanca kaleme alınan »Angewiesen auf Zusammenarbeit mit Despoten? Über die Türkeipolitik der EU und die Rolle der BRD« başlıklı makalenin Türkçe çevirisidir.*

AB'NİN TÜRKİYE STRATEJİSİ

»AB uzun zamandan beri ilk kez ciddi varoluş sorunlarıyla boğuşuyor. Geleneksel olarak kıta Avrupa'sından ziyade, ABD'ne yakın olan Britanya AB üyeliğinden çıkış şantajıyla Federal Almanya karşısındaki pozisyonunu güçlendirmeye çalışıyor. Yunanistan, Portekiz, İtalya ve İspanya borç krizi içinde ve Federal Almanya'nın başarıyla gerçekleştirdiği reform ve tasarruf paketlerini uygulamakla boğuşuyorlarken, Polonya, Litvanya ve Macaristan gibi üye ülkeler, Rusya bizi tehdit ediyor gerekçesiyle ABD'nin politik sularında yüzüyorlar. Aynı zamanda mülteci krizine çözüm olarak AB sınırlarının kapatılmasını ve Schengen Antlaşmasının askıya alınmasını istiyorlar. Bulgaristan, Romanya ve Slovenya'nın yanı sıra Kosova yurttaşlarının serbest dolaşım hakkını kötüye kullanarak kitlesel biçimde zengin AB ülkelerine göç etmeleri ve Britanya, Federal Almanya, Fransa ve Benelüks ülkelerinin sosyal yardım bütçeleri üzerinde baskı oluşturmaları, bu ülkelerde ve Brüksel'de kaygıyla izleniyor. Federal Alman Şansölyesi Merkel'in mülteci krizinde izlediği yanlış politika, diğer AB üyesi ülkeleri, bilhassa Balkan güzergâhı üzerindeki transit ülkelerini tedirgin ediyor. AB, dağılabileceği bir krize doğru hızla ilerliyor.«

Bu ve benzeri tespitleri bugünlerde muhafazakâr burjuva basınında neredeyse her gün okumak mümkün. AB ülkelerinde sağ popülist ve ırkçı-milliyetçi siyasî formasyonların güç kazanmalarından ve parlamentolara girmelerinden güya »kaygılıymış« görüntüsü veren burjuva basını, AB'nin »dağılma tehlikesiyle« karşı karşıya olduğunu temcit pilavı gibi tekrarlıyor.

Peki ama, AB sahiden de böylesi bir tehlikeyle karşı karşıya mı? Bu tartışmaların ardında yatan asıl nedenler nedir? Dünyanın en zengin refah bölgelerinden birisi olan merkez Avrupa, dünya çapında 60 milyondan fazla insanı kapsayan mülteci kitlesinin sadece ufak bir bölümü ile başa çıkmayı beceremeyecek mi? Mülteci akınları hangi amaçlar için araçsallaştırılıyor? Hem tüm bunların Türkiye ile ilgisi ne? Okuduğunuz makalede bu güncel sorulara yanıt aramaya çalışacağız.

DEMOKRASİNİN BEŞİĞİ Mİ?

Soruları yanıtlamadan önce AB'nin ne olduğunu ve günümüzdeki karakteristik özelliklerini açıklamakta ve AB üzerine netleşmekte yarar var. 28 ülkenin üyesi olduğu AB, 2000 yılında yapılan Lizbon Zirvesi'nden bu yana sistematik dönüşümünü hızlandırmıştır. Aslında başından itibaren bir emperyalist proje olan AB, 1990'a kadar reel sosyalizmin baskısıyla ve sosyalizmin varoluşundan güç alan Avrupa sendikal hareketinin mücadeleleri sayesinde »Avrupa sosyal devleti« anlayışı çerçevesinde ve »Ortak Avrupa evi« illüzyonlarını kullanarak şekillenmekteydi. 1989/1990 karşı devriminden sonra ise, asıl amacını dizginlerinden boşalmış bir biçimde takip etmeye başladı. 2000'de Lizbon'da karar altına alınan strateji ile dönüşüm süreci hızlandırıldı. Bu sürecin en önemli özelliği, AB üyesi ülkelerde neoliberal dönüşümün ve mütemediyen militaristleşme politikalarının derinleştirilmesidir. AB günümüzde, Batı Avrupalı emperyalist devletlerin, F. Alman emperyalizminin patronajı altındaki

iktisadî ve siyasî yapılanması hâline gelmiştir. F. Alman emperyalizminin patronajı altındadır, çünkü AB olduğu gibi F. Almanya'nın iç pazarı hâline gelmiştir.

Emperyalist yayılcılık; »dünyanın en büyük rekabet yetisine sahip merkez gücü olma« hedefi; sadece üye ülkelerin değil, aynı zamanda tüm toplumun militarist süreçlere entegre edilmeleri, bu amaçla yardım kuruluşlarının, STK'ların, üniversitelerin, medyanın ve »iktisadî kalkınma yardım programlarının« askerî-sınai kompleksin hizmetine sokulması; AB çeperindeki komşu ülkelerin siyasî, iktisadî, toplumsal ve askerî araçlarla Batı Avrupalı emperyalist güçlerin etkinlik alanı içine alınmaları; rejim değişikliklerini teşvik ederek, borçlandırarak, işbirliği programları dayatarak hükümler devletlerin bağımsızlıklarının ve toprak bütünlüklerinin tehdit edilmesi; ulus devlet parlamentolarının ve BM örgütünün işlevsiz kılınması, uluslararası hukukun çiğnenmesi; tahkim mahkemeleri, uluslararası finans kurumları ve serbest ticaret antlaşmaları dayatarak hükümler devletlerin sermaye ve tekeller karşısında savunmasız bırakılmaları; AB üyesi ülkelerde masif biçimde sosyal ve demokratik hakların budanması, mücadeleler sonucu elde edilen tüm kazanımların içinin boşaltılması, işçi sınıfının küçümsenemeyecek bir bölümünün toplumsal, ekonomik, politik ve kültürel yaşamdan dışlanması; burjuva demokrasilerinin temel hak ve özgürlüklerini rafa kaldıran otoriter güvenlik rejimlerinin inşa edilmesi – tüm bunlar ve daha nice günümüz AB'nin karakteristik özellikleridir.

Başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere, giderek saldırganlaşan ve gericileşen Batı Avrupa emperyalist devletleri AB'ni ortak çatıları olarak kullanarak, ABD emperyalizmi ile kâh ortaklaşarak, kâh rekabet içine girerek, dünyanın yeniden paylaşımını organize etmektedirler. AB, NATO'ya paralel olarak Doğu Avrupa'ya genişlemekte ve Avrupa ile dünyadaki çelişkileri derinleştirmektedir. ABD ile eşgüdümlü biçimde, başta Rusya Federasyonu olmak üzere, BRICS ülkelerine karşı siyasî ve iktisadî savaş açmış, Ortadoğu ve Afrika'daki enerji ve hammadde kaynaklarının bulunduğu bölgeleri istikrarsızlaştırmış, dahası CETA, TTIP ve TISA gibi, sermayenin ve tekellerin lehine olan serbest ticaret ve yatırım koruması antlaşmalarıyla kapitalist eşik ülkelerini her açıdan boyunduruk altına sokmuştur.

AB içerisinde ise gerçekleştirilen neoliberal dönüşüme karşı toplumsal direncin oluşmasını engellemek için, başta işçi sınıfı olmak üzere, farklı toplumsal katmanları bölmekte, birbirlerine düşman hâle getirmekte, İslam ve mülteci düşmanlığı üzerinden sağ popülist, ırkçı-milliyetçi parti ve hareketleri güçlendirerek, emperyalist yayılcılığa, neoliberal uygulamalara ve militarist politikalara toplumsal rıza yaratılmaktadır. Bu politikaların yükünün sırtına yükleneyeceğini hisseden, ancak sınıf iç güdüsünü kaybetmiş, bu nedenle de enternasyonalist dayanışma duygusu körelmiş olan Avrupa işçi sınıfının örgütsel zayıflığı ve sınıf sendikacılığı anlayışından uzaklaşmış olması, emperyalist devletlerdeki burjuvazinin »böl ve yönet« politikalarını kolaylaştırmaktadır.

Burjuvazinin 1789 Büyük Fransız Devrimi ile burjuva demokratik devrimler çağını başlatması nedeniyle, Avrupa'nın burjuva demokrasilerinin beşiği olduğu iddia edilebilir. Ancak burjuvazinin, kendisini hemen burjuva demokratik devrimleri esnasında gösteren gerici karakteri ve bu gericiliğinin bugüne kadarki kapitalist gelişme sürecinin değişmez emaresi olması, burjuva demokrasilerinin ancak işçi sınıfının verdiği sınıf mücadeleleri ile »demokratik« değerlerini koruduğu ve işçi sınıfı, özellikle sosyalizm geri püskürtüldüğünde, bu değerlerin hemen ortadan kaldırıldığı, kapitalizmin yayılma tandansının baskın çıktığı gerçeğini teyit etmektedir. O açıdan günümüz AB'nin, liberal çevrelerce ileri sürüldüğü gibi »demokrasinin« değil, vahşi kapitalist sömürünün ve emperyalist yayılcılığın merkezi ve mülteci sorunu, ekolojik felaketler, savaş ve çatışmalar, kitlesele yoksulluk, çevre kirliliği vs. gibi insanlığın varoluşunu tehdit eden sorunları çıkaran nedenlerden birisi olduğunu tespit

etmek durumundayız. Tüm bunların temel nedeni, emperyalizmin özüne dahil olan ve kapitalizm çerçevesinde çözülmesi olanaksız iktisadî ve toplumsal krizlerin artırdığı saldırganlıktır.

F. ALMANYA'NIN ROLÜ

F. Almanya AB'nin dönüşüm sürecinin motor gücü, süreci hızlandıran en saldırgan, en gerici ve en militarist öncüsüdür. F. Alman emperyalizmi bu öncü konumunu, dünyanın en güçlü emperyalist devleti hâline gelmek için kullanmaktadır. F. Alman emperyalizmi, bu hedefini F. Almanya devletinin kurulduğu ilk günden beri takip etmekte ve ABD ile olan ortaklığını ve ABD emperyalizminin saldırgan politikalarını kendi hedeflerine ulaşmak için bilinçli bir şekilde enstrümentalize etmektedir. Saldırgan politikalarına özellikle 1990'da Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ni ilhak etmesinden sonra hız kazandırmıştır. Ancak hedeflerine tek başına ulaşamayacağını bildiğinden, başından itibaren başka bir emperyalist ülke ile işbirliğinde hareket etme stratejisini takip etmektedir. Uluslararası düzeyde ABD emperyalizmiyle büyük ölçüde eşgüdümlü hareket ederken, AB içerisinde Fransız emperyalizmini stratejik partner olarak seçmiştir.

AB'ni yayılcı hedefleri için bir manivela ve aynı zamanda Hinterlandı olarak kullanan F. Alman emperyalizmi, hem kendi ordusunun savaş yetilerini devasa silahlanma projeleri ve yurt dışı operasyonlarıyla artırmakta, hem de dünyanın farklı bölgelerine hızlı müdahale yeteneğine sahip olacak bir AB ordusunu oluşturmaktadır. F. Alman hükümetleri, hangi partiler iktidarda olursa olsun, bu ajandayı takip etmekte, devletin strateji belgelerini mütemediyen yenileyerek, devlet politikalarını ve ordunun organizasyonunu temel hedeflere göre biçimlendirmektedirler.

F. Alman burjuvazisi, sendikal yönetimleri elinde tutan sosyaldemokrasiyi ve Yeşiller gibi burjuva-liberali partileri stratejilerine entegre etmeyi başarmış ve gerek hissedilen refah düzeyini yüksek tutarak, gerekse de sağ popülist ve ırkçı-milliyetçi propagandayı yaygınlaştırarak işçi sınıfının »aristokratlaşmış« kesimleri ile farklı toplumsal katmanların olurlarını alabilmiştir. Bizzat SPD ve Yeşiller üzerinden, aslında F. Alman burjuvazisinin programından başka bir şey olmayan ve »Batı ve Doğu Avrupa ülkelerini, Beyaz Rusya, Ukrayna ve Moldova ile Trans-Kafkasya ve Merkez Asya gibi eski Sovyetler Birliği bölgelerini, Türkiye, Ortadoğu ve Akdeniz ülkelerini içeren büyük alanı Almanya'nın etki alanı hâline getirmeyi« öngören politika (»Grossraum-Politik«) propaganda edilmektedir. Aynı şekilde, AB'nin Akdeniz'e kıyaslı olan ülkelere ve AB'nin çeper ülkelerine yönelik »Komşuluk Politikasını« bu amaçla yönlendirmektedir. Avrupa'daki hegemonik ve öncü rolünün sürekli genişletilerek güvence altına alınması ve bir dünya gücü seviyesine erişilmesi hedefi, F. Almanya'nın – hangi hükümet altında olursa olsun – dış politikasının değişmez kuralı hâline gelmiştir. F. Alman emperyalizmi, stratejik ve iktisadî çıkarlarını »dışarıdan gelecek iktisadî, siyasî ve hatta askerî baskılara karşı« elindeki tüm olanak ve araçlarla savunma iradesine ve yeteneğine sahip olduğunu dünya aleme göstermektedir.

ABD emperyalizmi ile doğrudan karşı karşıya kalmadan bunu yapabileceği bölge olarak Ortadoğu'yu seçtiği görülmektedir, ki ABD emperyalizminin Pasifik Stratejisine öncelik vermesi ve bölgesel ihtilâflarda kendi askerî güçlerinden ziyade, taşeron partnerlere »görevi devretme« yönelimi, F. Alman emperyalizminin planlarını desteklemektedir.

F. Alman emperyalizminin zengin hammadde kaynaklarına, vazgeçilmez jeostratejik öneme ve büyük, bakir pazarlara sahip olan Ortadoğu'ya yönelik politikaları, kârli iktisadî ilişkilerin kurulup, kökleştirilmesine ve Ortadoğu'daki güç dengelerinin uzun vadede F. Alman sermayesinin lehine değişmesini teşvik etmeye yöneliktir. Aynı şekilde Ortadoğu'nun yeniden »düzenlenmesine« aktif katılımı, hem uluslararası siyasetin karar alma mekanizmaları

içindeki etkinliği artırmak, hem de bölgesel krizlerin ve bilhassa Irak ve Suriye’de olduğu gibi ulus devletlerin çözülme süreçlerinin F. Alman sermayesini olumsuz etkilemesini önlemek hedeflenmektedir. F. Alman emperyalizminin taşıyıcı gücü olan askerî-sınai kompleksi on yıllardır Ortadoğu’ya yönelik silah ihracatıyla F. Almanya’yı şimdiden vazgeçilmez bir aktör konumuna yükseltmiştir.

KİLİT ÜLKE: TÜRKİYE

F. Alman emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin stratejileri, özellikle Ortadoğu’da bölge egemenleri ile sıkı işbirliğini gerekli kılmaktadır. Bu çerçevede emperyalizm için vazgeçilemeyecek derecede jeostratejik, jeopolitik ve jeoekonomik değeri olan Türkiye’ye kilit ülke rolü verilmektedir. Türkiye konusundaki AB politikalarında gene belirleyici olan F. Alman emperyalizmidir. Özellikle güncel mülteci »krizi«, Türkiye’nin AB etkisi altına sokulması için katalizatör olarak kullanılmaktadır.

Güncel mülteci »krizi«, emperyalist güçler ile işbirlikçi ülkeler arasındaki ilişkilerin çelişkisiz yürümediğini gösteren iyi bir örnek. Emperyalist güçler ve her işbirlikçi ülke arasında olduğu gibi, F. Almanya-Türkiye veya AB-Türkiye ilişkileri de, kimi zaman birbirleriyle çelişen çıkarlar üzerine kuruludur ve güç dengelerine göre şekillenmektedir. Bununla birlikte bu ilişkiler her defasında yeniden üretilmek ve biçimlendirilmek zorundadırlar. Emperyalist devletlerin Türkiye karşısındaki üstün iktisadî güçleri ilişkileri her zaman belirleyen bir faktör olsa da, Türkiye egemenleri toplumsal, siyasî, iktisadî veya bölgesel gelişmelere göre işbirlikçilik hukukun belirlenmesine katılabilmekte, avantaj durumuna göre kısa vadeli kazanımlar elde edebilmektedir.

Bunu açıklamak için AB ve Türkiye arasında mülteci »krizi« çerçevesinde yürütülen müzakerelere bakmak yeterli olacaktır: Türkiye’nin AB için, özellikle »enerji güvenliği politikaları« açısından taşıdığı jeostratejik önemini ilişkiler tartısına koyan AKP rejimi, gerek iç, gerekse de dış politikasına – özellikle Suriye’ye ve bilhassa Rojava’ya yönelik saldırganlığına – siyasî destek alabilmek, Avrupalı NATO üyelerinin ABD’ne AKP rejiminin istediği yönde baskı yapmalarını sağlamak için, ülke içindeki mülteci kitleleri ve son haftalarda bilinçli olarak Suriye-Türkiye sınırına yığıldığı Suriyelileri bir »şartlı rehin« olarak kullanmaktadır.

AKP rejimi bu »şartlı rehini« salt iç ve dış politikasına destek almak için değil, aynı zamanda Türkiye’deki sermaye fraksiyonlarının Avrupalı rakipleri karşısında avantajlı konum kazanabilmeleri ve daha da önemlisi, dış politikadaki fiyasko yüzünden Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da kaybedilen pazarlar nedeniyle ortaya çıkan zararlarını AB ile ilişkilerin yenilenmesiyle kompanse edebilmek için de kullanmaktadır. Gerek Erdoğan’ın, gerekse de Yalçın Akdoğan gibi bakanların son haftalarda »mülteciler AB’nin de sorunudur« biçiminde açıklamalar yapmaları, AB’ne verilen »acele edin« sinyalleridir.

Ancak, ki burada AB’nin Türkiye stratejisinin temel dayanağı görülmektedir, her ne kadar AKP rejimi elindeki »şartlı rehin« ile AB’ne koşulları dikte edebilmiş görüntüsü verse de, asıl sıkışan ve desteğe ihtiyacı olan kendisidir. AKP rejiminin tüm dış politik hedefleri fiyaskoyla sonuçlanmış, özellikle Suriye’de attığı her adım üç katı geri adımı zorlamış, en yakın müttefiki ABD’nin güvenini kaybetmiştir. Ülkeye sokulan sıcak sermaye akışı ekonomik istikrarsızlığı çözememiş, iktidarını ancak her geçen daha otoriter yöntemlerle koruyabilen bir hükümet görüntüsü ortaya çıkmıştır. AKP’nin şu an için korku ve şantajla ve muhafazakâr-milliyetçi söylem ve sadaka dağıtma kombinasyonu ile küçümsenemeyecek toplumsal tabana ve sağın en güçlü merkezi olarak önde gelen sermaye fraksiyonlarının desteğine sahip olması, kırılğan iktidar yapısı gerçeğini değiştirmemekte, Kürt sorunu temelinde krizleri yönetemeyen hükümet görüntüsünden kurtulamamakta ve Rusya ile arasındaki kriz nedeniyle emperyalist merkezlerde »gereksiz ihtilaf yaratan ülke« kaygılarına yol açmaktadır.

F. Alman emperyalizmi ve diğerk emperyalist devletler AKP rejiminin içinde boğuştuğı çoklu kriz ortamının ve rejimin kendilerine ne denli muhtaç duruma düştüğünün çok iyi farkındalar. Elbette AB de çıkarlarını kollamak için AKP rejimine ihtiyaç duymaktadır. Bir kere kısa vadedeki amaçları Türkiye'yi AB'nin tampon ülkesi hâline getirmek ve ülkeyi bir »mülteciler hapishanesine« çevirmektir. 18-19 Şubat 2016'da yapılan AB Zirvesi'nin ve 17-18 Mart'ta yapılacak diğerk zirvenin gündeminin gösterdiği gibi, AB AKP rejiminden »ev ödevlerini« yerine getirmesini beklemektedir. Rejime güvenmediği için de, F. Almanya-Türkiye içişleri bakanlıkları toplantısında Türkiye'nin Ege kıyılarında Alman polislerinin devriye gezmesi kararını dayatmıştır. AB böylelikle AKP'nin »şartlı rehinini«, yani mültecilerin AB'ne geçmelerine izin verebileceği tehdidini de boşa çıkartmaktadır.

Ama asıl stratejik yönelim, AB Yakınlaşma Süreci çerçevesinde yeni müzakere başlıklarının açılmasıdır. Çünkü açılan her yeni başlık, Yakınlaşma Süreci'nin karakterine uygun olarak, Türkiye'nin adım adım hükümlerlik haklarını AB'ne devretmesini getirecektir. O açıdan başlatılan üyelik müzakereleri AKP'ye verilen basit bir destek değil, daha çok AKP rejimini kontrol altına almak ve AB'nin etkinliğini yükseltmenin bir adımıdır. Avrupalı emperyalist devletler, AKP rejimini köşeye sıkıştırmıştır, çünkü emperyalizm için belirleyici olan AKP'nin geleceği değil, Türkiye'yi kendi çıkarları için nasıl kullanabileceğidir. AB'nin Türkiye stratejilerini dayandırdığı temel etmen, çıkarlarının kollanmasıdır – AKP'yle veya bir başkasıyla.

YASALLIK YERİNE MEŞRUIYET

6 ŞUBAT 2016

Geçen haftaki köşe yazısını »AB, AKP rejimini neden desteklemektedir?« sorusu ile bitirmiştik. (Yanıtı için <http://kozmpolit-blog.blogspot.com> sayfasındaki makalemizi öneririz) Aslına bakılırsa basit gibi görünen bu soru, hem geniş bir yanıt istiyor, hem de ardından yanıtlanması gereken bir çok soruyu da beraberinde getiriyor. Olanaklar ölçüsünde bunlara burada değinmeye çalışacağız.

Ama önce AB örneğinde olduğu gibi, emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik politikalarını nasıl şekillendirdiklerini ele almak gerekiyor. Çünkü bu politikalar ve bunlara göre atılan stratejik adımlar doğru okunamadıkları takdirde vahim sonuçları olan yanlışlara yol açar.

Örneğin Kürt sorununun çözümü bağlamında ifade edilen ve »akla yatkın« gibi görünen bir çok görüşün yanlışlara dayandığını söyleyebiliriz. Misal; Kürtlerin ve Kürdistan'ın özgürleşmesinin ancak Batılı güçlerin stratejik partneri olduğunda ve bu temelde Kürtlerin Ortadoğu'da kurucu rol almalarıyla, yani hegemonik güç olmalarıyla olanaklı olacağı görüşü Kürt kamuoyunda hayli yaygın, ki »Kürt Yüzyılı«, »Kürtler kurucu aktör« gibi, şüphesiz iyi niyetli olanların da sıkça kullandığı, sınıfsal gerçekleri yok sayan duygusal tanımlara rastlıyoruz. Ama, Kürdistan'ın dört parçasındaki koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir bir duygu dünyasına tercüman olan böylesi görüşlerin ne kadarı gerçekçi, ne kadarı yanlıdır? Tarihsel koşullar, maddi şartlar, güç dengeleri ve emperyalist politikalar neleri olanaklı kılacak, neleri engelleyecektir? »Batıyla eşgüdüm« veya »Batıya karşısına almama« olarak tanımlanabilecek bir taktik nasıl sonuçlanabilecektir?

Herkesin bunlara kendince bir yanıtı vardır muhakkak, ama biz farklı bir noktadan, emperyalist devletler ve siyasetleri açısından yaklaşalım.

1989/1990 karşı devriminden bu yana dünyanın geniş bir bölümü üzerindeki hakimiyetlerini yenileyip, genişleten emperyalist devletler, dış politikalarını giderek daha kararlı biçimde uluslararası hukuku stratejik hedeflerinin hizmetine sokarak, eğerek, ezerek şekillendirmektedirler. Artık dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir rejime karşı kullanılacak ekonomik, politik veya askeri şiddet için BM Güvenlik Konseyi'ne ve BM Şartı'na başvurulmamakta, onun yerine medyatik propaganda ile üretilen meşruiyet kullanılmaktadır. Tekellerin ve sermayenin çıkarları »ulusal çıkar« hâline getirilmekte ve »legalite«, yani yasallık yerine salt sübjektif bir kategori olan meşruiyet gerekçesiyle müdahalelerde bulunmaktadır. Üretilen meşruiyetin konusu ise stratejik çıkarlara göre istenildiği gibi değiştirilebilmektedir.

Peki, uluslararası hukukun üstünlüğü yerine, bir biçimde üretilmiş bir meşruiyetle hareket eden emperyalist güçlerden herhangi birisine dayanarak sağlanacak bir »özgürlük« veya »bağımsızlık« (Barzani örneğine bkz.) sahiden de özgürlük veya bağımsızlık olabilir mi? Veya »Kurtlar Sofrası« Cenevre'den, halkların direnişi olmadan Suriye için adil bir çözüm çıkar mı? Hayır! Hayır, çünkü tarihsel yasallıktır: ezilen ve sömürülenlerin kendi eseri olmayan özgürlük, özgürlük değildir. İşte bu yasallığı da hiç bir meşruiyet, hiç bir strateji ve hiç bir diplomatik (!) taktik değiştiremez.

SUSMUYOR ŞU CESETLER SUSMUYOR...

13 ŞUBAT 2016

Olmuyor, susturamıyorlar! Her gün televizyon ekranlarından, gazete sayfalarından, manşetlerden büyük puntolarla kustukları nefretleri, »yok edeceğiz«, »kökünü kazıdık, kazıyacağız« tehditleri yetmiyor işte. Muhtarları, öğretmenleri toplayarak, besili kalemşorlarının sadık havlamalarına çirkin böğürmelerini ekleyerek yaptıkları konuşmalar; cümlelerinin arasından vıcık vıcık egemenin kibri, sömürücünün arsızlığı, ırkçılığın zehri akan bağırtıları da yetmiyor. Olmuyor, susturamıyorlar! Dizginlerinden bırakılmış üniformalı çakallarının, sırtlanlarının, engereklerinin ellerindeki makinalı tüfeklerin, NATO'lu dostlarının hediyesi tankların, her biri yoksulun cebinden, öksüzün, yetimin rızkından, emekçinin terinden çalınan paralarla alınan kurşunların, bombaların, roketlerin, helikopterlerin yeri göğü titreten gümbürtüleri de yetmiyor.

Susturamıyorlar! Mezhepçi çığırtkanlıklarının, din bezirgânı sakallı-cüppeli softalarının kulak tırmalayan iğrenç vaazlarının, akla ziyan fetvalarının, şatafatlı-rezidanslı yaşam hayali pazarlayan reklamlarının, uyuşturan pembe dizilerinin, kapı kulu yalaka spikerlerinin yalan haberlerinin, sokağa saldıkları faşist güruhun ve mafya bozuntularının ulumalarının aldatici, vicdan köreltici, ruh kirletici gürlütüsü de yetmiyor. Olmuyor! Yetmiyor! Susturamıyorlar! Susturamayacaklar da! Ne kadar yalan söyleseler de, kan gölünü, değil denize, kan okyanusuna çevirseler de, NATO'nun tüm cephanesini harcasalar da, susturamayacaklar bodrum katlarında, sokaklarda, mahalle aralarında parçalanmış, yakılmış, kurşunlanmış, iğfal edilmiş cesetlerin seslerini.

O cesetler ki, en güçlü hoparlörden daha gür bir sesle konuşuyor, deprem uğultusu gibi derinden ve kemik iliğini titreterek hesap soruyorlar. Sağır kulakları duyar hâle getiriyor, intikamları alınana, katillerinden hesap sorulana, hakları ödenene kadar susmayacaklarını burjuva toplumlarının alınlarına silinemeyecek utanç lekesini kazıyarak söylüyorlar. Ve sesleniyorlar sinmiş olanlara:

»Ey yaşayanlar! Sizin sessizliğinizdir bizi öldüren, sizin kayıtsızlığınız bedenimizi parçalayan, vurdumduymazlığınızdır kanımıza ekmek doğrayan. Görmüyor musunuz? Bizim ceset parçalarımızdır onurunuzu kurtaran. Haksızlığa, vahşete, sömürüye işkenceye ses çıkarmayanlar, bizden daha çok ölü, çürümüş cesettirler. Yuvalarından oyulmuş gözlerimiz gerçekleri yansıtırken, suskun yaşayanların gözleri kör, kanları kurumuştur çoktan. Ey yaşayanlar! Dinleyin bizi! Sessiz kalmak, tek başına sessizlik değildir. Bangır bangır katillerimizin suçuna ortak olmaktır. Önünüzde iki yol var artık: ya bizim, dizlerine kadar kendi kanına batmış, kendi cesetleri üzerinde dolaşarak direnenlerin, özgürlük, barış ve demokrasi mücadelesi veren sefaletin ve emeğin çocuklarının yanında olacaksınız, ya da kan emici engerek ve çıyanların, sermayenin uşaklarının! Orta yol yok artık: ya kurtuluşun, ya da esaretin tarafında olacaksınız! Ve siz egemenler! Sanmayın ki zafer kazandınız. Zafer anıtınız kum üzerine kurulu. Döktüğünüz her damla kan, parçaladığınız her beden, yok ettiğiniz her can, size duyulan öldürücü nefreti, sınıf kinini derinleştiriyor, egemenliğinizin mezarını kazacak ordunun saflarını genişletiyor. Tarihsel yasallığı durduramayacak, sesimizi susturamayacaksınız!«

Susmuyor işte şu cesetler, susmuyor...

MÜLTECİLER VE KAPİTALİST KÂR MEKANİZMALARI

20 ŞUBAT 2016

AB hükümet ve devlet başkanları zirvesi »mülteci krizini« nasıl çözüp, mülteci »akınlarını« engelleyeceklerini tartışırken, Avrupa sermayesi mülteciler üzerinden kapitalist kâr mekanizmalarının nasıl hızlandırılacağını ve neoliberal uygulamaların nasıl daha kökleştirilebileceğini tartışıyor. Her ne kadar sermaye ve sermayenin siyasî temsilciliği olan hükümetlerin gündemleri farklıymış gibi görünse de, ikisi de birbirini tamamlıyor aslında.

Gerçi bu yazı kaleme alınırken Perşembe günü başlayan AB Zirvesi henüz sonuçlanmamıştı, ancak toplantı gündemi alınacak kararlarla ilgili hayli ipucu veriyor. Öncelikle AB, sınırlarındaki görünmez duvarları daha da yükseltecek. Burada kilit ülke Türkiye: AB, Türkiye'yi bir mülteci hapishanesine ve sonuçta AB'nin »tampon bölgesine« çevirmekte kararlı. F. Almanya ise burada öncü rol oynuyor: Mültecilerin Yunanistan'a geçişlerini engellemek için, Yunanistan ve Türkiye'yi ortak »deniz sınırı korumasına« zorluyor, NATO gemilerinin Ege'de bu amaçla devriye geçmesi kararını aldırıyor ve ayrıca Türkiye'ye Alman polislerini göndermeyi planlıyor.

Hafta başında Alman ve Türk içişleri bakanlıklarının yaptığı toplantıda alınan karara göre, iki ülke »sınır polisliği, kaçak mülteciler ve terörizmle mücadele« konularında derinleştirilmiş işbirliğine girecekler. Alman polisleri, Türk meslektaşlarıyla birlikte Ege kıyılarında devriye gezecekler. Merkel'in, AKP rejiminin Suriye'de »uçuşa yasak hava sahası« talebini desteklemesi boşuna değil. Alman emperyalizmi böylelikle tek taşla iki kuş vuruyor: hem AKP rejiminin dış politikasına destek çıkararak kendi etki alanında kalmasını sağlıyor, hem de kendi polisleriyle AKP'nin elindeki »şartlı rehini«, yani istediğinde mülteci kitlelerinin AB'ne geçmelerini sağlama tehdidini boşa çıkarmış oluyor.

Ancak AB, AKP'ye fazla güvenmiyor. O nedenle Doğu Avrupa ülkeleri üzerinden B-Planını, yani Balkanlarda AB sınırlarını güçlendirme planlarını tartışıyor. Aslına bakılırsa A ve B planlarının paralel yürütülüyor, çünkü AB sınırlarının »biyometrik geçiş kontrol sistemleri, radarlar ve kamera sistemleri, kişilere ait bilgileri tek noktada toplayacak kontrol merkezleri ile donatma« ihalesi, Alman-Fransız silah tekeli Airbus'a verildi bile. Mülteci kamplarının, hatta sınırdışı edileceklerin tutulduğu hapishanelerin özelleştirilme planları da düşünülürse, insan bedeninin nasıl metalaştırıldığı daha iyi anlaşılabilir.

Doğu Avrupalı hükümetler, Schengen Antlaşmasının askıya alınmasını da dile getiriyorlar. Ancak Schengen bölgesi içinde günde 1 milyon ton ürünü TIR'larla, üç yüz bin tonu ise demiryoluyla nakleden Alman sermayesi buna karşı çıkıyor. Niyetleri farklı: Federal Hükümete »krizle« baş edebilmek için, »yasal asgari ücretin düşürülmesi, ücret vergilerinin artırılması, sosyal giderlerin kısıtlanması, emeklilik yaşının yükseltilmesi« gibi bir dizi »acil tedbir« öneriyorlar.

Kısacası, emperyalizm hem 60 milyon insanın mülteci olmasına neden oluyor, hem de mültecileri tekellerin kârlarını artırmaları, dış politikanın militaristleştirilmesi ve kapitalist sömürünün derinleştirilmesi için kullanmak istiyor. Kapitalizmin insana düşman oluşunun bir kanıtı değil mi bu?

ASALAK KAPİTALİZME MÜLTECİ İVMESİ

27 ŞUBAT 2016

60 milyondan fazla mülteci savaşlardan, şiddetten, felaketlerden, yoksulluktan, etnik temizliklerden ve tüm diğer belalardan kurtulmak ve en azından hayatta kalabilmek için yollara düşmüş durumda. İşin kötüsü, bunlar yola çıkabilecek gücü ve parayı bulabilenler. Dünya çapında 1 milyarı aşkın insanın açlık sınırında yaşamak zorunda bırakıldığı ve temiz içme suyuna ulaşamadıkları düşünülürse, 60 milyonun çok küçük bir oran olduğu görülebilir.

Günümüz dünyasının utancı olan bu gerçeğin temel nedeni, bir avuç zengin azınlığın çıkarlarını korumak, emek ve doğa sömürüsüne dayanan asalak sistemi ayakta tutmak için yürütülen politikalarıdır. Yani küçük burjuva liberallerinin varlığını ısrarla reddettikleri sınıflı toplumlar, emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkidir. Bu çelişkiye dayanan asalak kapitalizm, şimdi de kendisinin yol açtığı sefaleti yeni kâr olanakları yaratmak için kullanmakta, sömürüye yeni bir ivme katmaktadır.

Güncel mülteci sorunu çerçevesinde bunu örnekleyelim: Avrupa'daki egemen sınıfların mülteci sorununu, çoğunluk toplumlarında ırkçılığı, refah şovenizmini ve İslam düşmanlığını yayarak nasıl egemenlik aracı hâline getirdiklerine defalarca değinmiştik. Ne kadar ustalaştıklarını Macaristan'da görebiliriz: gerici başbakan Victor Orbán bugünlerde »AB mülteci kotası« üzerine bir halk oylaması yaptırarak iktidarına ve dolayısıyla yürüttüğü neoliberal politikalara toplumsal rıza almayı amaçlıyor. Açık ırkçı söylemlerle en hayvani içgüdüleri kışkırtılan çoğunluk toplumları böylece »mülteci akınları« resminin ardında duran ve yaşamsal çıkarlarını tehdit eden sorunların asıl nedenlerini göremiyorlar.

Başka bir örnek: F. Almanya'da mülteci sorunundan en fazla kâr sağlayanlar, başta askeri-sınai kompleks olmak üzere, sermaye sahipleridir. F. Alman emperyalizmi »mülteci akını« gerekçesiyle savunma bütçelerini artırarak silah tekellerine yeni kâr olanakları yaratıyor. Diğer yandan on yıllardır sürdürülen kent yaşamını piyasalaştırma politikaları sonucunda sosyal konut alanında ortaya çıkan yetersizlik, mültecilerin »barındırılması« gerekçesiyle gayri menkul piyasasında devasa kâr potansiyellerini yaratmaya kullanılıyor. Böylece sermaye piyasasındaki düşük faizler nedeniyle kârdan »zarar« eden sermayeye, konut piyasasında bu »zararı« kompanse etme fırsatı sunuluyor.

Diğer yandan büyük bir »mülteci ekonomisi« yaratılıyor. Mülteciler, Avrupa'ya ulaşabilmek için şebekelere ödedikleri milyarlar bir yana, girmelerine izin verilen ülkelerde birer sermaye birikim aracı hâline dönüşmüş durumdadır. Özel mülteci kampları, kiralanmış oteller ve büyük alanlar para basma makinası: F. Almanya'nın sadece 2015'de mültecilerin barındırılması, beslenmeleri ve »idare işlemleri« için 21,1 milyar Euro harcadığı ve bir kaç yıl içinde mülteci sayısının 3 milyona ulaşacağını hesapladığı düşünülürse, sermaye sahiplerinin ağızlarının neden böylesine sulandığı anlaşılabilir.

Kısacası, bu asalak, iki yüzlü, vahşi sömürü sistemi mültecileri içine soktuğu sefaleti, hem mülteci bedenlerini birikim aracına dönüştürmek, hem de yedek ucuz emek ordusu yaratmak için kullanıyor. Mülteci sorununun gün yüzüne çıkardığı bir diğer gerçek budur.

F. ALMAN EMPERYALİZMİNİN AFRİKA SEVDASI

Hıristiyan Demokrat Birlik Partisi CDU'nun genel başkan yardımcısı Armin Laschet, FAZ gazetesine yazdığı bir makalesinde, biraz da hayıflanarak, »Suriye'de Hıristiyanları katleden cihatçı grupları »muhalifler« diyerek destekliyoruz, ama Mali'de aynı cihatçı grupları »terörist« diye kovalıyoruz. Bu saçmalığa bir son vermek lazım« diye yazıyordu. Laschet'i böylesi bir yorumda bulunmaya iten, kuşkusuz aynı zamanda Almanya Katolik Konseyi'nin üyesi olması ve Suriye'deki şiddetin Hıristiyan dünyasında oluşturduğu tepkiydi. Laschet, »bu saçmalığı« eleştireyim derken, istemeden de olsa F. Alman emperyalizminin stratejilerini özetliyordu. Nitekim, bizzat Şansölye Merkel'in tartışmaya müdahalesinin ardından, Laschet ve benzeri kesimlerden gelen eleştiriler kesildi.

Suriye ve Ortadoğu'daki gelişmeler, AB sınırlarına dayanan mülteci kitleleri kamuoyunun tüm dikkatini üstlerine çektiklerinden, emperyalist güçlerin dünyanın diğer bölgelerindeki »aktiviteleri« gündeme pek gelmiyor. Halbuki her »aktivite« birbirleriyle doğrudan bağlantılıdır ve bu nedenle de, aynı zamanda emperyalist stratejilere ışık tuttuklarından, ayrı ayrı ele alınmalı ve irdelenmelidirler.

Emperyalist güçlerin özel ilgi gösterdikleri coğrafyalardan birisi, »bakir« pazarları, ucuz ve yedek işgücü »orduları« ve devasa hammadde kaynaklarıyla Afrika kıtasıdır. Yüzlerce yıl Avrupalı sömürgecilerin kanını emdikleri »Siyah kıta«, bugün F. Alman emperyalizminin özel ilgi alanı hâline gelmiştir. İştah kabartan Afrika pazarları, F. Alman emperyalizminin genel stratejik yönelimini, yani AB çatısı altında hareket etmeyi nasıl şekillendirdiğini gösteren iyi bir örnektir. F. Almanya'nın diğer AB üyelerine dayatarak kabul ettirdiği »Ortak Güvenlik ve Savunma Politikaları« (GSVP) öncelikli olarak Afrika'yı temel hedef alanı olarak görmektedir. Şimdiye kadar gerçekleştirilen 32 GSVP-operasyonunun 18'inin Afrika'da yürütülmüş olması, bunu kanıtlamaktadır.

AB'nin Afrika politikalarına yakından baktığımızda, bu politikaların dört ana başlıkta yoğunlaştıklarını tespit edebiliriz: Birincisi, »AB Komşuluk Politikası« uygulama alanında bulunan Afrika ülkelerinin AB etki alanı içerisinde kontrol altına alınma çabalarıdır. İkincisi, birinci başlık çerçevesinde hammadde kaynakları ile ticaret ve nakliyat yollarının kontrol altında tutulması; üçüncüsü, emperyalist savaşlar ve kapitalist sömürünün yol açtığı ihtilaf- ların tahammül ve kontrol edilebilir düzeyde tutulmaları ve nihâyetinde, dördüncüsü, göç ve mülteci yollarının askerî yöntemlerle Avrupa sınırlarına ulaşmalarını engellemektir. Bu başlıkları tek tek ele alalım:

»AB KOMŞULUK POLİTİKASI« VE KUZZEY AFRİKA

Batı Avrupalı emperyalist devletlerin AB'ni, F. Alman emperyalizminin öncülüğünde iktisadî ve siyasî yapılanmaları hâline getirerek, ABD emperyalizminin yanında ve ona rekabet hâlinde dünyanın yeniden paylaşımını organize ettiklerini daha önceki yazılarımızda açıklamıştık. AB, bu paylaşımındaki hedeflerine ulaşabilmek için, olabildiğince genişlemek, yani yayılmak zorundadır. Tam da bu amaçla ve AB'nin çeperindeki ülkeleri AB'nin iç pazarına

dönüştürecek, ama her türlü karar mekanizmalarından uzak tutacak biçimde »yakınlaştırmak« için, »AB Komşuluk Politikası« geliştirilmiştir.

Kuzey Afrika ülkeleri »Komşuluk Politikasının« en önemli hedefleri arasında yer almaktadırlar. Her ne kadar 2011'de Tunus'ta başlayarak, diğer ülkelere yayılan kalkışmalar, Batı Avrupalı emperyalist devletlerin planlarının uygulanmasını kısmen geciktirmiş olsa da, bugün »Akdeniz Diyalogu«, »Sivil toplum projeleri« gibi benzer programlar ve kredi ve hibe antlaşmalarıyla Kuzey Afrika ülkeleri – Mısır burada kısmen bir istisna oluşturmaktadır – AB'nin etki alanına sokulmuşlardır. NATO'nun »Akdeniz İşbirliği Programı« da bunu hızlandırmıştır.

AB, Akdeniz ve Kuzey Afrika'yı kapsayan politikalarını ABD emperyalizmi ile eşgüdüm-lü bir biçimde geliştirmekte ve etki alanını, Mali'de olduğu gibi, »komşunun komşusuna« genişletmeye çalışmaktadır. Bu yönelimi 2013 Ekim'inde »Güvenlik ve Savunma Politikası Raporunu« sunan AB dış ilişkiler sorumlusu Catherine Ashton şöyle açıklıyordu: »ABD'nin dikkatlerini Asya-Pasifik bölgesine yoğunlaştırması, jeostratejik gelişmelerin mantıkî sonucudur. Ancak bu, Avrupa'nın kendi güvenliği ve komşularının için daha fazla sorumluluk almak zorunda kalacağı anlamına da gelmektedir. (...) Birlik, güvenlik garantörü olarak komşuluk alanında – olanaklıysa partnerlerle birlikte, gerekli olduğunda tek başına – kararlı tavır koyma durumuna gelmek zorundadır, ki bu doğrudan müdahaleleri de içermektedir. Stratejik otonomi önce AB'nin komşuluk alanında maddeleşmek zorundadır.«

Aslında Ashton, AB'nin yıllardan beri uygulamakta olduğu pratiğe resmîyet kazandırıyor. Gerek Libya'daki, gerekse de Mali'deki askerî operasyonlar »stratejik otonominin« nasıl »maddeleştirildiğini« gösteriyordu. Nitekim 13 Kasım 2015 Paris saldırılarından sonra Fransa'nın »AB Destek Maddesi« gereğince »anavatanı teröre karşı korumada destek« talep etmesiyle, AB'nin doğrudan müdahale politikaları bugün Afrika'da F. Alman ordusunun desteğiyle daha da yoğunlaştırılmaktadır.

AB'NİN ENERJİ GÜVENLİĞİ VE HAMMADDE PİYASALARI

Gerek AB Komisyonu'nun, gerekse de AB üyesi ülke hükümetlerinin son yıllarda kamuoyu ile paylaştıkları tüm strateji belgelerinin değişmez gerekçesi: hammadde kıtlığının AB için »güvenlik tehdidi« olmasıdır. Elbette bu »yeni« üretilen bir gerekçe değil: Lizbon Stratejisi çerçevesinde 2000'den bu yana ve daha önceleri, 1990'larda yürütülen NATO tartışmaları çerçevesinde bu »tehdide« hep dikkat çekilmiş ve »AB dış politikası« ile »güvenlik ve savunma politikalarının« bu »tehdide« göre şekillendirilmesi gerektiği vurgulanmaktaydı. İstisnasız tüm strateji belgelerinde, »petrol ve doğal gaz nakliyatının kesintiye uğratılması, enerji masraflarının büyük ölçüde artması, ticaret ve nakliyat yollarında engellerin ortaya çıkması« AB'nin çıkarları için »yaşamsal tehdit« anlamına geldiği ve »güvenlik ve savunma politikalarının« bu »tehdidi« bertaraf etmeye yönelik olmaları zorunluluğu belirtilmektedir.

Özellikle F. Alman emperyalizmi hammadde kaynaklarına engelsiz ulaşımın askerî araçlarla güvence altına alınmak istendiğini açıkça ifade etmektedir. F. Alman devletinin yüksek düzey temsilcileri, örneğin şu anki F. Cumhurbaşkanı ve azılı antikomünist Joachim Gauck hemen her uluslararası toplantıyı, »ulusal çıkarlarımızın, bilhassa hammaddelere bağımlı olan bir yüksek teknoloji ülkesi olarak ekonomik çıkarlarımızın sınırlar ötesinde silahlı kuvvetlerimizle koruma zorunluluğu, dış politikamızın değişmez kuralıdır« biçimindeki açıklamaları yapmak için kullanmaktadır.

Emperyalizm artık içinde bulunduğumuz 21. Yüzyıl'da hedeflerini gizleme gereğini dahi görmemektedir. Kamuoyuna açıklanan belgelerden, örneğin Afrika'nın neden F. Alman sermayesinin hedefinde olduğunu okuyabiliyoruz. AB Komisyonu 2014 Mayıs'ında F. Alman

hükümetinin önerisini dikkate alarak »Kritik Hammadde Listesini« yeniledi. Yeni listede, aralarında Krom, Magnefit, Magnezyum, Silisyum, Berilyum, İndiyum, Kobalt ve »ender toprak« olarak adlandırılan toplam 20 madde yer alıyor.

Satın alma gücü açısından son derece yoksul olan Afrika kıtası, petrolden Urana, Kobalttan Platine ve Titana kadar F. Almanya ekonomisi için yaşamsal önem taşıyan hammaddeler açısında ise son derece zengin kaynaklara sahip. Bu nedenle Afrika'nın hammadde kaynakları üzerinde hayli sert rekabet çatışmaları yaşanıyor. Özellikle son yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti'nin emperyalist ülkelerinkinden tamamen farklı bir işbirliği stratejisi izlemesi, bu rekabet çatışmasını daha da sertleştiriyor. F. Almanya bu rekabette daha iyi bir konuma gelebilmek için Fransa ile olan işbirliğini derinleştiriyor. Fransa, ABD'nin de oluruyla ve F. Almanya'nın siyasî desteğiyle Libya ve Mali'de askerî müdahalelerde öncülük yaparken, F. Almanya hem Afrika'daki rejimlere iktisadî ve siyasî destek sağlıyor, hem de AB'nin diğer üye ülkelerine kendi çıkarına olan strateji programlarını dayatıyor. Örneğin AB'nin 2015 Aralık'ında »AB ve Afrika: Stratejik Partnerlik Yolunda« başlığı altında bir strateji belgesi kabul edildi. Buna göre, »barış ve güvenliği tesis etmek« kisvesi altında Afrika'daki despotik rejimlerin, »gerektiğinde AB askerî kriz müdahale güçlerinin yardımıyla« ayakta tutulmaları öngörülüyor.

F. Alman emperyalizmi bu stratejiyi 2003'den bu yana başarıyla uyguluyor, örneğin Afrika'nın en zengin hammadde kaynaklarına sahip olan Kongo'da: Başta F. Alman tekelleri olmak üzere bir dizi Avrupalı tekele maden işletme izni veren Joseph Kabila diktatörlüğü 2003'den bu yana doğrudan AB ordularınca korunuyor. Gerek 2006, gerekse de 2011 »seçimlerinde« AB askerlerinin koruması altında Kabila'nın iktidarına »seçim meşruiyeti« sağlandı. Dahası, AB Kabila diktatörlüğünün daha uzun süre ayakta kalabilmesi için, Kongo ordusunun »modernize edilmesini« öngören EUSEC RD Congo ve paramilitarize edilmiş polis teşkilatını oluşturmak amacıyla da EUPOL RD Congo adlı programları yürürlüğe soktu. Bu programlar bugüne kadar devam etmekte ve F. Alman hükümetinin »Ekonomik Kalkınma Yardımı Bütçesi« tarafından da desteklenmektedir. Kongo için devasa harcamalar yapılmakta, ama buna karşılıklı Kongo »Demokratik Cumhuriyetinden« maden işletmeleri, silah ihracatı, hammadde ticareti vs. üzerinden büyük kârlar sağlanmaktadır. BM'in desteklediği »Africa Progress Report 2013« bu kârların, Batılı ülkelerin Kongo için harcadıkları paraların »en az üç katı« olarak Avrupa'ya geri döndüğünü tespit ediyor.

SAVAŞ VE SÖMÜRÜ SONUÇLARINI UZAKTA TUTMA ÇABALARI

Emperyalist devletlerin bu sömürü politikalarının Afrika'nın yoksul halkları üzerinde ne denli olumsuz etkide bulunduğunu ve bu politikaların nelere yol açtığını burada uzun uzun anlatmaya gerek yok. Her bilinçli devrimci, her komünist savaş ve sömürünün sonuçlarını çok iyi bilmektedir. Burada sadece anımsatma babında bu asalak ve çürümüş emperyalist-kapitalist dünya düzeninde emperyalist güçlerin kendi yol açtıkları ve dünya halkları için felaketten başka hiç bir anlam taşımayan sonuçlarını nasıl kendi coğrafyalarından uzak tutmaya çalıştıklarını bir iki örnekle vermek istiyoruz.

F. Alman emperyalizminin bu noktada en fazla ustalaşmış ülke olduğunu vurgulayabiliriz. Bir örnek vermek gerekirse: F. Almanya, »Üçüncü Dünya ile dayanışma« amacıyla oluşturulan farklı toplumsal hareketlerin uzun yıllar F. Almanya'daki kamuoyunu etkilemesinin bir sonucu olarak, yoksul ülkelere »gelişme ve kalkınma yardımı« adı altında bütçeler oluşturmak zorunda kalmıştı. Elbette en başından itibaren bu »yardımlar« F. Alman sermayesinin lehine olan adımlar için kullanıldı, ama 1990 sonrasında federal bütçede yer alan bu kalemler giderek »AB yardımları« biçimine dönüştürüldü ve doğrudan emperyalist müdahaleler için kullanılmaya başlandı. F. Almanya AB'ne Lizbon Stratejisi temelinde bir »Avrupa Gelişme Fonu« kurulmasını dayattı. Yüzde yirmisini F. Almanya'nın karşıladığı fon içerisinde 2004'de »African Peace Facility« oluşturuldu. Tam bir burjuva iki yüzlülüğü: »barış«

kavramı kullanılarak Afrika'daki egemen sınıflara krediler açıldı! 2004 – 2014 yılları arasında »Afrika Birliği«nin askerî operasyonları ve »Afrikalı Müdahale Güçleri«nin oluşturulması için 1,6 milyar Euro verildi. Tabii bu paralar Afrika'ya gitmeden Avrupalı silah tekellerinin kasasına aktı; faizlerini ise hâlâ yoksul halklar ödüyor!

F. Alman emperyalizmi AB programları üzerinden Afrika ülkelerinde neoliberal politikaların uygulanmasını, açıkça söylemek gerekirse, ABD'nden çok daha usta biçimde sağlayabilmektedir – hem de »yoksulluğa ve organize suçlara karşı, barış ve refah için mücadele« kisvesi altında. AB »yardım« programlarının en önemli emaresi, »yardım« alan ülkelerin uluslararası tahkim mahkemelerini, »serbest« ticaret bölgelerini oluşturmayı, piyasalara girişi engelleyen veya zorlaştıran ulusal yasaları kaldırmayı, »istihdam« piyasasını esnekleştirmeyi, kamu teşekküllerini – özellikle madenleri – özelleştirmeyi, ürün ve sermaye trafiği önündeki gümrük engellerini kaldırmayı vb. bir dizi neoliberal dayatmayı antlaşmalarla kabul etmek zorunda bırakılmalarıdır.

Bunun karşılığında ise diktatörlükler ve despot rejimler ayakta tutulmakta, orduları ve paramiliter güçleri silahlandırılmakta, bunlara »ayaklandırmaları bastırma« yetenekleri verilmekte ve »Ortak Askerî Manevralar« adı altında rejimlerin baskı aparatları güçlendirilmektedir. Böylelikle dayatılan neoliberal politikaların yol açtığı toplumsal ihtilafların direnişe dönüşmesi veya oluşan toplumsal huzursuzluğun egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerini tehdit etmesi engellenmek istenmektedir. Bu özellikle Avrupalı emperyalist devletlerin çıkarlarının etkileneceği bölgeler için geçerlidir.

Emperyalist sömürünün yol açtığı ihtilafların kontrol altında tutulma çabalarının en iyi örneklerinden birisi, »korsanlıkla mücadele« adı altında Somali sahillerinde yürütülen ATALANTA deniz operasyonudur. 1980 sonrası uygulanan IMF programlarıyla yoksullaştırılan Somali'nin 1990'lar sonunda »çözülme« konumuna gelmesi ve AB üyesi ülkelerin balıkçı filolarının Somali kıyılarındaki balık kaynaklarını tüketmeleri sonucunda işsiz ve açsız kalan Somalili balıkçıların korsanlığa başlamaları, bu bölgeden geçen petrol tankerlerini tehdit etmesi sonucunda 2008'den itibaren AB savaş gemileri bu bölgeye konuşlandırıldı. ATALANTA misyonunun temel görevi uluslararası nakliyat yollarını korumak ve »korsan sorununu« kontrol edilebilecek seviyede tutmaktır. Aynı şekilde F. Alman deniz kuvvetlerinin 2004'den bu yana Batı Afrika kıyılarında yürüttükleri operasyonlar da benzer hedefi güdüyor. »Fildişi sahillerinden Kongo'ya kadar« olan bölgede ve Doğu Afrika sahillerinde nakliyat yolları »güvence« altına alınıyor ve işbirlikçi despotik rejimler korunuyor. Korunmakta zorundalar, çünkü bunların temel görevi, uluslararası tekellerin ve sermayenin çıkarlarını tehdit edebilecek kalkışmaları engellemek ve ihtilafları AB'den uzak tutmaktır.

GÖÇÜ ENGELLEME MEKANİZMALARI

AB'nin Afrika politikalarının en önemli ayaklarından birisi, yoksulların Avrupa'ya göç etmelerini engellemek üzerine kurulmuştur. AB 2000 yılından bu yana mütemediyen etrafına görünmez duvarlar örmekte, »sınır koruması« için FRONTEX programını genişletmekte ve AB sınırlarının ötesinde »göçü engelleme mekanizmaları« inşa etmektedir. Bu mekanizmalardan birisi, »dostane komşu ülkelere«, göçmen ve mülteci kitlelerinin henüz AB sınırlarına ulaşmadan engellenebilmeleri için gerekli olan askerî, siyasî ve maddî desteği sağlamaktır, ki en yakın örneği AB ve AKP rejimi arasında varılan »mülteci uzlaşısıdır«. Afrika ülkeleri için uygulamaya sokulmuş olan en önemli AB programları ise EUTM Mali, EUBAM Libya ve EUCAP Sahel Niger programlarıdır. Bunlarla bu bölgedeki rejimlerin askerî ve polis teşkilatların eğitilmekte ve gerekli teçhizat ve silahlarla donatılmaktadırlar.

Ancak son yıllarda alınan bu »tedbirler« de yeterli olmadıgından, AB doğrudan müdahale etmek zorunda kalmıştır. Başta F. Almanya olmak üzere, çeşitli AB üyesi ülkelerin askerî

birliklerinden oluşturulan deniz kuvvetleri ile Akdeniz ve Kuzeybatı Afrika sahillerinde operasyonlar yürütülmektedir. Örneğin AB Komisyonu 22 Haziran 2015 tarihinde başlattığı EU-NAVFOR Med operasyonu, »batmakta olan mülteci teknelerine insani yardım« kisvesi altında mülteci teknesi avına çıkmaktadır. Operasyonun hedefi »tekneleri durdurmak, aramak, el koymak ve geri göndermek« olarak açıklanmış olsa da, »gerekli görüldüğünde teknelerin kullanılmaz hâle getirilmesi« ve »önleyici tedbir olarak teknelerin denize açılmadan imha edilmesi«, yani BM Güvenlik Konseyi kararı olmaksızın Libya gibi Kuzey Afrika ülkelerinin topraklarında askerî operasyonların gerçekleştirilmesi öngörülmektedir.

F. Alman emperyalizmi için bu politikaların bir başka hedefi de, F. Almanya'da geleneksel olarak yaygın olan savaş karşıtlığını değiştirmek ve yayılmacı politikalara toplumsal rıza sağlayabilmektedir. Sağ popülist ve ırkçı siyasî formasyonların sokakta oluşturdukları baskı bu çerçevede kullanılmakta, yaygın burjuva basınında »illegal göç ile mücadele« teması işlenerek, kamuoyu görüşü bu yönde manipüle edilmektedir.

Kısacası, F. Alman emperyalizminin Afrika sevdası boşuna değildir: Batı Avrupalı emperyalist güçlerin en gerici ve en saldırgan öncüsü, AB'nin Afrika politikaları üzerinden askerî-sınai kompleksi başta olmak üzere, tekellerine yeni pazarlar yaratmakta, militaristleşmeye gerekçeler hazırlamakta, öncü konumu güçlendirmekte ve uluslararası siyasetteki etkinliğini geliştirmeye çalışmaktadır. Ve bir kez daha: »Ölüm, Almanyalı bir ustadır« sözünü kanıtlamaktadır.

APTAL KOYUN KASABIN BIÇAĞINI YALARMIŞ...

5 MART 2016

Dünyanın en zengin ve en imtiyazlı coğrafyalarından olan Avrupa'daki çoğunluk toplumları, kümese dalan tilkinin korkuttuğu tavuklar misali, panik ataklara kapılıp duruyorlar. Milsal kalacak olursak; canlarına kast eden »tilkinin« mülteciler olduğunu zannediyorlar. Öyle olunca da, kümesin sahibinden, yani canlarına kast eden asıl canavardan medet umuyorlar.

Aslına bakılırsa güncel mülteci krizi nedeniyle panikleyen çoğunluk toplumları bazı korkularında haklılar. Özellikle çalışan sınıflar, çok öncesinden krizlerin faturalarının kendilerine çıkartılacağını hissedebiliyorlar. Yani bugün refah şovenizmine kapılan, ırkçı ve sağ popülist söylemlere kanan kitlelerin duydukları korkuların önemli bir bölümü son derece reel.

Şöyle açıklayalım: yüzbinlerce mültecinin kısa bir zaman süreci içinde bir ülkeye girmesinin, konut alanında kiraların artmasına, kent ve kasabalarda yoksul semtlerdeki nüfusun çoğalmasına ve özellikle »istihdam piyasasında« işçiler arasındaki rekabetin sertleşmesine neden olacağı çok açık. Örneğin F. Almanya'da zaten on yıllardır süren neoliberal uygulamalar sonucu yoksul nüfusun büyük ölçüde toplumsal, ekonomik, politik ve kültürel yaşamdan olduğu gibi dışlandıklarını gören ve Hartz IV gibi yaptırım yasalarıyla olağanüstü baskı altında olan işçi sınıfının bu durum karşısında perspektifsizlik korkusuna kapılması, sürecin doğal (sermaye açısından da istenilen) bir sonucu.

Çoğunluk toplumu, bilhassa çalışan sınıflar, baskısını mütemediyen artıran bir »sürekli tehdit psikolojisi« altındalar. Bırakın »Ren Kapitalizmi« döneminde mücadelelerle elde edilmiş kazanımları, daha kısa bir süre önce sermayenin lütfuyla tanınan hakları dahi kaybedeceklerini hissediyorlar. Henüz bir yıl önce yürürlüğe sokulan, ama öngördüğü bir çok istisna nedeniyle esas itibarıyla işlevsiz kalan Asgarî Ücret Yasası şimdiden Alman İşverenler Birliği BDA tarafından delinmek isteniyor. BDA, mülteciler bağlamında yasal asgarî ücretin herkes için bir yıl geçersiz kalmasını istiyor.

Bu açık saldırıya ne sendikalardan, ne de sosyal yardım kuruluşlarından ciddi bir itiraz geldi. Tam aksine, Alman Sendikalar Birliği, kiliselerle birlikte BDA ile »Kozmopolitlik İttifakını« kurdu – güya »hoş geldin kültürünü« yaygınlaştırmak için! Sendikalar, mülteci sorununu ortaya çıkaran asıl nedenlere, yani emperyalist savaflara değinmez, sınıfı ödenebilir konut sayısının azalmasının, kiraların artmasının, yoksulluğun yaygınlaşmasının, ücretlerin düşürülmesinin, sosyal ve demokratik hakların budanmasının asıl sorumlusunun sermaye ve temsilcisi hükümet olduğu konusunda aydınlatmazlarsa, ırkçı-milliyetçi propagandanın toplumu bölmesini, çalışan sınıfların, kasabın bıçağını yalayan koyunlar misali, kendi çıkarlarının düşmanı olan sermayenin yanında yer almalarını engellemezler. Korkan, bölünen, sınırları kapatınca kurtulacakları illüzyonuna kapılan toplumlarda direniş olmaz, aksine ege-menler desteklenir.

O nedenle asıl mesele »bıçağı« kasabın elinden almak ve »kümesi« yıkmaktır – bu ise, sınıf mücadelesi olmaksızın olanaksızdır!

POLONYA USULÜ »DEMOKRASİ«

12 MART 2016

Gelişmeler 21. Yüzyıl'ın burjuva demokrasilerinin dayandığı tüm norm ve kuralların içlerinin boşaltıldığı, göstermelik dahi olamayan birer hülle hâline getirildiği ve her türlü burjuva özgürlüğünün »güvenlik« gerekçesiyle rafa kaldırıldığı otoriter rejimler çağı olacağına işaret ediyor. Türkiye gibi emperyalist çıkarların çarpışma noktalarında bulunan ülkelerde faşist diktatörlük koşulları yaratılırken, »demokrasinin beşiği« Avrupa'da toplumsal rıza alan otoriter-neoliberal güvenlik rejimleri inşa ediliyor.

Temel hak ve özgürlüklerin geçersiz kılındığı, kuvvetler ayrılığının silikleşecek derecede törpülediği, parlamento üstü ve yasallıktan yoksun »komisyonların« yasama ve yürütmeyi tek elde topladığı, İkinci Dünya Paylaşım Savaşı sonrasında »kötülüğün banalliliğini« ve totalitarizmi engelleme savıyla oluşturulan anayasaların ve parlamenter yapıların işlevsizleştirildiği günümüz burjuva demokrasilerinin, emek mücadelesi, eşitlik, barış, adalet ve özgürlük için hiç bir yeterliliğinin kalmadığı bir realite ile karşı karşıyayız.

Hangi kapitalist devlet olursa olsun, egemenlerin tahakküm aracı olarak kullandıkları burjuva demokrasilerini dönüştürme çabaları, tüm farklılıklarına rağmen, özünde benzeşiyor. Katmerleşen sömürü olanaklarının ve yayılmacı uygulamaların sürekliliğini sağlamak, bunun için olası her toplumsal direnç potansiyelini kırmak ve burjuvazinin egemenliğini ebedileştirmek amacıyla açık veya gizli dikta rejimleri inşa edilmek isteniyor. Bunun bir örneğini bugünlerde Polonya'da takip etmek olanaklı.

Polonya Sejm'inde çoğunluğu, hükümet ve devlet başkanlığını elinde tutan »Hukuk ve Adalet Partisi« bu amaçla Leh milliyetçiliğini ve Katolik gericiliğini devlet aklı hâline getirmek için, uzun zamandır Anayasa Mahkemesine karşı acımasız bir savaş yürütüyor. Polonya'nın üyesi olması nedeniyle doğrudan AB'nin iç krizine dönüşen AYM tartışmaları, mahkemenin, hükümetin 22 Aralık 2015'de yürürlüğe soktuğu »Anayasa Mahkemesi Yasasının« anayasaya aykırı olduğunu hükmetmesiyle, yeni bir ivme kazandı.

Başbakan Beata Szydlo, Türkiyeli okura tanıdık biçimde, »kararı tanımayacağını« açıkladı. Aslında parti başkanı ve hükümetin enformel başı olan Jaroslaw Kaczynski'nin bir kuklası olan Szydlo bu tavrıyla AB Komisyonu'nun eleştirilerine maruz kalsa da, AB'nin karşı çıkışının göstermelik olacağını biliyor. Çünkü bu süreci tetikleyen bizzat AB'dir. O açıdan günümüz Polonya'sının, aynı Macaristan gibi, geleceğin Avrupa ülkelerinin nasıl şekillendirileceklerinin bir laboratuvarı olduğunu söylemek mümkün.

Peki, bu gelişmeden biz nasıl bir sonuç çıkaracağız? Birincisi, »demokratikleşme« ve özgürlüklerden yana AB'nden hiç bir şey beklemememiz gerektiğidir. Aksine, AB burjuva demokrasilerinin için boşaltılmasının başat aktörüdür. İkincisi ve bizce en önemlisi, demokrasinin ancak ezilen ve sömürülen sınıfların kendi eseri olabileceği gerçeğidir. Bu ise, demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesinin, sınıf mücadelesiyle kopmaz biçimde bağlanmasını zorunlu kılmaktadır. Çünkü burjuvazinin »demokrasisi« ile ezilen ve sömürülenlerin demokrasisi, aynı şeyler değildir. Polonya bunu kanıtlamaktadır.

F. ALMAN SEÇİMLERİNİN GÖSTERDİĞİ

19 MART 2016

Geçen hafta yapılan üç eyalet parlamentosu seçimlerinde açık ırkçı ve giderek faşist karakter kazanan AfD partisinin elde ettiği iki haneli başarılar şaşkın liberalleri ürkütmüşe benziyor. Kimi liberal yorumcu AfD'nin, »fareli köyün kavalcısı« misali, »halkın aklını çeldiğini« yazsa da, biz sermayenin ne dediğine bakalım. Çünkü F. Alman siyasetindeki gelişmeleri en doğru biçimde oradan okumak olanaklı.

F. Alman sermayesinin amiral gemisi FAZ'de yer alan yorumlara baktığımızda, muhafazakâr elitlerin ve sermaye kesimlerinin seçim sonuçlarından hayli memnun olduklarını görebiliriz. Zira mülteci politikasıyla çoğunluk toplumunda yaratılan korkular ve körüklenen refah şovenizmi, burjuva siyasetinde »sosyal devlet« yanlısı kesimler üzerinde toplumsal baskı oluşturulmasına, dolayısıyla demokratik ve sosyal haklara, ücretlere ve çalışma koşullarına yönelik saldırıların derinleştirilmesine neden oluyor.

AfD'nin nasıl bir parti olduğu konusunda şüphe yok. 2017'de yapılacak genel seçimlerde F. Parlamenta girse dahi, hükümet olma şansı olmayacak. Ama asıl mesele de zaten bu değil. Daha önceki yıllarda olduğu gibi, sağ popülist partilerin elde ettikleri seçim başarıları, her defasında SPD ve Yeşiller gibi, »solda« tanımlanan burjuva partilerinin »hizaya« getirilmelerinin ve F. Alman emperyalizminin çıkarlarının korunmasına hizmet eden çizgiye sokulmalarının bir aracı olarak kullanılmaktadır. Nitekim Alman Sanayiciler Birliği BDI başkanı Ulrich Grillo, »Yeşil-Siyah hükümetin, yani Yeşiller ve CDU'dan oluşacak bir hükümetin »ekonomi için mükemmel« olacağını açıkladı.

Sermaye bir taraftan CDU'nun »sosyaldemokratlaşmasını« eleştirirken, diğer taraftan SPD ve Yeşilleri daha hızlı bir biçimde neoliberal çizgide teslim almaya çalışıyor. AfD'nin korku toplumundan aldığı destek de bunun aracı olarak kullanılıyor.

Bu durumun gerçek sorumlusu ise F. Almanya'daki toplumsal ve siyasî solun gösterdiği basiretsizliktir. Gerek sendikalarda hakim olan, gerekse de F. Parlamenta temsil edilen reformizm, izlediği uzlaşmacı siyaset ile bu gelişmeyi olanaklı kılıyor ve hızlandırıyor. Sendikalar ve siyasî solun büyük bir kesiminde, gelişmelerden »aptal halkın« sorumlu olduğu algısı yaygın. Faturanın kendisine çıkartılacağını hisseden emekçi kesimlerin sınıfsal çıkarlarını savunmak; yoksulluk sınırına düşme tehlikesinin, ödenebilir konut kıtlığının, işsizliğin ve ücretler üzerindeki baskının gerçek nedenlerini söylemek yerine, AfD'yi seçenleri yargılamak, hatta kimi sol milletvekilinin yaptığı gibi, »mülteci sayılarını« kısıtlamayı talep etmek, pek akıllı bir siyaset değil. Nitekim üç eyalette de Sol Parti seçmenlerinin kitlesel olarak AfD'ye geçmesi bir tesadüf değil. İnsanlar haklı olarak karikatür yerine aslını seçtiler.

Çalışan sınıfların kendi çıkarlarına aykırı olarak, egemen sınıfların partilerine oy vermeleri, bu sınıfların »aptal« veya külliye »ırkçı« olmalarından değil, aksine çıkarlarını savunan gerçek bir alternatifi göremediklerinden kaynaklanmamaktadır. Sonuç itibarıyla F. Alman seçimleri bir kez daha reformist uzlaşmacılığın gerçek alternatif olamayacağını göstermektedir.

SAVAŞ EKEN, TERÖR BİÇER!

26 MART 2016

Son haftaların yüzlerce sivilin yaşamına mal olan terör saldırıları, bir kez daha güvenlik tedbirlerinin olağanüstü biçimde artırılması, demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırılması, yasaklamalar, baskı aygıtının güçlendirilmesi ve »teröre karşı mücadele kararlılığının« hep daha yüksek sesle vurgulanmasıyla terör ile başa çıkılamayacağını kanıtlamış oldu. Görünen o ki, sadece ihtilaf bölgelerinde değil, görece refah coğrafyalarında da uzun bir süre daha terör tehdidi altına yaşayacağız.

Ankara, İstanbul, Paris ve Brüksel gibi, her köşesi kameralarla gözlenen, istihbarat ve güvenlik teşkilatlarının 24 saat/7 gün kontrolü altında olan, yasama, yargı ve yürütme merkezlerinin bulunduğu kentlerde patlayan bombaları ve bu vahşete baş vuran örgütleri lanetlemek elbette doğru ve doğal bir tavır, ancak hiç bir şekilde yeterli değildir. Hamaset ve »kökünü kurutma« politikalarının hiç bir sonuç getirmediğini herkesin görmüş olması gerekiyor.

O halde ne yapılmalı? Öncelikle sivillere yönelik terör eylemlerini gerçekleştirenlerin polisiye yöntemlerle kovuşturulmaları ve mahkeme önüne çıkartılarak, hukuk devleti esasları temelinde yargılanmaları gerektiği konusunda hem fikir olmalıyız. Aynı zamanda muhakeme süreci sadece tetikçileri yargılamayı değil, ki canlı bombalarda bu bir işe yaramaz, bu şiddetin asıl sorumlularını ortaya çıkarmaya yönelik olmalıdır. Yargısız infazlarla, »teröre karşı savaşla«, baskı aygıtının genişletilmesiyle bir sonuç alınamıyor işte.

Diğer yandan »terörizmin« yeşerdiği toprak kurutulmalıdır. Bilim insanlarının yaptıkları empirik araştırmalar, sosyal adaletsizliğin, müdahale savaşlarının ve sömürünün »terörizmi« yaratan temel etmenler olduğunu yeterince kanıtlamış durumda. Özellikle 21. Yüzyıl, emperyalist yayılmacılık, içeriye ve dışarıya yönelik baskı mekanizmaları olmaksızın »terörden« bahsetmenin olanaksız olduğunu göstermiştir. Yani sivillere yönelik teröre haklı olarak karşı çıkanlar, savaşlara ve sömürüye karşı çıkmalıdır. Çünkü teröre verilecek en doğru yanıt daha fazla barış, demokrasi, özgürlük, eşitlik ve sosyal adalettir.

»Terör« tarihsel olarak, bir tarafta, Robespierre'in 5 Şubat 1794'de dediği gibi, »halk düşmanlarına« karşı bir devlet aracı, diğer tarafta da sömürgeciliğe karşı verilen meşru bir yanıt olarak ortaya çıkmıştır. O açıdan toplumsal içeriğine bakarak »terörün« hem gerici, hem de ilerici hedeflere hizmet eden bir araç olduğu söylenebilir. Ancak aslolan kurtuluş için verilmesi gereken sabırlı fikir ve örgütlenme mücadelesi olduğundan, bireysel ve sivillere yönelik şiddet her halükârda gerici hedeflere hizmet eder.

Egemen sınıflar ve emperyalist güçler açısından »terörün« savaşları ve yayılmacılığı gerekçelendiren bir işlevi olduğunu da unutmamak gerekiyor. Sosyal kısıtlamalar, özelleştirmeler, iç ve dış politikanın militaristleştirilmesi, piyasalara ve hammadde kaynaklarına dünya çapında hakim olmak için yürütülen savaşlar vs. her defasında »terör« ile gerekçelendirilmektedir. Ama bu sürdürülebilir değildir. Brüksel tekrar kanıtladı: savaş eken, terör biçer – her yerde!

TERÖR – EMPERYALİZMİN MEŞUM EGEMENLİK ARACI

George W. Bush 20 Eylül 2001 tarihinde ABD Kongresinde yaptığı konuşmada, »Teröre karşı savaşımız El Kaide ile başlıyor, ama onunla bitmeyecek. Bu savaş küresel erimi olan her terörist grup bulunana, durdurulana ve yok edilene dek devam edecektir« diyerek, emperyalizmin yeni »büyük anlatısını« ilân ediyordu. Bu »büyük anlatı« son 15 yılın tüm jeostratejik hedefli, uluslararası hukuka aykırı ve eski Ahit'in »iyi« ve »kötü« tanımları üzerine oturtulmuş müdahale savaşlarının (»Haçlı Seferinin«) temel gerekçesi oldu. Dahası, egemen sınıflar ve emperyalist güçler içeriğini stratejik hedeflerine göre keyfi bir biçimde belirledikleri »terör«, »terörizm« ve »terörist« tanımlarıyla, klasik askerî operasyonların yanı sıra gizli servislerin ve özel timlerin yürüttükleri, yargısız infazların, işkence merkezlerinin ve topyekun yok edilmelerin belirgin emareleri olduğu savaşları yaygınlaştırdılar.

»Teröre karşı savaş« yalanının bir diğer etkisi, hem demokratik kamuoyunda, hem de dünya çapındaki barış hareketleri ile ulusal kurtuluş hareketlerinde kısmî felce yol açması oldu. Çünkü bizzat emperyalist devletler ile dünyanın muhtelif yerlerindeki bölgesel egemen sınıfların lojistik, maddî, siyasî ve askerî destekle büyüttükleri ve kullandıkları »İslam Devleti«, »El Nusra Cephesi« veya »El Kaide« gibi sayısız terör örgütünün barbarlıkları ve sivillere yönelik vahşi eylemleri, »güvenlik« için her aracın »mubah« olduğu algısını yaygınlaştırdı. Hukukun eğilmesi ve burjuva medyasının bilinçli demagojisi ile skandalize edici haber politikasının hukuk dışı devlet tedbirlerini olağanlaştırması sonucunda, kamuoyu burjuva hukuk devleti anlayışı temelindeki polisiye ve yargılama tedbirleri yerine, yargısız infaza dayanan askerî ve gizli servis operasyonlarına »alıştırıldı«. Emperyalizmin yeni »büyük anlatısı« ve bu »alıştırma« özellikle emperyalist ülkelerdeki barış hareketlerinin büyük ölçüde paralize edilmelerine neden oldu.

Aynı zamanda emperyalist yayılmacılığa, iç ve dış politikanın militaristleştirilmesine, sosyal ve demokratik hakların rafa kaldırılmasına toplumsal rıza sağlamaya ve böylelikle de işçi sınıfını kendi yaşamsal sınıf çıkarları için burjuvazinin sınıf tahakkümüne karşı vermesi gereken sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaya yarayan bir egemenlik aracı hâline dönüştü.

Ankara, Brüksel, İstanbul ve Paris gibi merkezi kentlerde ve hemen her gün Ortadoğu'nun farklı bölgelerinde patlayan ölümcül bombalar, bu uğursuz sürecin güncelliğini gösterdikleri kadar, sürecin arka planını, neden ve sonuçlarını işçi sınıfının çıkarları açısından analiz etmenin, kamuoyu tartışmalarındaki kavram karmaşasını çözmeye çalışmanın ne denli gerekli olduğunu kanıtlamaktadır. Bu da işçi sınıfının bilinçli, devrimci güçlerine sınıfı ve toplumu aydınlatma, onlara, emperyalist yayılmacılık ve sömürüden bahsetmeden, terörden bahsedilemeyeceğini anımsatma görevini yüklemektedir. Görevi layığıyla yerine getirebilmek içinse, önce kavramlara gerçek anlamlarını yeniden vermek gerekmektedir.

KAVRAMLARI YERLERİNE OTURTMAK İÇİN...

Temel soruyla başlayalım: »Terör« nedir? Nesnel bakıldığında »terör«, belirli hedefler için eşyaların ve/veya – kendi yaşamı dahil – insan yaşamının yok edilmesine yol açacak şiddet

araçlarını kullanan eylem metodu olarak tanımlanabilir. Terör kavramı çeşitli mücadele biçimleri ve araçları arasında bir farklılaştırma çabası olsa da, aynı zamanda normatif ve değerlendireci bir kavramdır, yani taraftır. Çünkü neyin »terör« olup olmadığı tarihsel ve kültürel geleneklere ve elbette toplumsal sınıfların çıkarlarına göre tanımlanır. Zaten bu nedenle herkesin kabul edeceği genel ve bilimsel bir »terör« kavramı üzerinde anlaşmak, neredeyse olanaksızdır – çünkü belirleyici olan sınıf çıkarlarıdır. Bu açıdan bizim »terörü« tanımlamak için hareket ettiğimiz temel işçi sınıfının genel çıkarları olduğunun altını çizmemiz doğru olacaktır.

»Terör« kavramının, burjuva toplumlarının gündelik tartışma dilinde aşağılayıcı çağrışımları olduğundan, genellikle »karşıt« veya »düşman« olarak tanımlananların mücadele metotları ve araçlarını, böylelikle de karşıtların/düşmanların hedeflerini henüz tartışma aşamasında gayri meşru kılmak için kullanılmaktadır. Günümüzde »terör« kavramı egemen politikalara ve koşullara, bilhassa işgallere ve askerî operasyonlara, müdahalelere karşı mücadele edenleri aşağılayan ve »temizlenmesi/kökünün kurutulması« meşru olan »haşarat/insan dışı varlıklar« olarak gösteren emperyalist savaş propagandasının vazgeçilmez bir aracı hâline getirilmiştir.

»Terörizm« ise şiddet uygulayan eylem metotlarının »teröründen« daha fazlasıdır. Terörist pratiğin yanı sıra, şiddet eylemlerini gerçekleştiren yapıların personel ve maddî ağı, ideolojik üst yapıları, stratejik konseptleri ile kolektif ve bireysel motifler »terörizm« kavramı içerisindedirler. Ancak »terörizm« kavramı sadece devlet dışı unsurlar için geçerli değildir: »düzenli« savaşlardan farklı olarak, sivil halka ve yerleşim bölgelerine, askerî olmayan hedeflere yönelik, ordu ve istihbaratın »özel« birimlerinin ortaklaşa gerçekleştirdikleri şiddet de »terörizm« kavramı içinde yer almaktadır. Her ne kadar kavramsal olarak »düzenli« savaşlar ve devlet güçlerinin terörü arasında fark olsa ve bunların uygulanma metotları ve uygulayıcı birimleri farklı olsa da, sonuçta her ikisi de günümüz emperyalist savaşlarının birbirini tamamlayıcı unsurlarıdır.

Ancak eylem metotları tek başına »terör« ve »terörizm« kavramlarını işçi sınıfının çıkarları temelinde ele almak için yeterli olamamaktadırlar. Burada »terör« olarak nitelendirilen eylemlerin toplumsal içerikleri ve hedefleri açısından da bir farklılaştırmaya gitmek zorundayız. Genel ve tarihsel olarak devletlerin ve devlet dışı güçlerin uyguladıkları şiddetin veya »terörün« toplumsal içeriğine ve hedeflerine göre ilerici veya gerici hedeflere hizmet eden bir araç olduğunu söyleyebiliriz. Devlet şiddetinin gerici veya ilerici hedeflere hizmet etmesi konusunda tarihsel örnek olarak Fransız feodalizminin terörü ile Büyük Fransız Devrim sonrasında şiddet uygulamalarını veya Rus Çarının vahşi istibdadı ile Büyük Ekim Devrimi sonrasında Bolşeviklerin karşı devrime karşı uygulamak zorunda kaldıkları şiddeti gösterebiliriz.

Ama asıl sorun »aşağıdan«, yani ezilen ve sömürülenlerin uyguladıkları şiddeti tanımlamakta yatmaktadır. Yakın tarihe baktığımızda antikapitalist devrimci güçlerin, antiemperyalist ve sömürgecilik karşıtı özgürlük hareketlerinin, yüzbinlerce insanın yaşamına mal olan devlet terörüne karşı her defasında şiddete başvurmak zorunda kaldıklarını görebiliriz, ki bu şiddet her defasında ve doğal olarak egemen sınıflar ve emperyalist güçler tarafından »terör« olarak tanımlanmıştır.

İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü şiddetin bir araç olarak kullanılmasını a priori reddetmez. Lenin'in »Ne Yapmalı?« da açıkladığı gibi, şiddet sorunu işçilerin örgütlenmesi ve kitlelerin mobilize edilmesi için verilmesi zorunlu olan asıl mücadelenin bağımlı değişkeni, amaç için aracıdır. Ama asıl belirleyici toplumsal, siyasî, ekonomik kurtuluş için verilmesi gereken sabırlı sınıf mücadelesi olduğundan, bireysel-terörist aksiyonizmin, kontraprodüktif şiddet eylemlerinin Marksizm-Leninizm'de yeri yoktur. Çünkü bireysel ve sivillere yönelik

her şiddet eylemi, her durumda ve her defasında gerici hedeflere hizmet eder, kapitalist devletin baskı ve şiddet araçlarını meşrulaştırıcı etkide bulunur. Bu nedenle bireysel ve sivillere yönelik şiddet, işçi sınıfının çıkarları açısından reddedilmesi gereken terör eylemleridir.

Rasyonel ve hümanist bir güç olarak proletaryanın örgütlü sınıf hareketi, komünistler, şiddeti öncelikle toplumsal devrimin, işçi sınıfının ve böylelikle tüm insanlığın kurtuluşu amacıyla kullanılacak bir araç olarak görürler. İşte bu toplumsal-tarihsel hedef, mücadele araçlarının seçiminde determine edici rol oynar – örneğin Küba Devriminde gerillanın kitleler içinde kök salması gibi. Tam da bu nedenlerle devrimci şiddet ile kendilerini milliyetçilik, ırkçılık, mezhepçilik üzerinden meşrulaştırmaya çalışan sağcı örgütlerin şiddeti aynı şeyler değildir. Kurtuluş amacının aracı olarak devrimci şiddet, emperyalist güçlerin, kapitalist devletlerin ve faşist örgütlerin terörünün karşıoludur. Aynı zamanda İrlanda veya Kuzey İspanya'daki burjuva milliyetçiliğinin mücadele biçimlerinden de farklıdır. Sonuç itibariyle devrimci şiddet burjuvazinin sınıf tahakkümünü yıkmaya ve sosyalist demokrasiyi kuracak olan işçi sınıfının iktidarını oluşturmaya hizmet eden araçlardan birisidir ve tam bu nedenle egemen sınıflarca »terör« olarak tanımlanmakta, sınıf mücadelesi de »terörizm« diye yaftalanmaktadır.

TERÖRÜN KAYNAKLARI

Terörün antik dönemden bugüne her zaman emperyal/emperyalist egemenlikle birlikte var olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Günümüzdeki temel kaynağı ise emperyalizme içkin saldırganlık ve kapitalizm koşullarında çözülmesi olanaksız krizlerdir. Terörizm her şeyden önce gerek kurban sayılarına göre niceliksel olarak, gerekse de uygulanan vahşete göre niteliksel olarak emperyalist devletlerin en önemli egemenlik aracıdır.

Egemen sınıflar baskı aygıtlarını ve yayılmacılığı meşrulaştıran »terörün« işlevselliğinin çok iyi bilincindedirler. Nasıl Soğuk Savaş döneminde masif antikomünist propaganda silahlanma programlarının yürütülmesi ve nükleer cephanenin genişletilmesi için gerekçe olarak kullanıldıysa, bugün de »terör tehlikesi« neoliberal güvenlik rejimlerinin inşa edilmesi, militarizmin yaşamın her alanını esir alması ve emperyalist saldırı savaşları için gerekçe olarak kullanılmaktadır. Egemenlik aracı olarak »terörün« bu işlevselliği, »terör tehlikesine« gerektiğinde ajan-provokatörler üzerinden bizzat Batılı gizli servislerin operasyonlarıyla süreklilik kazandırılmasına yol açmaktadır. Aynı şekilde »terörle mücadele« adı altında yürütülen ve bilinçli olarak yerleşim bölgelerinin bombalanarak yerle bir edilmesi, sivil halkın yaralamalar ve öldürmeler ile infiale sürüklenmesi, işgaller, öldürülen direnişçilerin cesetlerinin parçalanması gibi çeşitli vahşi uygulamalardan oluşan askerî veya paramiliter güç operasyonları ile »intikam« duyguları deşilmekte, direnişçi güçlerin veya bunlara yakın duran kesimlerin bireysel ve sivillere yönelik şiddete yönelmeleri veya bunları onaylamaları da dolaylı olarak teşvik edilmektedir.

Bireysel terör ve sivillere yönelik şiddet eylemleri egemen sınıfların ve emperyalist güçlerin hem haklı direniş davalarını kriminalize etme ve böylelikle özgürlük, eşitlik, adalet taleplerinin haklılığını boşa çıkartmak, hem de askerî müdahalelere toplumsal rıza almak için yürüttükleri propagandaya malzeme sağlamak, silahlanmayı, polis teşkilatlarının paramiliterleştirilmesini, devletlerin baskı aygıtlarının güçlendirilmesini ve sonucunda burjuva hukukunun dahi rafa kaldırılmasını meşrulaştırıcı etkide bulunmaktadır. Örneğin DAIŞ'in Avrupa'da gerçekleştirdiği terör eylemleri, Batı Avrupa toplumlarında yaygın olan savaş karşıtı tutumu, »hurra yurtseverliğine« ve saldırgan savaş taraftarlığına dönüştürebilmektedir. Aynı şekilde TAK adlı örgütün Ankara'da gerçekleştirdiği terör eylemi, 7 Haziran süreciyle oluşan ve halkları yakınlaştıran gelişmeyi tersine döndürücü etkide bulunmuştur. Bu bağlamda bireysel ve sivillere yönelik terör eylemlerinin hem DAIŞ gibi sansasyonel eylemlerle

kadro devşirmeye çalışan cihatçı terör örgütlerinin, hem de politikalarına gerekçe arayan ege-men sınıfların işine gelmektedir. İki taraf da bu terörden beslenmektedir. İşte bu gerçekler bireysel ve sivillere yönelik şiddetin gerici hedeflere hizmet ettiğini kanıtlamaktadır.

Aslına bakılırsa ve »terörün belirli siyasî amaçlar için hukuksuz öldürme eylemi« olduğu tanımında kalırsak, en büyük terörün emperyalist güçlerin ve kapitalist devletlerin terörizmi olduğu sonucuna varırız. Yakın tarihe baktığımızda, ABD emperyalizminin 1990 sonrası geliştirdiği stratejilerin ve George W. Bush yönetiminin 2001'den itibaren yürürlüğe soktuğu »Patriot Act« veya »ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi« gibi yasalar ve belgeler ile, başta ABD olmak üzere tüm NATO devletleri ve bunlarla işbirliği içerisinde olan despotik bölge güçlerinin uygulamaları ve politikalarının hem bizzat bunların terörü olduğunu, hem de »karşı terör« olarak da nitelendirebileceğimiz devlet dışı unsurların terörünü teşvik ettiğini görebiliriz.

Emperyalist güçler stratejik hedeflerine ulaşmak için »teröre karşı savaş« kisvesi altında gerçekleştirdikleri askerî müdahaleler, işgaller ve rejim değişiklikleriyle dünyanın çeşitli bölgelerini etki alanları içine alabildiler, ama ne asıl hedeflerine ulaştılar, ne de ilân ettikleri »istikrarı« sağlayabildiler. Tam tersine »yeryüzünün lanetlileri« yoksulluk, ezilme ve sömürden kurtulamazlarken, yıkılan rejimlerin devlet ve askerî aparatları da »kaybedenler kulübüne« katıldılar. Gerçi Afganistan, Irak ve Libya başta olmak üzere farklı ülkelerde işbaşına getirilen işbirlikçi hükümetler işbirlikçilere belirli avantajlar sağlayabildiler, ama aynı zamanda yeni sorunların da ortaya çıkmasına neden oldular. Yıkılan rejimlerin aparatları, Batının taşeron örgütlerine katılarak, bu örgütlerin (DAİŞ, El Kaide vs.) kendi »hesaplarına« çalışmaya başlamalarına neden oldular. Ve sonunda George W. Bush haklı çıktı: »teröre karşı savaş« sonu olmayan savaşa dönüştü.

Ancak yüzbinlerce askerî işgal gücü olarak konuşlandırılması, dünya çapında gözetleme, özel timlerin uyguladıkları terör, nokta vuruşlu bombardıman ve sistematik işkence istenilen sonucu vermeyince, Obama yönetimi altında strateji değişimine gidildi. Aslında görüntü haricinde herhangi bir değişim olmadı: Değişen, uygulanan terörün teknolojikleştirilmesi, otomatikleştirilmesi, özelleştirilmesi ve uzaktan kumanda edilmesi oldu. Predatör veya Reaper gibi İHA'ların geliştirilmesi ve »Hellfire« roketleri ile donatılmaları, dünya çapında istihbarat, bilgi ve yönlendirme ağlarının oluşturulması, öldürülecek »teröristler« listelerinin hazırlanması ve Blackwater gibi özel şirketlere »görev« verilmesi, strateji değişiminin temel unsurları oldu.

Strateji değişiminin en önemli başarısı, Edward Snowden'in veya Wikileaks belgelerinin ortaya çıkardığı gibi, »terörle savaş« metotlarının kamuoyundan gizlenmesi oldu. Medyada görünür olmayan, kamuoyu algısında da var olamayacağından, emperyalist güçlerin otomasyonla anonimize edilmiş, uzaktan kumandalı »yüksek teknoloji terörü« kamuoyu dikkatinden uzak, ama Bush döneminden çok daha şiddetli bir biçimde sürdürüldü ve hâlen sürdürülmektedir.

TERÖRÜN PANZEHİRİ ANTİKAPİTALİST VE ANTIEMPERYALİST MÜCADELEDİR

Haksızlık, eşitsizlik, adaletsizlik, yani kapitalist sömürü ve emperyalist yayılmacılık, terör ve bireysel şiddetin yeşerdiği topraklardır. Terör ve bireysel şiddet aynı zamanda toplumların dikkatini asıl meydan okumadan, yani toplumsal değişim zorunluluğundan çekme amacına hizmet etmektedir. Terör çirkin yüzü ile aktif katılımı zorunlu kılan ilerici değişimi ve sınıf mücadelesinin gerekliliğini gizlemeye yaramaktadır. Dikkat edilirse cihatçı terör örgütlerinin etkin olduğu coğrafyalarda ve kadrolarını devşirdikleri Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde vahşi kapitalist sömürü koşulları egemendir. İşte terör ve terörizm bir tarafta baskı ve sömürüye direnme enerjilerini çıkmaz sokağa kanalize etmekte, diğer tarafta da ezilen ve sömürülenlerin toplumsal, siyasî ve iktisadî yapıların değişmesi zorunluluğunu bilinçlerine çıkartmalarını engellemektedir.

»Teröre karşı savaş« terör ve vahşi şiddeti sonlandırmamış, aksine çoğaltmıştır. Aslında »teröre karşı savaş« egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerinin devamı, hammadde ve enerji kaynakları ile piyasalara ve nakliyat yollarına hakim olunması, sermaye lehine kâr ve zenginleşme olanaklarının artırılması ve bu politikalara karşı oluşabilecek direniş potansiyellerinin henüz yeşerme aşamasında kırılması için burjuvazinin dayattığı sınıf savaşının ifadesinden başka bir şey değildir. Sonuç itibariyle savaş, üretici güçlerin yok edilip, ardından aynı üretim ve egemenlik koşulları altında daha kârlı üretim yapma metodudur – ve bu metot hep daha fazla terör doğurmaktadır.

O açıdan bilhassa ulusal kurtuluş hareketleri bu gerçekleri görmek, mücadelenin içeriği ve metotları arasındaki diyalektik birliği dikkate almakla yükümlüdürler. Aksi takdirde emperyalist güçlerin ve kapitalist devletlerin terörizminin tuzağına düşülecektir. Günümüz emperyalist-kapitalist dünya düzeninin gerçekliği, 21. Yüzyıl'da da terörün ve terörizmin en etkin panzehrinin antikapitalist ve antiemperyalist mücadele olduğunu göstermektedir. Çünkü aslolan devrimci çalışmanın, metotlarının ve içeriğinin sınıf mücadelesi ile bütünleştirilmesidir. Günümüzün tüm olumsuzluklarına, toplumsal güçlerin ve sınıf hareketinin tüm zayıflığına, asıl düşmanın tüm vahşetine ve askerî-siyasî-maddî üstünlüğüne rağmen bu olanaklıdır. Lenin'in »Ne yapmalı?«da yazdığı gibi, »Her kim ki bu olanağa olan inancını kaybettiye veya asla bu inanca sahip olamadıysa, onun için hiddetine ve devrimci enerjisine terörden başka bir çıkış yolu bulmak gerçekten zordur«.

»MACAR SALAMI«

2 NİSAN 2016

Almanya işçi hareketinde yaygın bir deyiş vardır: »Salam taktiği«. Bu metaforla sermayenin ve siyasî temsilciliğinin sendikal mücadeleler ile elde edilen kazanımları fark edilemeyecek şekilde dilim dilim geri alması kastedilmektedir. »Bir dilimden bir şey olmaz« yaklaşımını gösterenlerin belirli bir zaman sonra »salamdan« geriye hiç bir şeyin kalmamasına şaşırılmaları da ima edilir. Sermaye bu şekilde uzun vadeli ve istikrarlı bir şekilde çıkarlarını kollayan adımlar atmaktadır.

»Salam taktiğinin« günümüzün siyasî pratiğinde egemen sınıflarca nasıl kullanıldığını gösteren sayısız örnek var. Bugün »Macar salamı«, yani Macaristan örneğini ele alalım: Milliyetçi-muhafazakâr Viktor Orbán hükümeti yeni bütçe yasasını parlamentodan geçirerek, »salamdan« hayli kalın bir dilim daha aldı. Hükümet bu yasaya göre parlamentodan onay almadan kendi kararıyla, »istediği an, istediği bütçe kalemlerini değiştirebilecek«. Bu durumda parlamenter ve toplumsal muhalefetin hiç bir siyasî olanağı kalmayacak. Parlamento işlevini yitirmiş sayılır.

Ancak Orbán hükümeti bununla da yetinmeyeceğini ilân etti bile, çünkü daha büyük dilimler kesebilmek için yasa »bıçağını« iyice bilemeye başladı: »Olağanüstü Terör Hâli Yasası« ile! Hükümet, hazırladığı yasa ile »terör« gerekçesiyle geniş yetkilerle donatılmış Kanun Hükmünde Kararnameler çıkarma hakkını elde etmek istiyor. Süresiz sıkıyönetim ilânından başka bir şey olmayan bu yasa tasarısına göre, hükümetçe tespit edilen bir »terör tehdidi« durumunda 60 gün boyunca tüm temel hak ve özgürlükler rafa kaldırılacak, basın ve iletişim »ulusal güvenlik« kontrolü altına alınacak ve yasama-yargı-yürütme hükümet elinde toplanacak. Hoş bu Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları için yabancı bir mesele değil, ama bahsettiğimiz ülke bir »muz cumhuriyeti« değil, Avrupa Birliği'nin üyesi bir ülke.

Daha önce Polonya örneğini vermiştik. Orada da benzer bir gelişme yaşanmakta ve milliyetçi-gerici bir hükümet burjuva demokrasisini ortadan kaldırmaya çalışmakta. Polonya ve Macaristan, ki tarihsel olarak gerici burjuva milliyetçiliğinin örnek ülkeleridir, AB'nin gelecekte nasıl şekilleneceğine dair iyi bilgi vermektedirler: Göstermelik demokrasicilik oyunundan başka hiç bir işlevi olmayan parlamentolarıyla neoliberal güvenlik rejimlerinin istibdadı altına sokulan, her türlü direnişin »terör eylemi« olarak yaftalanmasıyla temel hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılacağı ve burjuvazinin açık sınıf diktatörlüğünü kuracağı bir coğrafya olacak.

Bu resim kimilerine abartılı gelebilir, ancak tüm AB içindeki gelişmeler buna işaret ediyor. Bu, emperyalist güçlerin artan saldırganlığının bir sonucu ve elbette refah toplumlarının »güvenlik« için özgürlüklerinden vazgeçmelerinin. »Güvenlik« için özgürlüklerinden feragat edenlerin, güvenliklerini ve özgürlüklerini kaybedeceklerinin teyididir aslında bu. Yeri geldiğinde parlamenter demokrasiciliğe secde eden, ama otoriter uygulamalar karşısında şaşkına düşen liberal hayalperestlere anımsatalım: Burjuvaziye güvenen, her şeyini kaybedebilir. İnsanın kurtuluşu, ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu ile olanaklı olacaktır. Bu kadar basit!

MENGENE ARASINDA

9 NİSAN 2016

Etrafını görünür ve görünmez sınırlarla örmeye çalışan Avrupa, tüm zenginliğine ve askeri üstünlüğüne rağmen bir mengene arasına sıkışmış gibi, iki yandan masif bir baskı altında. Bir tarafta savaştan kaçan Afganistanlı, Pakistanlı ve Suriyeli mültecilerin yanı sıra Kuzey Afrika, özellikle Libya üzerinden Avrupa'ya gelmeye hazırlanan Eriteya, Etopya, Güney Sudan, Merkez Afrika Cumhuriyeti, Nijerya ve Somali'deki yoksulların göç tehdidi artarak sürerken, diğer tarafta da ekonomik ve malî krizlerin kara bulutları Avrupa üzerinde toplanmaya başlıyorlar.

Avrupa'nın egemen sınıfları kendi yol açtıkları sorunlara çare bulmakta giderek zorlanıyorlar. Bugünlerde burjuva medyasının ekonomi sayfalarına göz atabilenler, sermaye kesimleri arasında kaygının arttığını fark edebilirler - her ne kadar malî piyasaların düzensizleştirilmesi, emeklilik sigortalarının özelleştirilmesi, devlet giderlerinde – özellikle yatırımlar ve sosyal kalemlerde – kesintilere gidilmesi sonucunda, talebin ve özel sektörün yatırımlarının da azalmasıyla birlikte malî piyasalara sel gibi para akıyor olsa da.

Avrupa Merkez Bankası, deyim yerindeyse »hastalığı iyileştirmek« için bir yanda ucuz para politikasını ilaç niyetine kullanıyor, ama diğer yandan da devlet giderlerinin, ücretlerin ve emeklilik maaşlarının düşürülmesi üzerinden »hastaya« kan kaybettiriyor. Merkez Bankasının dağıttığı ucuz para reel sektöre ulaşmadan, doğrudan zenginlerin daha da zenginleşeceği kanallara akıyor.

Özel bankalar, Merkez Bankasının sıfır faizle verdiği paraları, tüketiciye aynı şekilde düşük faizle vermiyor. Bu da talebin gerilemesine neden oluyor. Diğer yandan mevduatlara da neredeyse sıfır faiz ödendiğinden, sermaye sahipleri uluslararası malî piyasalara yöneliyor, emekçiler ise tasarruf olanaklarını kaybediyor.

Egemen sınıflar geleceği kesin, ama tarihi henüz belli olmayan malî krize karşı yeni önlemler almaya çalışıyorlar. Bunun için kullanılan araç ise, her derde deva »terör tehdidinden« başka bir şey değil. Şimdi »terörün finansman kaynaklarını kurutmak« gerekçesiyle uzun vadede nakit paranın kullanımdan kaldırılması tartışmaya sokuldu. Bu tartışmaya gerekçe olarak ayrıca »organize suçları ve kara para trafiğini engellemek« ve »yastık altında atıl duran paraları üretken hâle getirmek« gerekçeleri de kullanılıyor.

Halkı nakit para kullanmaktan vazgeçirmek halka, bilhassa emekçilere ve yoksullara hiç bir faydası olmayacak. Aksine tüketim vergilerinin artırılmasına, mevduatlarına eksi faiz uygulanmasına, saydam insanlara dönüştürülmelerine karşı yapabilecekleri pek bir şey kalmayacak. Zenginler ise bunlardan çok daha az etkilenecek. »Panama kâğıtları« örneğinde görüldüğü gibi, servetlerini kamu elinin uzanamayacağı yerlere taşıma fırsatları var olmaya devam edecek. Uluslararası sermaye, dijitalleşen para trafiğinin nimetlerinden daha fazla yararlanacak, saniyeler içerisinde milyarlık servetleri şimdi yapabildikleri gibi, hesaptan hesaba aktarmaya devam edebilecekler. Sonuçta devlet burjuvazinin devleti olduğu müddetçe, mengene arasında sıkıştırılanlar, limon gibi suyu çıkarılanlar emekçi halklar olacak.

DEVİRİMCİ MÜCADELE MEŞRUDUR!

16 NİSAN 2016

Bugün F. Almanya'nın Nürnberg kentinde önemli bir protesto eylemi yapılıyor: F. Alman devletinin bir yıldan beri tecritte tuttuğu ATİK'li devrimcilerin ve tüm politik tutsakların serbest bırakılmasını talep eden bir yürüyüş. Bilindiği gibi, 13 ATİK'li devrimci Avrupalı emperyalist devletlerin AKP rejimiyle işbirliğinde gerçekleştirdikleri bir operasyonla 15 Nisan 2015'de tutuklanmışlardı. 10 ATİK'li devrimci ve 8 Kürt siyasetçisi hâlâ tecritte tutulmaktalar.

Özellikle F. Alman emperyalizmi Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcilere yönelik saldırılar da başat rol oynuyor. F. Almanya, Ceza Yasasına yerleştirilen 129 a ve b maddeleri ile uzun yıllardan beri gerek Almanyalı, gerekse de Almanyalı olmayan devrimcilerin mücadelesini »gayri meşru« kılmaya ve direnişi kırmaya çalışıyor. Sadece bu da değil: imparatorluk veya faşizm döneminden kalma yasa maddeleriyle, örneğin Ceza Yasasının 103. maddesiyle işbirliği içinde olduğu despotları ve diktatörleri koruyor. Komedyen Böhmermann'ın bu maddeden cezalandırılması isteniyor örneğin.

Bilhassa Kürdistanlı kurumlar F. Alman devletinin iki yüzlü ve saldırgan politikalarını yakinen tanıyorlar. F. Hükümetin 1993 yılında yürürlüğe soktuğu »PKK yasağı« nedeniyle demokratik-devrimci göçmen örgütleri ve Kürdistanlı kurumlara saldırılmakta, devrimciler kriminalize edilmekte ve tecritler gerekçelendirilmektedir. Yasal, ama daha da önemlisi son derece haklı ve meşru biçimde eşit haklar, demokrasi ve barış mücadelesi veren göçmen örgütleri, F. Alman devletinin »Demokles'in kılıcı« misali kafalar üzerinde sallandırdığı maddelerle ehlileştirilmeye çalışılmaktadır.

F. Alman emperyalizminin bu politikaları, sadece işbirlikçisi olan AKP rejimine yönelik bir »iyi niyet« göstergesi değil, aynı zamanda emperyalist saldırganlığın ve ülke içerisindeki egemenlik araçlarının kopmaz bir parçasıdır. Geric ve faşist yönetimlerle işbirliğinde Türkiye, Ortadoğu ve dünyanın diğer bölgelerinde gerçekleştirilen emperyalist barbarlığa, faşizme, ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı Avrupa ve F. Almanya'da mücadele veren devrimcileri baskı ve kontrol altında tutma ve »terör« gerekçesiyle sosyal ve demokratik hakları budama, demokratik direnişi engelleme politikasıdır.

Kuşkusuz, devrimciler burjuvaziden, emperyalist devletlerden icazet alacak değillerdir. Sınıf düşmanının tüm çabalarına rağmen, devrimci mücadele meşrudur, meşru kalacaktır. Ama bu aynı zamanda demokratik mücadeledir ve herkesi ilgilendirmektedir. Bu açıdan Avrupa'daki Demokratik Güç Birliği Platformu'nun bugünkü yürüyüşe destek çıkması anlamlıdır. Çünkü meşru ve haklı mücadele yürüten devrimcilere sahip çıkmak, ilerici ve demokratik kamuoyunun, geric saldırıları birlik ve dayanışma içindeki mücadeleyle geri püskürtmek ise, tüm devrimcilerin ertelenemez görevidir. Bilhassa Avrupa'daki demokratik-devrimci göçmen örgütleri ATİK'li ve tüm diğer politik tutsakların serbest bırakılması mücadelesine sahip çıkmakla yükümlüdürler. Egemenler tecrit ve işkencelerin devrimcileri yollarından alıkoyamayacağı iyi bilmektedirler. Mesele, bu gerçeği bizim yeniden bilincimize çıkarabilmemiz ve teyit etmemizde yatmaktadır.

SUUDİ ARABİSTAN'IN JEOPOLİTİK PLANLARI

ABD emperyalizminin en sadık taşeronlarından olan Suudi Arabistan, Ortadoğu'daki kanlı ihtilafların teşvikçisi ve cihatçı terör gruplarının en büyük finansörü olarak bölgede uğursuz bir rol oynamaya devam ediyor. Uyguladığı politikalar, körüklediği savaşlar ve teşvik ettiği mezhep çatışmalarıyla Suudi Arabistan'ın Ortadoğu'nun en saldırgan bölge gücü konumuna geldiğini tespit etmek, şüphesiz yanlış olmayacaktır. Salt burjuva medyasından bilgilenen kimi sol-liberal yazar, bu gelişmenin ardında Suudi despotlarının gerici Vâhhabî ideolojilerinin durduğunu ve bölgedeki ihtilaflara sadece mezhep farklılıklarının neden olduğunu iddia ediyorlar.

Vâhhabiliğin en gerici dinci ideolojilerden birisi olduğu ve bölgede on binlerce insanın yaşamına mal olan kanlı ihtilafların »mezhep çatışması« görüntüsü verdiği doğru, ancak bu Avrupa merkezci bakış, gelişmeleri açıklamaya yeterli olmuyor. Bir kere Vâhhabilik Suudi despotizminin en önemli ve en güçlü egemenlik aracıdır. Kraliyet ailesinin egemenliğini, kapitalist sömürüyü, feodal despotik baskı rejimini sürdürülebilir kılan bir silahtır. Diğer yandan »mezhep çatışmaları« veya mezhepçilik, ihtilaf ve çatışmaların gerçek nedenlerini gizlemeye yarayan bir örtü vazifesi görmektedir. Tüm bu çatışmaların ve kanlı ihtilafların ardında yatan temel nedenlerden birisi Suudi Arabistan'ın bölgedeki jeopolitik ve jeostratejik çıkarlarıdır. Bunları irdelemek için güncel Yemen krizine yakından bakmakta yarar var.

»YEMEN, YEMEN, TOPRAKLARI KANLI YEMEN...«

Yemen, her ne kadar burjuva medyasının ilgisini artık pek çekmese de, Suudi Arabistan'ın 2015 Mart sonunda başlattığı hava saldırılarından bu yana sürekli bir savaş durumunda. BM Mülteci Yüksek Komiserinin (UNHCR) verilerine göre Suudi saldırıları şimdiye kadar 23 bin insanın yaşamına mal olmuş. 2,5 milyon insan yerinden edilmiş ve halihazırda toplam 27 milyonu bulan nüfusun yüzde 85'i temiz içme suyuna, sağlık hizmetlerine ve yeterli gıdaya ulaşamaz duruma düşmüş. Avrupa'daki burjuva medyası dahi bu duruma Suudi despotlarının müdahalelerinin neden olduğu açıkça yazmaktalar.

Suudi Arabistan, Yemen Sosyalist Halk Cumhuriyeti döneminden beri Yemen'deki gelişmelere dolaylı ve doğrudan müdahale ediyor. Eski başkan Mansur Hadi'nin ülkeden kaçmasına neden olan Husi ayaklanması başladığında, »İran etki alanını genişletmeye çalışıyor« gerekçesiyle iç savaşa müdahil olmuştu. Ancak asıl neden bu değildi: asıl neden Suudi despotlarının uzun zaman önce geliştirdikleri bir petrol boru hattı planıydı.

Suudi Arabistan en önemli gelir kaynağı olan petrol ihracatını İran Körfezi ve Kızıl Deniz üzerinden gemi nakliyatıyla gerçekleştiriyor. Hint Okyanusu'nun Arap Denizine doğrudan bir bağlantısı yok. Bu nedenle İran Körfezinden geçiş için İran'a, Birleşik Arap Emirliklerine ve Oman'a; Kızıl Deniz ve Aden Körfezinden geçiş içinse Yemen, Eritre ve Cibuti'ye bağımlı. Suudi Arabistan Yemen'i kontrolü altına alabilirse, bu »güvenlik riskinden« kurtulmuş olacak. Bu emperyalist güçlerin de işine gelmekte: ABD ve Britanya Suudilerin askeri operasyonlarına doğrudan destek verirlerken (örneğin ABD Yemen'e saldıran Suudi savaş uçak-

larının yakıtını veriyor), F. Almanya büyük silahlanma projeleri ve ihracatıyla dolaylı yoldan Suudi Arabistan'a yardım ediyor.

Aslına bakılırsa, Yemen'deki iç savaşın patlak vermesinin nedeni, ayaklanan Husilerin Şii olmaları veya bir Şii-Sünni çatışması değil, tam aksine asıl neden Kuzey Yemen'in siyasi, iktisadi ve kültürel açıdan darboğaza sokulmuş olmasıdır. Gerçi İran kendi çıkarlarını kollamak için ayaklanmacı Husilere destek veriyor, ama çatışmaların sonlandırılmasına da köstek olmuyordu. Aksine, Wikileaks belgelerinin kanıtladığı gibi, İran Husilere başkent Sana'ya saldırmamaları tavsiyesini vermiş, ateşkes sağlanması ve toplam 12 çatışmacı grup arasında görüşmelerin başlatılması için arabuluculuk yapmıştı. İran'ın bu noktada başarılı olduğu da söylenebilir, çünkü başkan Hadi'nin iktidarı paylaşması, parlamentoda Husilere yüzde 20 milletvekili kotası verilmesi ve kadınların gerek parlamentoda, gerekse de hükümette yüzde 30 temsil edilmelerinin yasal dayanağı olması durumunda Husiler fethettikleri bölgelerden geri çekilmeyi kabul etmişlerdi. Suudi Arabistan'ın hava saldırıları tam anlaşma sağlanacağı günlerde başlatılmıştı.

Gerek Suudi Arabistan, gerekse de ABD emperyalizmi Yemen iç savaşının bir uzlaşısı ile bitirilmesine karşılar, çünkü olası bir demokratikleşme denemesi ve otoriter devlet yapılarının kırılması bölgedeki diğer ülkelerin halklarına »olumsuz« örnek teşkil edebilir, benzer ayaklanmaları tetikleyebilirdi. Bu açıdan Suudilerin öncülüğünde Yemen'e yönelik saldırılar için oluşturulan koalisyonla bakıldığında, bu koalisyonda Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Fas, Katar, Kuveyt, Mısır, Sudan ve Ürdün ile bölgedeki monarşilerin ve diktatörlüklerin yer aldığı görülebilir; ki bu despotların hiç birisi egemen statükonun »istikrarını« tehlikeye sokabilecek bir gelişmenin taraftarı değiller.

»GÜVENLİ« NAKLİYAT YOLLARI VE »BAĞIMSIZLIK«

Yemen konumu itibariyle uluslararası nakliyat yollarının geçtiği bir coğrafyanın merkezinde bulunduğundan, emperyalist güçler açısından büyük jeostratejik öneme sahip. Her ne kadar ABD emperyalizmi son yıllarda enerji kaynakları konusunda belirli bir bağımsızlığa sahip olsa da, Kızıl Deniz ve İran Körfezinin »güvenliği« ABD ekonomisi için hâlâ yaşamsal önem taşıyor. Kızıl Denizden sadece 2013 yılında günde yaklaşık 4 milyon varil petrol taşındığı ve Süveyş Kanalına tek geçişin buradan olduğu düşünülürse, Yemen'de demokratik bir iktidar olasılığının Suudi despotları ve emperyalist güçler için ne denli büyük bir tehlike arz ettiği tahmin edilebilir.

NATO ülkeleri 2008'den bu yana Aden Körfezinde »güvenliği« sağlamak gerekçesiyle »Allied Protector« operasyonu adı altında çok sayıda savaş gemisini Körfeze yerleştirdiler. Aynı şekilde AB de ATALANTA operasyonu ile 2008'den bu yana »korsanlıkla mücadele« kisvesi altında bölgeye savaş gemilerini konuşlandırdı. F. Alman deniz kuvvetleri komutanlarından Koramiral Andreas Krause 2015 Deniz Kuvvetleri Yıllık Raporunda operasyonun sürdürülmesinin gerekçesini şöyle açıklıyor: »Denizler dünya düzeninin koordinatlarını belirlemektedirler. (...) Deniz ticaret yolları dünya iktisadımızın yaşam damarlarıdır. Bölgesel krizler ve ihtilaflar, çözülmekte olan devletler, korsanlık, terörizm ve iktidar keyfiyeti deniz yolları üzerinden yapılan serbest ticareti tehdit etmektedirler. Hammadde kılığı çeken bir ulus ve aynı zamanda yüksek teknoloji mevkii olarak Almanya özellikle güvenli ve işleyen deniz yollarına muhtaçtır.«

Emperyalist güçlerin bu çıkarlarının yanı sıra, Suudi Arabistan için (ve aynı şekilde diğer Körfez despotları için de) önemli olan, petrol ihracatını İran'dan bağımsız gerçekleştirebilmektir. Suudi Arabistan bu nedenle uzun zaman önce Yemen'in Aden Körfezinde bir liman kenti olan El Mukalla'ya ulaşacak bir boru hattı planı geliştirdi. Hadi'nin selefi eski başkan Salih'in bu planı reddetmesi nedeniyle plan suya düşmüş, başkan Hadi iktidara geldikten sonra

Suudiler tam boru hattı antlaşmasını yapacakları anda da Husi ayaklanması patlak vermişti.

Arap dünyasında 2011’de başlayan devinimleri Salih sonrası Yemen’deki hesapları ve boru hattı planı için bir tehdit olarak algılayan Suudi despotları, Yemen’i kontrol altına alma çabalarını bu devinimlerin başlamasıyla yoğunlaştırdılar. ABD daha önceleri, 2007’de Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirliklerini İran ile olası bir siyasî kriz durumunda Hürmüz Boğazı’nın bloke edilebileceği hususunda uyarılmış, İran’a olan lojistik bağımlılıktan kurtulmaları için gerekli adımları atmalarını istemişti. 2012 yılında İran ve Oman’ın denizaltından da geçen 400 kilometrelik boru hattı projesini gerçekleştirmeleri, Yemen’i Suudi Arabistan için tek reel alternatif hâline getirmişti.

Suudi despotları Yemen’i sadece askerî operasyonlarla destabilize etmiyorlar, aynı zamanda DAİŞ ve El Kaide’nin Yemen’e yerleşmesini de teşvik ediyorlar. Basında yer alan haberlere göre, cihatçı terör grupları özellikle Hadramaut bölgesinde faaliyet gösteriyorlar, ki bu bir tesadüf değil: Suudi boru hattının Hadramaut’tan geçerek El Mukalla’ya ulaşması planlanıyor ve ilginç bir şekilde bu bölge Suudi hava saldırılarına maruz kalmıyor.

ABD emperyalizmi burada da Suudi despotlarına destek çıkıyor: ABD ordusunun 2002’den bu yana Yemen’de gerçekleştirdikleri İnsansız Hava Aracı (İHA) saldırıları, hem sivil halkın yaşamını tehdit ederek, cihatçı çetelere kadro sağlama olanakları yaratıyor, hem de bombardımanlar nedeniyle belirli bir hukuksuzluk alanı oluşturuyor. 2015 Nisan’ından bu yana cihatçı terör gruplarının faaliyetlerinde belirgin bir artış tespit ediliyor.

NATO VE F. ALMAN EMPERYALİZMİNİN ROLÜ

Suudi Dışişleri Bakanlığının bir açıklamasına göre, NATO ülkeleri, bilhassa ABD ve Britanya savaşa aktif katılıyorlar. Yemen’e yönelik Suudi hava saldırılarını koordine eden »Komuta ve Kontrol Merkezinde«, başta ABD’li ve Britanyalılar olmak üzere, çok sayıda NATO subayı çalışıyor. 2015 Nisan’ından bu yana toplam 709 hava saldırısı gerçekleştiren Suudi savaş uçaklarının yakıtını ABD ordusu karşılıyor. Saldırılarda ise, ABD’de üretilen, ama BM hukukuna göre kullanımı yasaklanan bombalar kullanılıyor.

NATO ve AB ülkeleri devasa silah satışlarıyla Suudi ordusunu güçlendiriyorlar: Stockholm’deki Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü SIPRI’nin verilerine göre, sadece 2015’de ABD, Britanya, F. Almanya, Fransa, Hollanda, İspanya, İsveç, İsviçre, İtalya ve Türkiye Suudi Arabistana 25 milyar Dolar değerinde lisanslar ve İHA’lar, bombalar, roketler, savaş uçakları ve savaş gemileri satmışlar. Suudi Arabistan halihazırda dünyanın en büyük silah ithalatçısı oldu.

Suudi despotları F. Alman emperyalizminin de en büyük müşterilerinden. Gerçi F. Hükümet Yemen savaşı nedeniyle 200 adet Leopard 2 tankının satış sözleşmesini erteledi, ancak silah üretme lisansları, arazi araçları, silahsız İHA’lar ve savaş uçakları ekipmanı satmaya devam ediyor. Suudiler, F. Almanya’dan aldıkları lisansla ülke içinde G36 saldırı tüfeklerini üretiliyorlar. Bunlar ise genellikle cihatçı terör örgütlerine veriliyor.

Ancak F. Almanya Suudilere sadece silah satmakla kalmıyor, aynı zamanda hizmetler de sunuyor – elbette para karşılığında. Örneğin Federal Ordunun Afganistan’da »deneyim« kazanılan subayları, F. Almanya’dan ithal edilen LUNA-İHA’larının (LUNA= Hava Destekli İnsansız İstihbarat Aracı) kullanımını Suudilere öğretiyorlar. Diğer yandan Federal Sınır Polisi 2009’dan bu yana, 9.000 kilometrelik sınır için Airbus tekeli tarafından geliştirilen yüksek teknolojili sınır koruma sisteminin kurulması ve kullanılması konusunda Suudi polislerine eğitim veriyor. Yemen aynı zamanda Doğu Afrika’dan kaçan mülteciler için bir transit ülkesi olması nedeniyle, »kontROLSÜZ göçün engellenmesi« hem Suudilerin, hem de F. Almanya’nın öncelendiği bir durum.

F. Almanya bununla birlikte Suudi öncülüğündeki koalisyon ordularına sağlık hizmetleri de sunuyor. Yaralanan koalisyon askerleri, F. Almanya'nın bölgede kurduğu askerî hastanelerde tedavi ediliyorlar. Ağır yaralılar ise F. Almanya uçakları ile doğrudan F. Almanya'ya getirilerek, Berlin, Bonn ve Münih'teki Federal Ordu hastanelerinde tedavi görüyorlar.

F. Alman emperyalizminin yardımları ve sunduğu hizmetler elbette salt kâr amaçlı değil. Başta Suudi Arabistan olmak üzere, ki F. Almanya Suudileri »düzen kurucu bölge gücü« olarak sınıflandırıyor, Körfez İşbirliği Ülkelerinin (bunların arasında da bilhassa Katar'ın) silahlandırılması, F. Alman emperyalizminin jeostratejik konumlanışını güçlendirecek bir faktör olarak görülüyor. Şansölye Merkel'in bütçesinden finanse edilen ve F. Almanya'nın en önemli düşünce kuruluşu olarak kabul edilen »Bilim ve Siyaset Vakfı – SWP«, yayımladığı bir araştırmasında »F. Almanya'nın bölgesel güvenlik mimarileri inşa ederek düzen kurucu bölge güçlerinin yükselmesini desteklemek ve bölgeyi kendi jeostratejik önceliklerine göre biçimlendirebilmek için bu düzen kurucu bölge güçlerinin ellerindeki enstrümanların silahlandırılmasını güçlendirmek zorunda olduğunu« vurguluyor.

Avrupa'nın en saldırgan ve en gerici emperyalist gücü olan F. Almanya bölgedeki etkinliğini genişletmek, jeostratejik önceliklerini kollamak için, Ortadoğu'nun en saldırgan ve en gerici despotik rejimleriyle işbirliğini güçlendiriyor. F. Alman emperyalizminin bu çerçevedeki temel hedefi, »düzen kurucu bölgesel güçlerin« kendi sınırları içerisindeki »istikrarı« sağlamlaştırmak ve bunların bölgede süregiden vekalet savaşlarına yönelik askerî etkinliklerini büyütme, ki »istikrarlı« rejimlerin yardımıyla bölgeye yönelik özgün çıkarlarını kollayabilsin. Federal Parlamentodaki Sol Parti meclis grubunun bir soru önergesini yanıtlayan Federal Hükümet, artık hedeflerini gizleme gereğini bile görmüyor: »Arap Yarımadasının dominant gücü olan Suudi Arabistan, uluslararası camianın bölgede istikrarı yeniden sağlama çabaları için son derece önemli bir rol oynuyor.« Her türlü askerî, malî ve siyasî riski göze almaktan çekinmeyen Suudi despotları, sadece bu açıklamalara değil, aynı zamanda »Federal Ordu İçin Beyaz Kitap« veya »Savunma Politikaları Yönergesi« gibi stratejik belgelerdeki tespitlere dayanarak, F. Alman emperyalizminin her daim yanlarında olacağı, elinden gelen tüm desteğini sunacağı sonucunun çıktığını çok iyi biliyorlar.

SONUÇ YERİNE

ABD başkanı Obama'nın Nisan ayında Suudi Arabistan'a yaptığı ziyaret, burjuva mediasında »ABD-Suudi Arabistan gerilimi« başlığı altında yorumlanmıştı. Gelişmelere ve iki tarafın yaptığı açıklamalara bakıldığında, sahiden de belirli bir anlaşmazlık görüngüsünün ortaya çıkması söz konusu. Bunun çeşitli nedenleri var.

Bir kere, Yemen'de görüldüğü gibi, Suudi despotlarının askerî-siyasî saldırganlık politikaları istenilen sonucu vermiyor. Aksine, sivillerin yaşamına mal olan saldırılar ve yaşamsal önem taşıyan altyapının sistematik bir biçimde yok edilmesi, ayaklanmacı Husilere toplumsal desteği artırıyor. Diğer yandan, Suudi despotlarının ABD-İran yakınlaşmasına karşı çıkmaları ve ABD'nin Suriye politikasını zora sokmaları, ABD'nde rahatsızlık yaratıyor. Bu karşılıklı rahatsızlıklar da »gerilim« olarak nitelendirilen anlaşmazlıklara yol açıyor.

Aslına bakılırsa burada emperyalist güç – işbirlikçi taşeron ilişkisinin yeniden düzenlenmesinden bahsedilebilir. Hem örtüşen, hem de kimi zaman çelişen çıkarlar bütünü üzerine kurulu olan işbirlikçilik hukuku, her durumda belirleyici taraf olan emperyalizmin tüm istekleri doğrultusunda gelişmeyebilir. Belirli tarihsel koşullar, değişen maddi şartlar ve kimi coğrafi avantajlar, emperyalizme göbeğinden bağımlı işbirlikçi rejimlerin belirli bazı taleplerini emperyalist hegemonu dayatma ve kabul ettirme olanaklarını yaratabilir. Ancak, dayatılan ve kabul ettirilen talepler her ne kadar emperyalizmin aleyhineymiş veya emperyalist stratejileri zorluyormuş gibi görünseler de, uzun vadeli ortak stratejik çıkarlara zarar vermediklerinden,

betona dökülmüş ittifakı sarsmaz, işbirlikçilik ilişkilerini zedelemes. Bunun en önemli kanıtlarından birisi, emperyalist güçlerin Suudi despotlarını Yemen'e yönelik saldırılarında tüm olanaklarıyla desteklemeleridir.

Yemen'e yönelik saldırılar, Suudi Arabistan'ın jeopolitik planlarının başat parçalarından birisidir. Suudi despotları, iktidarlarını sürekli kılmak ve zenginliklerine zenginlik katmak için bölgeyi kan gölüne çevirmekte, Türkiye ve diğer müttefikleriyle beraber bölge halklarına cehennemi yaşatmaktadırlar. Bu despotik rejimler ayakta kaldığı, emperyalist hegemonya sürdüğü müddetçe, Ortadoğu cehennem ateşinde kavrulmaktan kurtulamayacaktır. Kendi ülkemizde geliştireceğimiz sınıf mücadelesi, antiemperyalist karakteriyle egemen sınıfların jeopolitik ve jeostratejik tüm planlarına verilecek en anlamlı yanıtıdır. Kendi ülkemizde işçi sınıfının iktidarını kurmak, tüm despotlara ve emperyalist güçlere verilebilecek en büyük hasar olacaktır.

ABD-SUUDİ GERİLİMİ Mİ?

23 NİSAN 2016

ABD başkanı Obama'nın Suudi Arabistan'ı ziyaretini sayfalarına taşıyan burjuva basınına bakılırsa, ABD emperyalizmi ile sadık taşeronu arasında ciddi bir gerilim yaşanıyor. İddia şu: »ABD'nin İran ile ilişkilerini geliştirmesi ve 11 Eylül saldırılarından Riyad'ın rolü olduğu iddialarını içeren bir yasa tasarısının ABD Kongresine getirilmesi nedeniyle Suudi despotları 750 milyar Dolarlık fonlarını satma tehdidinde bulunarak, gerilimi artırdılar. Hatta kral Selman'ın Obama'yı bizzat havaalanında karşılamaması, gerilimin derinleşeceğini gösteriyor.« Gerçekten öyle mi?

Aslına bakılırsa burada »hegemon-taşeron« ilişkilerinin, betona dökülmüş ittifakı sarsmayan, ama tekil çıkar çelişkisi nedeniyle yeniden düzenlenmesinden bahsedilebilir. Daha önce de yazdığımız gibi, işbirlikçilik hukuku hem örtüşen, hem de çelişen çıkarlar bütünü üzerine kurulu olan bir ilişki biçimidir. İşbirlikçiler değişen belirli koşullarda kendilerinden çok daha güçlü olan hegemonu bazı taleplerini dayatabilirler, hegemon ise zaten her istediğini uygulatamaz. Ancak bu gerçekler ortak çıkarlara dayalı işbirlikçiliğini zedelemeyiz.

Suudiler, ABD'nin İran ile girdiği yakınlaşma politikasından rahatsız. Bu rahatsızlığın ardında mezhep farklılıkları değil, çıplak stratejik hedefler yatıyor. Gerici Vâhhabî despotluğu İran'ı kendi jeostratejik ve jeopolitik hedefleri ve çıkarları açısından engelleyici faktör olarak görüyor. Molla rejiminin nükleer program uzlaşısıyla birlikte bölgede artan etkinliği, Suudilerin yayılcılık politikalarına köstek oluyor. Bununla birlikte Suudi Arabistan'ın petrol ihracatının güvenliği için İran ve Yemen'e bağımlı olması ve Hint Okyanusu'na doğrudan bağlantı araması bu rahatsızlığın temel nedenini oluşturuyor.

Askerî-stratejik önceliğini Pasifik bölgesine kaydıran ABD açısından ise Suudilerin bölgede uyguladıkları saldırgan politika ABD'nin »bölgesel istikrar« hedefini zora sokuyor. ABD bu nedenle Suudi Arabistan'ı ve bölgedeki müttefiklerini hizaya çekmeye çalışıyor, Kongreye getirilen yasa tasarısı gibi adımlarla baskısını artırıyor.

Ancak diğer yandan da Suudi despotlarının Yemen'e yönelik saldırılarını sonuna kadar destekliyor. Çünkü Suudilerin Yemen üzerinden Hint Okyanusu'na varacak petrol boru hattı planlarını gerçekleştirmesi, tüm emperyalistlerin işine geliyor. O nedenle Yemen'e saldıran Suudi ordusu destekleniyor, 2015 Nisan'ından bu yana Suudi savaş uçaklarına 12 bin litre yakıt veriliyor. Suudilerin 750 milyar Dolarlık tehdidi ise bir blöften ibaret. Pratik olarak uygulaması olanaksız olan bu satış Suudi ekonomisini yıkıma uğratabilir.

Sonuç itibarıyla ABD emperyalizmi ve bölgedeki vazgeçilmez müttefiki olan Suudi Arabistan arasında »ipleri koparacak« bir gerilim olduğundan bahsedilemez. Gerek ABD, gerekse de Suudi despotları ve onları destekleyen diğer Avrupalı emperyalist güçler, bölge halklarının gerçek düşmanları olmaya devam ediyorlar. O nedenle asıl önemli olan bölge halkları ile emperyalizm arasında gerilimlerin ortaya çıkmasını sağlamaktır. Bu ise sınıf mücadelesini örmekle olanaklı olacaktır.

TÜM İKTİDAR BALDIRI ÇIPLAKLARA!

EMPERYALİST-KAPİTALİST DÜNYA SİSTEMİNDE HALKLARIN ALTERNATİF BİRLİĞİ OLANAKLI MIDIR?

Demokratik Modernite yazı kurulu bu sayıda yer alan »Demokratik Ulusun Bedeni« dosyasında öncelikli olarak BM'lere, NATO'ya, G8'e, yani devletlerin sorunu büyüten yapılarına karşı alternatif bir birlik, yani »Dünya Demokratik Konfederalizmi« düşüncesini öne çıkarmayı amaçladıklarını ve bu bağlamda halkların devlet dışı, komünal, sosyalist birlik arayışlarını yorumlayan bir katkı istediklerinde, sunabileceğimiz katkının konunun kapsamı nedeniyle ancak eleştirel bir girizgâh olabileceğini belirtmiştik. Elbette tam kelime anlamında bir »girizgâh« olarak değil, aksine insanlığın ve doğanın yakın gelecekteki var oluşunu olumlu anlamda etkileme potansiyeline sahip ve oluşturulmasının zorunluluğu gün gibi açık olan bir halkların alternatif birliği üzerine gerekli gördüğümüz tartışmaya giriş babında.

Ama başlamadan önce okuru bir noktada aydınlatmak mecburiyetindeyiz: Bu makaledeki düşüncelerimizin yer aldığı temel çerçeve, sınıfsal bakışa ve işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne dayanmaktadır. Yani tespitlerimiz, eleştirilerimiz ve çözüme dair önerilerimiz taraflıdır – ezilenlerden, sömürülenlerden, kısacası baldırı çıplaklardan yana. O nedenle makalede kullanacağımız »ulus« tanımını, birleşik toplumsal-siyasal bir bütün, bir nevi »sınıfsız ve imtiyazsız olarak« bütünleşmiş bir yapı anlamında kullanmadığımızı belirtmeliyiz. Görüşümüze göre dünyanın hiç bir yerinde – ister ezen, isterse ezilen olsun – »sınıfsız ve imtiyazsız« bir »ulus« yoktur. Aksine, her »ulus« farklı çıkarlarıyla farklı toplumsal katmanlar ve sınıflardan oluşur. Günümüz »ulusları« ve »ulus devletlerinin« reddedilemez gerçeği: mülkiyet ve sermaye sahibi sınıflar ile ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların çıkarlarının birbirleriyle taban tabana çelişmekte olduğudur.

Örneklesek: Mülkiyet ve sermaye sahibi sınıfların çıkarları, milliyetlerinden bağımsız, ekonomik ilişkilerde ranta ve emek sömürüsüne dayanır, hukuku özel mülkiyet üzerine kurdurur, formel burjuva demokrasisini egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerini ve burjuvazinin sınıf tahakkümünü koruma aracı hâline getirir; cins, din, mezhep ve milliyet ayrımcılığının egemenlik araçları olarak kullanılmasını gerektirir, yaşamın ve doğanın istisnasız her alanının kapitalist sermaye birikiminin boyunduruğu altına sokulmasını zorunlu kılar ve sermaye ihracı ile yayılmacılık ve ilhak siyasetini dayatır. Buna karşın emek sömürüsünün ortadan kaldırılması, ekonomik ilişkilerin ve üretim araçlarının toplumsallaştırılması, hukukun insan ve doğa odaklı adalet ve hakkaniyet anlayışına dayanması, her türlü iktidar ilişkisinin yatay ve en geniş demokratik, sosyal ve siyasal haklar üzerine kurulup, uzun vadede aşılması; sosyo-ekolojik dönüşümün gerçekleştirilmesi; cinsiyet eşitliğinin, vicdan özgürlüğüne ve yasaların üstünlüğüne dayanan laik din ve mezhep yaşamının garanti edilmesi, milliyetlerin kültürel yaşamlarının ve özyönetim haklarının eşitlik ve sosyal adalet temelinde anayasal güvence altına alınması ve komşu ülkelerle karşılıklı güven, iyi komşuluk, adil iktisadi ilişkiler, işbirliği, dostluk ve barış anlayışı çerçevesinde geliştirilen bir dış politika, her milliyetten ezilen ve sömürülen tüm katman ve sınıfların çıkarıdır.

Her ne kadar »demokrasi« ve özgürlükler konusunda mülkiyet ve sermaye sahibi sınıflar ile ezilen ve sömürülenlerin çıkarları örtüşüyor gibi görünse de, aslında tam tersi: yani tam bu konuda iki tarafın çıkarları arasında en bariz uyumsuzluk ve en açık çelişki söz konusu-

dur. Bu, ezen ve ezilen »uluslar« içerisindeki sınıflar için aynen geçerlidir. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, burjuva demokrasileri egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerini koruduklarından ve de sürdürülebilir kıldıklarından öz itibarıyla ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanlar açısından, kendilerini boyunduruk altında tutan bir sınıf diktatörlüğüdür. Ezilen ve sömürülenlerin büyük bir kesiminin kendilerini ezen ve sömüren sınıfların partilerine oy veriyor olmaları, bu gerçeği değiştirmemektedir. Tersinden bakıldığında ise; ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların çıkarlarını önceleyen, devletin her köşesinde aynı ve eşit sosyal, iktisadî ve siyasî standartları korumak, ama aynı zamanda özyönetimi anayasal güvence altına almak için devlet ve yasama zorunu kullanan bir demokrasi, yani kelime anlamıyla bir »Demokratik Cumhuriyet«, mülkiyet ve sermaye sahipleri açısından bir diktatörlük anlamına gelmektedir. Ama bu »diktatörlük« ezilen ve sömürülen halklar için en geniş demokrasi, en geniş özgürlükler, eşitlik ve sosyal adaletten başka bir şey değildir. Günümüzün gelişmiş kapitalist devletlerinin (örneğin Almanya'nın) anayasalarında dahi mülkiyet ve sermaye sahiplerinin »kamuya karşı sorumluluklarına« atıfta bulunulmakta, hatta bu anayasalar kamu yararı gerektirdiğinde »başta kilit sanayiler olmak üzere, büyük mülkiyetlerin ve özel işletmelerin toplumsallaştırılabileceğini« öngörmektedirler. Gerçi şimdiye kadar bu »hak« kullanılmamıştır, ama sadece bu örnek dahi burjuva demokrasilerinin mülkiyet ve sermaye sahibi sınıfların iradelerinin, kamunun genelinin çıkarı söz konusu olduğunda, göz ardı edileceğini öngördüğünü kanıtlamaktadır. O açıdan ezilen ve sömürülen sınıfların çıkarlarına uygun bir »diktatörlük« burjuva demokratik hukuk devleti çerçevesinde de olanaklıdır – gerçekleştirilebilmesinin tek önkoşulu, güçler dengesinin ezilen ve sömürülen sınıflar lehine değiştirilmesidir.

Tüm bu nedenlerden dolayı çıkarları çelişen sınıflardan oluşan toplumlarda »ortak ve birleşik« bir iradeden bahsedilemez. Günümüzde »ulusal çıkarlar« olarak deklare edilenler, her zaman ve her yerde sadece burjuvazinin çıkarlarıdır. Demokratik cumhuriyetin »demokratik ulusunun« çıkarları ise, verili kapitalist koşullar altında dahi, her zaman ezilen ve sömürülenlerin çıkarları anlamına gelmek zorundadır. Bu açıdan »demokratik ulus« anlayışı Friedrich Engels ve Rosa Luxemburg'un kullandıkları anlamda bir demokratik cumhuriyet oluşturulmasının önkoşuludur. Demokratik cumhuriyet ise, sadece milliyetlerin değil, bizzat her bireyin özgür ve bağımsız iradesiyle kendi kaderini tayin etmesini olanaklı kılacak biçimde sınıflı toplumun aşılması ve insanların üretim koşulları ile toplumsal süreçlere hakim olmaları için verilmesi gerekli olan sınıf mücadelesinin önünü açacaktır.

İşçi sınıfının devrimci güçleri, bilhassa biz komünistler açısından asıl önemli olan ezilen ve sömürülenlerin özgür ve bağımsız iradeleri ile kendi kaderlerini ve ortak iradeleri ile tüm toplumun kaderini tayin edebilecekleri ekonomik, siyasî ve toplumsal koşulları yaratmak, yani işçi sınıfının iktidarını kurmak için mücadele etmektir. İstisnasız tüm toplumsal, iktisadî ve siyasî sorunlara bu pozisyondan hareketle yanıt ve çözüm getirmeyi tarihsel görevlerimiz arasında görmemizin nedeni budur. Ve tam da bu nedenle burjuva demokrasisinin demokratikleştirilerek demokratik cumhuriyete dönüştürülmesini, milliyetler sorununun »demokratik ulus« anlayışı temelinde, asıl mücadelenin önünü açacak biçimde ve verili koşullar altında eşit, barışçıl, adil, demokratik ve özerk çözümünü savunuyor, Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin bu hedefle ortak ve birleşik mücadelesini zorunlu görüyoruz.

Okuru, yüzeysel olsa da, görüşlerimizin dayandığı temel hakkında bilgilendirdiğimize göre, şimdi konuya girebiliriz. Demokratik Modernite dergisinin öne çıkarmak istediği »Dünya Demokratik Konfederalizmi« düşüncesini değerlendirebilmek için, alt başlıkta sorduğumuz »emperyalist-kapitalist dünya sisteminde halkların alternatif birliği olanaklı mıdır?« sorusuna yanıt aramak, bizce doğru bir yöntem olacaktır. Sonunda söylemek istediğimizi şimdi

söyleyelim: Evet, olanaklıdır! Ama bu yanıtı gerekçelendirmek için önce günümüz realitesini ele almamız gerekmektedir.

GÜNÜMÜZ DÜNYASININ GERÇEKLERİ

1989/1990 karşı devriminden ve reel sosyalizm ülkelerinde kapitalizmin restorasyonundan bu yana, siyasî hedefler için militarizmin, savaşın ve askerî müdahalelerin araç olarak kullanılması, dünya çapındaki gündelik yaşamın karakteristik özelliği hâline gelmiştir. Bunun sonucunda ülkeler içindeki ve uluslararası alandaki sömürü, baskı, antidemokratik uygulamalar, cinsel, dini ve etnik ayrışmalar, silahlı çatışma ve ihtilaflar uluslararası ilişkilerin gidışatını belirlemekte, farklı alanlardaki çelişkileri derinleştirmektedir. Artık her bölgesel savaş veya ihtilaf dünya çapında bir savaş çıkarma potansiyelini içinde barındırmaktadır.

Aslına bakılırsa, fiilen ilân edilmemiş ve »Dünya Savaşı« olarak nitelendirilmeyen bir »Üçüncü Dünya Savaşı« içerisinde olduğumuzu söylemek olanaklıdır – 60 milyondan fazla insanı mülteci yapan, geniş bölgeleri kasıp kavuran, son 25 yılda milyonlarca insanın yaşamına mal olan, yaklaşık 1 milyar insanı açlık sınırına iten ve temiz içme suyuna ulaşmaktan alıkoyan, insanlık tarihinin kadim miraslarını yok eden, doğayı katleden ve ekolojik felaketlere yol açan, toplumlara milliyet, ırk ve mezhep nefretini aşıl原因an, nihâyetinde insanlığın var oluşunu tehdit eden bir savaş içerisinde olduğumuzu! Dünyanın zengin ve imtiyazlı coğrafyalarında, hatta savaşların sürdüğü bölgelerin belirli kısımlarında görece refah ve barış ortamında yaşanabiliyor olması, bu gerçeği değiştirmemektedir. Aksine, dünyanın neredeyse bütün refah bölgeleri tehdit altında, mülteci akınlarının yol açtığı sorunlarla boğuşmakta, »güvenlik« için hak ve özgürlüklerden feragat ettirilmekte, otoriter güvenlik rejimlerinin inşasına rıza vermek zorunda bırakılmakta ve giderek derinleşen sosyal, ekonomik, siyasî, hatta kültürel krizlerle karşılaşmaktadırlar. Bu gerçekler, burjuva demokrasilerinin ve görece refah ve »özgürlük« düzenlerinin tümünün kum üzerine kurulu ve son derece kırılgan olduklarını kanıtlamaktadır.

Tüm bu gelişmelerin en temel nedeni, bizzat emperyalist-kapitalist dünya sistemi ve kapitalist sömürünün kendisidir. Ancak bu gelişmeleri tetikleyen, sadece kapitalist gelişme süreci ve kapitalist ülkeler arasındaki çelişkiler değil, aynı zamanda ve özellikle emperyalist devletlerin jeostratejik çıkarlarının çarpışma noktalarında veya kültürel-tarihsel veyahut farklı iktisadî düzen sınırlarında bulunan bölgeler ve ülkelerdeki çatışmalar da çelişkileri ve ihtilafları derinleştiren faktörler hâline gelmişlerdir.

Emperyalist güçler, genellikle zengin hammadde ve enerji taşıyıcısı kaynakları ile önemli nakil yollarının bulunduğu bu bölgeler ve ülkelerdeki çatışmaları, çelişki ve ihtilafları, bilhassa milliyet ve mezhep sorunlarını, jeostratejik, jeopolitik ve jeoekonomik hedefleri için araçsallaştırmakta ve kullanmaktadırlar. Bu güçlerin başında ABD emperyalizmi ve AB çatısı altında toplanan Batı Avrupalı emperyalist devletler gelmektedir. Aynı zamanda, emperyalist güçler ile örtüşen ve kimi zaman çelişen çıkarlar bütünlüğü içerisinde işbirliğine giren bölgesel egemenlerin politikaları da önemli bir rol oynamaktadır.

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin motor gücü – tüm sorunlarına rağmen – hâlen ABD emperyalizmidir. 1990'dan bu yana toplam 19 savaşı ve askerî müdahaleyi yürüten ABD, uzun vadeli stratejileri ile dünya çapındaki gelişmeleri belirlemektedir. ABD emperyalizmi devlet aklı hâline getirdiği meşum »Wolfowitz Doktrini« ile 1990'lı yıllardan bu yana mütemadiyen dünya çapında tek egemen olma çabası ve aynı zamanda bu hedefine engel olabilme potansiyelini taşıyan devletleri bertaraf etme uğraşı içerisinde. Dünyanın farklı bölgeleri için geliştirilen »stratejileri« bu hedefine yöneliktir. Örneğin Doğu Avrupa'da hem NATO'yu kullanarak, hem de diğer NATO üyelerinin onayına muhtaç kalmamak için, NATO dışında bir siyaset izleyerek, Rusya Federasyonu'nu NATO üyesi ülkelerle kuşatma strateji-

sini izlerken, ilân ettiği »Pasifik Stratejisiyle« Çin Halk Cumhuriyeti'ni hedefine koyarak, 2020'ye kadar donanmasının üçte ikisini Pasifik bölgesinde konuşlandırma ve böylelikle Pasifik bölgesini öncelikli etki alanı hâline getirme hedefini gütmektedir. Askeri gücünün önemli bir bölümünü Pasifik bölgesinde yoğunlaştırma kararı, ABD'nin Ortadoğu ve Afrika politikalarını doğrudan belirlemektedir. Ortadoğu'nun »yeniden düzenlenmesinde« düzen kuruculuk ve koruyuculuk »sorumluluğunu«, F. Alman emperyalizminin öncülüğündeki Batı Avrupalı emperyalist devletler ve bölgedeki stratejik partnerleri olan despotik rejimler ile paylaşmayı öngörmektedir. Ancak bu »sorumluluk paylaşımı« Batı Avrupalı emperyalist devletler ile bölge egemenlerinin ABD'nden bağımsız davranabileceklerine izin verildiği anlamına gelmemektedir. Aksine, ABD stratejilerini öncü rolünü kaybetmeyecek biçimde şekillendirmektedir.

Ekonomik gücüne ve askeri üstünlüğüne güvenen ABD emperyalizmi, hem NATO'yu kullanarak, hem de NATO kurumlarını dışlayarak aldığı farklı ülkelerde askeri üsler kurma, roket sistemleri yerleştirme ve silah yardımı yapma kararlarıyla, AB'nin ekonomik ve jeostratejik üstünlük kazanmasını ve işbirliği içinde olduğu bölge egemenlerinin kendisinden »bağımsız« hareket etmelerini engelleyebilmekte, gerek Batı Avrupalı emperyalist devletlerin kendi aralarında olan çelişkileri, gerekse de bölge egemenleri arasındaki ihtilafları öncü konumunu güçlendirmek için kullanabilmektedir. Ekonomik gücünün zayıflama tandansına rağmen, bilimsel-teknik potansiyeli ve bilhassa okyanuslar ile uzayı kontrolü altında tutması nedeniyle ABD emperyalizminin en az önümüzdeki on yıl boyunca bu konumunu koruyabileceğini varsayabiliriz.

ABD'nin en önemli müttefiki, ama aynı zamanda en büyük rakiplerinden birisi olan AB, F. Almanya'nın iç pazarı olarak ve F. Alman emperyalizminin öncülüğünde Batı Avrupalı emperyalist devletlerin iktisadî ve siyasî yapılanması hâline gelmiş durumdadır. Kendi içerisinde de çelişkisiz olmayan bu yapılanmanın yönlendirici itici gücü, saldırganlığını ve militarizmini katlayarak artıran F. Alman emperyalizmidir. »Lizbon Stratejisi« temelinde »dünyanın en büyük rekabet yetisine sahip olan iktisat merkezi« olma hedefine odaklanan AB, her ne kadar ABD'nin askeri üstünlüğüne yetişemese de, hızla dış politikasını militaristleştirmekte ve »sorumluluk paylaşımında« payına düşen »görevleri« layıkıyla (!) yerine getirebilecek askeri, siyasî ve iktisadî yeteneklere sahip olmaya çalışmaktadır. Emperyalist çatı olarak AB, ABD'nin hem yanında, hem de ABD ile rekabet içerisinde dünyanın yeniden paylaşımının organizasyonuna katılmaktadır.

ABD ve AB'nin stratejik partnerlikleri çıkarlarının örtüştüğü alanlarda derinleşmektedir. AB, NATO ile paralel olarak Doğu Avrupa'ya genişler ve NATO ile ortak askeri operasyonlara girerken, ABD'nin askeri güçlerini azaltmakta olduğu Akdeniz ve Kuzey Afrika ülkeleri ile Doğu ve Batı Afrika kıyılarında askeri ve siyasî görevler üstlenmekte, »AB Komşuluk Politikası« ve »Bölgesel Diyalog Projeleri« gibi tedbirler ve borçlandırmalar üzerinden komşu ülkeleri boyunduruk altına sokmaya ve Akdeniz'i »Avrupa'nın iç denizi« hâline getirmeye çalışmakta, özellikle Ortadoğu'daki despotik rejimlere silah ihracatı ve sanayi yatırımları yaparak, etki alanını genişletmeye çalışmaktadır. Aynı şekilde CETA, TTIP ve TISA gibi sermaye ve tekellerin lehine olan serbest ticaret ve yatırım koruması antlaşmalarıyla »Transatlantik Ticarî İşbirliğini« kökleştirmeye çalışmaktadır.

Ancak diğer yandan da ABD emperyalizminin stratejik hamlelerinin kendi çıkarlarını zedelememesi için girişimlerde bulunmaktadır. Örneğin AB, yaptırımlar ve ambargolar konusunda ABD gibi Rusya Federasyonu'na karşı hasmane tutum içerisinde olmasına rağmen, Rusya Federasyonu'na olan enerji bağımlılığı nedeniyle, ABD'nden daha esnek bir politika izlemek durumundadır. Aynı şekilde Ortadoğu'daki »bakir« pazarlarda ABD'nin »egoist tu-

tumuna« karşı politikalar geliştirilmekte, örneğin yeni İran pazarından daha büyük pay alınamaması için, ABD tekelleriyle açık rekabete girilmektedir. Benzer bir rekabet Uzak Doğu – bilhassa Çin Halk Cumhuriyeti ve Japonya – ve Latin Amerika ülkeleriyle olan ilişkilerde de gözlemlenebilir.

Tüm bu çıkar örtüşmeleri ve çıkar çelişkileri bütününcü belirlenen işbirliği ve rekabet keşmekeşi üzerine kurulu olan emperyalist konglomera, özellikle BRICS ülkelerine karşı olan düşmanlıkta ortaklaşmakta, BM Şartı'nın temellendirdiği uluslararası hukukun işlevsizleştirilmesi, hükümler devletlerin bağımsızlıklarının ve toprak bütünlüklerinin tehdit altına sokulması, uluslararası tahkim mahkemeleri, finans kurumları ve serbest ticaret antlaşmalarıyla neoliberal uygulamaların ve emperyalist devletler lehine olan politikaların dayatılması konularında ve diğer nice noktada ortak çabalar içerisinde girmektedir. Bu ortak çabaları kuran ve belirleyen temel etmen: dünya piyasalarına, dünya çapındaki hammadde ve enerji kaynaklarına engelsiz ulaşım, nakliyat yollarının kontrol altına alınması ve emperyalizmin dünya çapındaki askeri, iktisadi, siyasi ve kültürel hegemonyasının korunup, genişletilmesi hedefidir.

ABD emperyalizmi ve Batı Avrupalı emperyalist devletler bu hedeflere ulaşmak için savaşlar çıkartmakta, işgaller gerçekleştirmekte, farklı bölgelerde farklı etnik, dinsel veya mezhepsel ihtilafları körüklemekte, despotik ve faşist rejimleri desteklemekte, emek ve doğa sömürsünü katmerleştirmekte, kısacası, dünyayı cehennem ateşlerinin alevlerine atmaktadırlar. Bunun nedeni, emperyalist devletlerin yöneticilerinin iyi veya kötü niyetli oldukları veya yanlış politikalar izledikleri değil, aksine emperyalizme içkin ve kapitalizm çerçevesinde çözümlenemeyen iktisadi ve toplumsal krizlerin artırdığı saldırganlıktır. Emperyalist-kapitalist dünya sistemi, katmerleştirerek artırdığı vahşi kapitalist sömürü ve saldırgan yayılcılığı ile savaşlara ve silahlı çatışmalara, ekolojik felaketlere ve çevre kirliliğine, kitlesel yoksulluk ve sefalete, milliyetler ve dinler arasında kin ve nefrete yol açarak, insanlığın var oluşunu, 65 milyon yıl önce dinazorları yok eden gök taşının gücünde tehdit eden bir unsura dönüşmüştür.

»ULUS DEVLETLER« ÇAĞI BİTTİ Mİ?

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin en önemli özelliklerinden birisi, İkinci Dünya Paylaşım Savaşı sonrasında, reel sosyalizmin varlığının ve sömürgecilğe karşı verilen ulusal kurtuluş mücadelelerinin etkisi ile uluslararası ilişkiler için geliştirilen hukuksal kuralların, özellikle BM Şartı'nın çiğnenmesidir. Savaş ve şiddetin siyasî hedeflerin aracı olarak kullanılmaması, hükümler devletlerin iç işlerine karışılmaması, bir iç savaşta taraflardan birinin lehine müdahale edilmemesi, iyi komşuluğa dayanan ilişkiler kurulması, hükümler devletlerin sınırlarının üçüncü devletler tarafından değiştirilmemesi, ilhak yasağı vb. bir dizi kural, özellikle Avrupa'da faşizmin yol açtığı derin yaraların tekrarlanmaması için konulmuştu. Emperyalist güçlerin 1990'lardan bu yana uyguladıkları pratik, tüm bu kuralların bilinçli ve keyfi bir biçimde stratejik çıkarlar için çiğnendiğini kanıtlamaktadır.

Emperyalist güçler hükümler »ulus devletleri«, ki »ulus devlet« 1921'den bu yana uluslararası hukukun küresel normudur, ve bu çerçevede hükümler »ulus devletlerin oluşturduğu« BM Örgütü, AGİT veya Avrupa Konseyi gibi uluslararası hukuka dayanan kurumları, hegemonik hedefleri önünde birer engel olarak görmektedirler. Günümüzün »ulus devletleri« emperyalist güçlerce yerel ve bölgesel kaynakları, piyasaları ve nakliyat yollarını kontrol etmelerine, vergi sistemlerinin dışında kalmalarına, gümrüklerden muaf tutulmalarına ve yasal engelleri aşmalarına yardımcı olmakla mükellef »hizmet yapılanmaları« olarak görmektedirler. Herhangi bir şekilde anayasal temel üzerine kurulu olan »ulus devletleri« çıkarlarına hizmet eden yapılara dönüştürmek, »ulusal« parlamentoları işlevsiz kılmak, sosyal ve demokratik hak ve özgürlükleri bir biçimde garanti eden ve ülke ekonomisini korumaya

yönelik olan »ulusal« yasaları kendileri için geçersiz kılmak amacıyla AB Komisyonu, AB Hükümet ve Devlet Başkanları Zirveleri, G8 zirveleri, eşik ülkeleri G8'e eklemledikleri G20 toplantıları, NATO, IMF, Dünya Bankası gibi yasallıkları (legaliteleri) olmayan, ama üretilmiş bir meşruiyete sahip yapıları, BM Örgütü vb. uluslararası hukuka dayanan kurumların karşısına geçirmektedirler. Parlamentolara, böylelikle »ulus devletlerdeki« seçmen iradesine hiç bir biçimde bağlı olmayan yapılarda, bizzat sermaye ve uluslararası tekellerin temsilcilerinin katılımıyla alınan kararlar, »ulus devlet« parlamentolarına »uluslararası kurallar ve kararlar« gerekçesiyle dayatılmakta ve »ulus devlet« bürokrasisinin bunları eksiksiz uygulaması sağlanmaktadır. Böylelikle »ulus devletler« hükümlerlik haklarını üretilen meşruiyetten başka hiç bir meşruiyeti olmayan »ulus devletler üstü yapılara« devretmekte, bu yapıların keyfi biçimde belirlenmiş »yürütmelerinin« aldıkları »kararları« yasa hükmünde uygulamakla mükellef tutulmaktadırlar.

Ancak emperyalist güçler bunu henüz dünya çapında uygulayabilecek konuma erişememişlerdir. Bir kere önlerinde duran en büyük engeller, hükümlerlik haklarını devretmek istemeyen ülkeler, uluslararası hukukun koruyucusu olan BM Örgütü ve veto hakkıyla BM Güvenlik Konseyi'dir. Kuşkusuz bir çok »ulus devleti«, BM Örgütü'nü ve BM Güvenlik Konseyi'ni eleştirmek için yeterince haklı neden bulunmaktadır. Zaten BM Genel Kurulu'nda temsil edilen devletlerin öncelikli olarak bu devletlerdeki egemen sınıfları temsil ediyor olmaları, »yeryüzünün lanetlileri« açısından büyük bir sorun teşkil etmektedir. Ama tek başına BM Örgütü ve uluslararası hukuk, emperyalist güçlerin saldırganlığını frenleyen ve uluslararası antlaşmaların yasallığı ile geçerliliğini garanti eden yegâne yapıdır.

Uluslararası sermaye ve tekeller, egemen sınıfların siyasî temsilcisi olan hükümetler ve emperyalist devletler tam da bu nedenle BM Örgütü'nü ekarte etmeye çalışmakta, BM Şartı'nı bilinçli olarak çiğneyerek, fiili durum yaratmak istemektedirler. Örneğin »terörle mücadele« veya »insanî müdahale« gerekçesiyle NATO'da alınan bir kararlar veya »Suriye'nin dostları«, »İstekliler Koalisyonu« gibi hiç bir yasallığı ve meşruiyeti olmayan süreli birliklerle BM Şartı bir yana itilerek askerî müdahaleler, bombardımanlar, devlet dışı güçlere ve terör gruplarına silah yardımları, lojistik destek, ambargolar ve yaptırımlar gerçekleştirilmektedir. Böylelikle uluslararası hukukun geçerlilik alanı daraltılmaktadır.

Aynı zamanda »ulus devletin miadını doldurduğuna« ve »ulus devlet sınırlarının önemini yitirdiğine« dair ideolojik manipülasyon yürütülmektedir. Ancak burada da burjuva ikiyüzlülüğü ortaya çıkıyor: sermaye, ürün ve hizmetler trafiği için sınırlar kaldırılırken, insanların serbest dolaşımı kısıtlanıyor, görünmez duvarlarla örülen sınırlar mültecilere ve göçmenlere kapatılıyor.

İdeolojik manipülasyonun ne denli kapsamlı olduğunu kavramların kullanılış biçimiyle tartmak mümkün. Örneğin »ulus« kavramı: Büyük Fransız Devrimi'nin ulus kavramı, belirli bir coğrafî bölge içerisinde etnik, dil veya benzer kategoriler temelinde kurgulanan kolektif bir kimliği değil – ki bunun asıl tanımı »milliyettir« –, aksine anayasal temelde genelin çıkarlarını tekil çıkarların üstünde tutan eşit haklı yurttaşlar birliğini tanımlamaktadır. »Ulus« salt etnik, dil veya din birliğine indirgeyen gerici burjuva ideolojisidir ve bu bağlamda »tek dil, tek vatan, tek devlet, tek millet...« teranesi bir egemenlik aracıdır. Buna karşın Büyük Fransız Devrimi'nin »ulus« kavramı ileridir, çünkü esas itibariyle milliyetlerin eşitliğini öngörmektedir.

Aynı şekilde »demokrasi« ve »insan hakları« kavramlarının da içi boşaltılmıştır. Burada da Büyük Fransız Devrimi'ni referans alabiliriz: eşit yurttaşlar birliğinin ortak çıkarlarının sosyal konumundan, etnik veya dini kökeninden bağımsız eşit haklı, adil ve özgür biçimde her alanda kararlara katılım. Yaşam hakkı başta olmak üzere bu siyasî özgürlükler ile temel

hak ve özgürlükler insan haklarıdır. Buna karşın üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet insan hakkı değildir. Ancak bugün içi boşaltılmış »demokrasi« ve »insan hakları« kavramları kisve olarak kullanılarak savaşlar ve işgaller gerçekleştirilmektedir. Sonuç itibariyle mülkiyet ve sermaye sınıflarının »ulusu«, »demokrasisi« ve »insan hakları«, ezilen ve sömürülen sınıfların »ulusu«, »demokrasisi« ve »insan hakları« ile aynı değildir. Mülkiyet ve sermaye sahibi sınıflar, lehlerine olan güç dengeleri, egemenliklerinde olan iktidar ve mülkiyet ilişkileri sayesinde »ulusu« ve »ulus devleti« kendi çıkarına göre tanımlamakta ve tahakkümlerinin araçları olarak kullanılmaktadırlar.

Demek ki burjuva demokrasisi ve verili kapitalist üretim koşulları çerçevesinde kavramların gerçek ve ilerici anlamlarına geçerlilik kazandırabilmek için ezilen ve sömürülen sınıfların iktidarı ele geçirmeleri bir zorunluluktur. Bu çerçevede, iktidar mücadelesi uzun vadeli bir süreç olduğundan, siyasî açıdan ilk adımlar olarak »demokratik ulus« anlayışı temelinde demokratik cumhuriyetin oluşturularak, yasama çerçevesi olan »ulus devletin« hükümranlığını koruması ve uluslararası hukuku temellendiren BM Şartı'nın geçerliliğinin savunulması ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve katmanların çıkarıdır. »Ulus devletler« çağımızın realitesidir ve liberal iddiaların telkin etmeye çalıştığı gibi, aşılammışlardır. »Ulus devletin« aşılması, ezilen ve sömürülenlerin adım adım dünya çapında iktidarı ele geçirmeleriyle başlayacak olan süreçle olanaklı olacaktır. Verili »ulus devlet« yapılanmalarını ve etnik temele dayalı »ulusu« savunan milliyetçi ve »ulusalcı« akımlarla olan temel fark buraya kadar saydığımız noktalarda yatmaktadır.

DEMOKRATİK CUMHURİYETİN VE »DEMOKRATİK ULUSUN« GEREKLERİ

Ezilen ve sömürülenler lehine demokratik cumhuriyet mücadelesi, hem verili »ulus devletin« dönüşümünü, hem de »ulus devletin« sınırlandırılmasını ve uzun vadede aşılmasını hedeflemelidir. Aslına bakılırsa bu, Abdullah Öcalan'ın »iktidar, devlet ve sınırlar ötesinde« önerdiği Demokratik Özerklik Konsepti ile tam uyum içerisindedir. Çünkü verili »ulus devletler«, bu devletlerin sınırları içerisindeki yasama, yürütme ve yargının çerçevesini ve bu bağlamda demokratik cumhuriyetin hükümranlık alanını oluşturmaktadırlar. Milliyetler için özerklik hakları, en küçük beldeden en büyük bölgeye kadar özyönetim uygulaması; vicdan özgürlüğüne ve yasaların üstünlüğüne dayanan laik din ve mezhep yaşamı; sosyal adaleti sağlayacak vergi sistemi, sosyal ve sendikal hak ve özgürlükler, iktisatın demokratik kontrolü, sosyo-ekolojik dönüşümü olanaklı kılacak altyapı yatırımları, doğal zenginliklerin ve kilit sanayilerin kamu elinde kalacak biçimde toplumsallaştırılmaları; cins eşitliği, en geniş demokratik ve siyasî hak ve özgürlükler, fırsat eşitliği, bölgelerin eşit gelişiminin sağlanması; milis anlayışına dayanan ve kadın ve erkekler için aynı oranda ve vicdanî ret hakkı saklı kalmak koşuluyla zorunlu olacak yurt savunması ve asayiş örgütlenmesi; her türlü karara yurttaşların doğrudan katılımı; kuvvetler ayrılığı ve hukukun üstünlüğü; sağlık, konut, ulaşım ve eğitim-öğrenim hizmetlerine herkesin kendi anadilinde ücretsiz ulaşımının gerçekleştirilmesi, en geniş basın ve yayın özgürlüğü ve bilgilenme hakkının korunması vs. vs. – kısacası »ulus devlet« sınırları içerisinde ve her köşesinde eşit, adil, demokratik, kültürel, sosyal, ekonomik ve siyasî standartların sağlanması, korunması ve geliştirilmesi, ancak ve ancak merkezi yasama ile, burjuva demokrasisi koşullarında dahi olanaklıdır.

Ancak bu merkezi yasama, demokratik özerklik ve aşağıdan yukarıya özyönetimle birlikte gerçekleştirilmediği takdirde, merkezileşme tandansını her daim artırarak kazanımları boşa çıkartacak ve demokratik cumhuriyetin temellerini dinamitleyecektir. O nedenle merkezi yasama ve demokratik özerklik kombinasyonu, demokratik cumhuriyetin olmazsa olmaz koşulu, birbirini tamamlayan taşıyıcı sütunlarıdır. Demokratik özerklik ile özyönetimlerin temel görevi, milliyetlerin tüm kültürel haklarının korunup, geliştirilmesini, yerel ve bölgesel

özgün sorunların çözümünü, özyönetimlerin katılımcılığının güçlendirilmesini ve merkezi yasama ile sağlanan tüm hak ve özgürlüklerin engelsiz kullanılmasını olanaklı kılacak koşulların yaratılmasıdır. Merkezi yasama ise »ulus devlet« sınırları içerisindeki ortak çıkarlar ile uluslararası ilişkiler, ülke savunması vb. anlamda dış politikanın şekillendirilmesini, özerk bölgelerin haklarının korunmasını, eşit gelişimlerinin sağlanmasını özerk bölgelerin ve yurttaşların gönüllü birliği temelinde korumak ve geliştirmektir.

Demokratik cumhuriyet ve demokratik özerkliğin esaslarını teoride kısaca böyle tanımlayabiliriz. Pratikte bunların gerçekleştirilmesi ise, daha önce belirttiğimiz gibi ancak mücadeleler sonucunda olanaklı olacaktır. Böylesi bir mücadelenin ana eksenlerinden birisi de, bugünden itibaren »ulus devlet« yapılanmalarının üretken »dekonstrüksiyonunun« başlatılması, yani iktidar, güç ve hegemonya tekelinin toplumsallaştırılmasıdır. Verili yasa sınırlarını zorlayan, bu sınırların genişletilmesi için etkide bulunan, halkları ve bireyleri ortak ve tekil çıkarlarının savunulması için aydınlatan, bilinçlendiren ve örgütleyen, karar alma mekanizmalarında katılımcılığı ve eşitliği – bilhassa cins eşitliğini – teşvik eden, sorun çözümüne odaklanan ve yaşamın her alanında oluşturulacak otonom kolektifler, komünler ve meclisler, bu zorunlu olan üretken »dekonstrüksiyon« süreçlerini şekillendirecek, hızlandıracak ve gerçekleştirecek yapılardır. Böylesi otonom yapıların bir özelliği de, emek ve doğa sömürüsüne dayanan, böylelikle her türlü eşitsizliği yeniden üreten kapitalist ilişkiler dışı üretim ve tüketim ilişkilerini kurmayı hedeflemeleri olmalıdır. Üretim ve tüketim kooperatiflerinin, ödeme aracı olarak parayı gereksiz kılan ilişkilerin kurulmasının, ortak yaşam, çalışma ve eğitim-öğrenim alanlarının inşa edilmesinin, gönüllü emek temelinde ücretsiz sağlık hizmetlerinin örgütlenmesinin, toplumsal dayanışma temelinde ve karşılıklılık ilkesine dayanan çocuk evleri ve kreşlerin, öğrencilere ders ve ödev yardımının, yaşlıların toplumsal ve kültürel yaşama aktif katılımlarını olanaklı kılacak bir bakım sisteminin, kadın evlerinin, aile içi şiddet, cinsel taciz ve eril söylem karşıtı tedbirleri ve cinsiyet eşitliği yaptırımlarını içeren toplumsal dönüşümün, emek hareketinin sınıf sendikacılığına dayanan yeniden yapılandırılması için gerekli olan müdahalelerin, belde ve kent yönetimlerine halkın doğrudan katılımının dayatılmasının vs. vs. gerçekleştirilmesi, verili yasalar ve günümüz koşulları dahilinde olanaklıdır. Bunun temel önkoşulu ise, yaşamın her alanında örgütlenmektir!

2013 Haziran Direnişi esnasında Gezi Parkı'nda kurulan komünler ve ortaklaşma, ardından farklı kentlerde oluşturulan park forumları ve benzeri oluşumlar, Kürdistan'da gerçekleştirilen komünler ve halk meclisleri pratiği, bazı sanayi kentlerinden patlak veren ve sarı sendika bürokrasisini işlevsiz bırakan kendiliğindenci başarılı grevler, kadın hareketinin pratiği, LGBTİ örgütlenmelerinin aktiviteleri, HES karşıtı hareket ve güncel olarak Artvin'de olduğu gibi madenlere karşı oluşan halk örgütlenmeleri, bir kölelik yasası olan »Kiralık İşçi Uygulamasına« karşı emek hareketinde başlayan kıpırdanmalar ve en önemlisi Cizre, Sur, Nusaybin, İdil ve diğer kentlerde uygulanan vahşi şiddete ve topyekun kirli savaş dayatmalarına karşı sivil halkın gösterdiği olağanüstü direnişin kırılmaması, – cılız olsa da –bu direnişe gösterilen dayanışma, üretken »dekonstrüksiyonun« coğrafyamızda bir temeli olduğunu kanıtlamaktadır. Ancak buradaki en büyük sorun, bu farklı direniş odakları arasında kalıcı bir bağlantı kurulamamış olmasıdır. Türkiye ve Kürdistan'daki toplumsal muhalefetin en büyük ve en temel sorunları bu bağlantının kurulamamış olmasından kaynaklanmaktadır.

SONUÇ YERİNE

Kürdistan'da verilen özgürlük mücadelesinin pratiği, Kürt yoksullarına ve bilhassa kadınlara dayanan Kürt Özgürlük Hareketinin geniş toplumsal tabanının politizasyonu ve tüm sorunlarına, dağınıklığına, dayandığı toplumsal tabanın zayıflığına rağmen Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin bütününün birikimi, son yıllarda elde edilen parlamenter ve yerel

yönetim olanaklarıyla birlikte, farklı muhalif kesimler ve farklı direniş odakları arasında bağlantıyı kurabilecek, mücadeleleri ortaklaştırabilecek ve ezilen ve sömürülenlerin itici gücü olan geniş bir toplumsal ittifakı örececek bir potansiyeli ortaya çıkartmaktadır. Sokağın gücünü iktidara geri adım attırarak şekilde artırabilecek, mücadeleleri kazanımlarla yaygınlaştırabilecek ve farklı toplumsal katmanların ezilen ve sömürülen sınıfların öncülüğünde ortaklaşmalarını sağlayabilecek güce sahip olan bu potansiyelin kullanılması, Anadolu-Mezopotamya coğrafyasında yaşayan halkların alternatif birliğinin inşasını olanaklı kılabilir.

Böylesi bir birliğin etkisi sadece Türkiye ve Kürdistan ile sınırlı kalmayacak, doğrudan Ortadoğu'yu ve böylelikle dünya çapındaki benzer mücadeleleri de etkileyecektir. Anadolu-Mezopotamya coğrafyasında oluşturulacak olan böylesi bir halkların alternatif birliği, farklı ülkelerdeki devlet dışı güçler, emek hareketleri, kadın hareketleri, antikapitalist ve antiemperyalist hareketler, sosyalist ve komünist yapılar, topraksız köylü hareketleri vb. tüm diğer aktörler ile birlikte devlet dışı güçlerin bir enternasyonalist birliğinin, dayanışma ağlarının, şuraların, işbirliği konseylerinin, kısacası dünya çapında demokratik ve konfederatif yapıların inşa edilmesine ön ayak olabilir. »Demokratik ulus« anlayışına dayanan demokratik cumhuriyet mücadelesi ve aynı anda »ulus devlet« yapılanmalarının üretken »dekonstrüksiyon« sürecinin başlatılması, »insanı esirleştirilen, hor görülen ve aşağılanan bir varlık olmasına neden olan tüm koşulları alaşağı etme« ve »her insanın özgürce gelişmesinin, herkesin özgürce gelişmesinin şartı olacağı bir birliğin« kurulma mücadelesini tetikleyecektir. Demokratik cumhuriyetin kurulması için, sorunları büyüten tüm yapıları aşmak için verilecek mücadele, savaşımsız ve sömürsüz bir dünya için verilmesi zorunlu olan asıl mücadelenin olanaklarını zenginleştirecek, halkların alternatif birliğinin kurulmasını olanaklı hâle getirecektir.

İşte, tüm bu nedenlerden dolayı, gerçek anlamda demokratik, barışçıl, adil, eşit ve kurtuluşçu bir gelecek davasına baş koyanların temel şiarı: »Tüm iktidar baldırı çıplaklara« olmak zorundadır!

EMPERYALİZMİN YENİ »MARSHALL-PLANI«

HALKIN SESİ GAZETESİ, 252. SAYISINDA YAYIMLANMIŞTIR

Eğer 2016'nın ilk altı haftasındaki gelişmeler, bilhassa »Avrupa'dan« demokratikleşme ve refah için destek uman, Irak ve Suriye'deki yangına »itfaiye« gönderileceğini zanneden kimi burjuva demokratını, sol-liberal hayalperesti ve küçük burjuva entelijensiyayı derin uykularından uyandıramadıysa, onlar için yapabileceğimiz bir iyilik kalmamış demektir. Buna karşın her siyasî, toplumsal ve iktisadî gelişmeyi tarihsel koşullar, maddi şartlar, iktidar ve güç ilişkileri ve elbette sınıf çıkarları temelinde değerlendiren sosyalist ve komünistlerin »emperyalizm ile barış olmaz« tespiti ise, bir kez daha çiplak gerçekler ile kanıtlanmıştır.

Tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de işçi sınıfının devrimci güçleri, 1989/90 karşı devriminin geçici zaferine ve toplumsal tabanının zayıflığına rağmen, derin bir bilgi birikimine ve mücadele deneyimine sahiptir. Sosyalist ve komünistlerin gelişmelerle ilgili öngörülerini, tahlil ve tespitleri kapitalist-emperyalist dünya düzeninin gerçekleri tarafından her gün yeniden doğrulanmaktadır. O açıdan sınıfın zayıf örgütlülüğü kimseyi yanıltmamalıdır, çünkü sosyalizm düşüncesi toprağın derinlerindeki lavlar misali, derinden yavaş, ama mutlak biçimde güç toplayarak birikmekte ve patlak vereceği bir yarı aramaktadır; çünkü bizzat kapitalizmin kendisi, kendi mezarını kazacak olan orduyu mütemadiyen doğurmaktadır. Ege-menler bunun ve işçi sınıfının Marx, Engels ve Lenin'e dayanan bilimsel dünya görüşünün haklılığını kaybetmediğinin çok iyi bilincindedirler. Bu nedenle, »sosyalizm öldü« teranelerine rağmen, sosyalist ve komünistleri baş düşmanları olarak görmeye devam etmektedirler.

Bu gerçekler ise sosyalist ve komünistlere bilinçlerinden çıkarmamaları gereken görevleri, en başta »neyin, ne olduğunu söyleme« yükümlülüğünü vermektedir. Yani sosyalizmin olanaklı ve her zamandan daha fazla gerekli olduğunu ve emperyalizm ile barış olamayacağını! Tespitimizin doğruluğunu telgraf stilinde ele alacağımız AB-Türkiye-Mülteci Sorunu bağlamında gerekelendirelim.

Alman emperyalizminin patronajı altındaki AB ve AKP rejimi, yeni emperyalist paylaşım savaşlarının ve kapitalist sömürünün sonucu olan devasa mülteci sorununu stratejik çıkarları için bir araç olarak kullanmaktadırlar. Mülteci kitlelerini ülke içinde ve Suriye-Türkiye sınırında AB'ne karşı bir »şartlı rehin« olarak tutan AKP rejimi, böylelikle hem inşa ettiği faşist güvenlik devletine, hem de bölgesel emperyalizm heveslerine AB desteğini güçlendirmek istemektedir. Kısacası, emperyalizm ile arasında özel ve imtiyazlı bir işbirlikçilik hukukunu yerleştirmeye çalışmaktadır.

Mülteci sorunu AB, ama bilhassa Alman emperyalizmi tarafından uzun vadeli stratejik hedefler için bir fırsat olarak görülmektedir. Zaten on yıllardan beri mültecileri AB dışındaki kamplarda tutmayı planlayan AB, şimdi AKP rejimiyle bu planı gerçekleştirmek üzeredir. Böylelikle mülteci sefaletinin AB toplumlarında yol açtığı refah şovenizmi AB'nin neoliberal ve militarist dönüşümü ve buna karşı olan toplumsal direnç mekanizmalarını kırmak için kullanılacak, »insanî yardım« ve »kaçak mülteci şebekelerini engelleme« kisvesiyle AB orduları AB dışında daha çok »operasyonlara« gönderilecek, AB tarihinin en büyük silahlanma

programını uygulamaya sokulacak ve aynı zamanda AB Yakınlaşma Sürecinin açılan başlıklarıyla AKP rejimi üzerindeki etki artırılabacaktır.

Bununla birlikte Alman emperyalizminin »Leadership for Syria« adı altında başlattığı bir programla, Suriyeli ve Iraklı mülteciler arasından seçilecek elit kesimler Federal Ordu tarafından »100'den fazla meslekte« eğitilerek, »geleceğin Suriye ve Irak yönetimleri« oluşturulacak. Şubat başında yapılan Münih Güvenlik Konferansı'nda programını açıklayan Federal Savunma Bakanı von der Leyen'e göre, bu şekilde »hem Suriye'de, hem de Irak'ta Batı'nın değerlerini ve özgür dünya düzenini savunan demokratik yönetimlerin iktidara gelmeleri« güvence altına alınacak.

Gene Şubat başında Londra'da yapılan Suriye Destekçileri Konferansı'nda açıklandığı gibi, bölge için bir »Marshall Planı« uygulamaya sokulacak. Yani emperyalizm toplumsal, siyasî, iktisadî ve askerî açıdan geliştirdiği topyekun saldırıyla tüm bölgeyi mutlak egemenliği altına almayı planlamaktadır.

Bu gelişmeler karşısında sosyalist ve komünistlerin ivedi görevi antiemperyalist, antikapitalist ve antifaşist mücadeleyi örmek, işçi sınıfını ve müttefiki olan toplumsal katmanları »neyin ne olduğunu« söyleyerek aydınlatmak ve Leninci barış sorunu temelinde geniş toplumsal ittifakları sağlayacak ideolojik mücadeleyi güçlendirmektir.

KCK'NİN DEVRİMCİ HAMLESİ

7 MAYIS 2016

AB-Türkiye mülteci uzlaşısı, dokunulmazlık şaklabanlığı, vize muafiyeti falan derken, yakında Willy hoca telefon eder diye düşünüyordum. Nitekim sabahın köründe aradı, daha merhaba demeden: »Aklım almıyor« dedi. Ben de, »Ne bekliyodun hocam, rejim AB sayesinde konsolidasyonunu tamamlıyor, ABD de destek çıkı..«, »Yok« dedi, »onu değil, Türkiye devrimci hareketi ile sivil Kürt siyasetini kastediyorum.«

»Hayrola hocam, n'oldu ki?« İç çekerek, »Daha ne olsun? Kıvılcımı alıp yayacaklarına, hariçten gazel atıyorlar.« Anlayamamıştım, »Nasıl yani?« Hoca başladı şelâle gibi konuşmaya: »Savaş kızışıyor. Kimin başlattığı artık önemli değil. Türkiye devrimci hareketi KCK'nin devrimci hamlesini doğru değerlendirmeli, kıvılcımın Kürdistan dışına sıçramasını sağlamalıdır. Sınıfa yönelmeli, sokak devreye girmelidir...«

»Bi dakika hocam, millet bırak sokağa çıkmayı, kapalı salon toplantılarına gitmeye çekiniyor. Bomba, kurşun korkusu. Hem, parlamenter müca...« Hoca kükredi: »Hâlâ parlamento diyorsun, hamleyi anlamıyorsun. Sonuçta bu bir ayaklanma. Marx'ın yazdıklarını anımsa.« »Hangisini hocam?«

»Dinle o zaman. Marx şöyle der: »Birincisi, ayaklanmayla asla oyun oynama; ama bir kez onu başlatırsan, sonuna kadar gitmek zorundasın. İkincisi, ayaklanma başlar başlamaz en büyük kararlılıkla davran ve saldırıya geç. Savunma, her silahlı ayaklanmanın ölümüdür; düşman, savunma başlamadan onu alt eder. Düşmanı, birlikleri dağınıkken gafil avla ve her gün, küçük de olsa yeni başarılar elde et; ilk başarılı kalkışımın sağladığı moral üstünlüğünü kaybetme; hep güvenli tarafa yaklaşan sallantılı unsurları kendine bağla; düşmanını, tekrar güçlerini toplamaya fırsat vermeden, geri çekilmeye zorla; kısacası, devrimci taktiğin en büyük ustası Danton'un sözlerine göre davran: Cesaret, cesaret ve bir kez daha cesaret!« KCK'nin yaptığı bundan başka bir şey değil.«

Hoca coşmuş dedim kendi kendime. »Ama hocam, ya barış politikası?« »Elbette barış önemli. Ama savaşı dayatana karşı KCK'nin boynunu uzatmasını bekleyemezsin. Hem her devrimci hamle nihaî çözümü sağlayamaz, ama başarılı hamle ile düşmanını tekrar barışı müzakereye zorlayabilirsin.« »Tamam da hocam, Ankara, İstanbul, Bursa'da patlayan bombalara ne diyeceğiz?« »Komünistlerin tavrı açıktır: sivillere yönelik bireysel şiddet gerici hedeflere hizmet eder. Ama burada aynı zamanda Kürt gençlerinin ruh hâlini ve kendilerini feda etme bilincini de görmeliyiz. Kürdistan'da yaşanan vahşi terör ve Batı'nın suskunluğudur bunun sorumlusu.«

»Peki, ne yapacağız?« Hoca güldü: »Kürt halkının mücadelesi genel anlamda devrimci niteliktedir. O nedenle, Türkiye'deki devrimci sınıf mücadelesi ile arasında bağ kurulmalı, farklı milliyetlerden ezilen ve sömürülenlerin ortak çıkarlar için ortak mücadelesi örülmelidir. Bu, Kürt halkına verilen bir lütuf değil, bizzat devrimci hareketin ve işçi sınıfının çıkarıdır. Aynı zamanda gericiliğe karşı laikliği savunmanın, diktatörlüğün karşısına demokratikleşmeyi koymanın, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesini yükseltmenin bir gereğidir. KCK'nin devrimci hamlesini doğru okumak ve gereğini yerine getirmek, Türkiye devrimci hareketinin ana görevidir. Al sana hariçten bir gazel daha. Hadi eyvallah!«

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR VE BİR ÖZELEŞTİRİ

14 MAYIS 2016

Bugünlerde F. Almanya'da Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcilere yönelik olan ve F. Alman Ceza Yasasının 129 a-b maddelerince açılan davalara devam ediliyor. Daha önce yazdığımız gibi, bu madde F. Alman emperyalizminin devrimci güçleri sindirme ve baskı altına alma politikalarının bir aracı. Sadece o da değil: aynı zamanda hem despot rejimlerle işbirliğine dayanan bir dış politika enstrümanı, hem de kendi sınırları içerisindeki devrimcilere karşı kullanılan bir tehdit unsurudur.

Anımsayacaksınız: 16 Nisan 2016 tarihli ve »Devrimci mücadele meşrudur« başlıklı köşe yazısında ATİK'li ve Kürt siyasetçiler şahsında devrimci tutsaklara değinmiştik. Yazının bir amacı da, yayımlandığı gün yapılan bir yürüyüşe dikkat çekmek, katılımın artmasına katkıda bulunmaktı. Bu yazı nedeniyle Halkın Hukuk ve Yardımlaşma Merkezi, internette de yayınlanan bir mektup gönderdi.

Halkın Hukuk ve Yardımlaşma Merkezi yazımızın devrimci tutsaklar konusunda eksik kalmasını, Anadolu Federasyonu'na mensup devrimcilerin aynı maddelerden ceza aldıklarının yazılmamasını eleştiriyor ve »sansür« uyguladığımız suçlamasını yapıyor.

Arkadaşlarımızın eleştirisi yerinde ve son derece haklı. Anadolu Federasyonu mensupları uzun zamandır F. Alman devletinin ağır baskısı altındalar. Keyfiyet hukuksuzluğuna, tecrit işkencesine, provokasyonlara maruz bırakılıyor ve yılları bulan hapis cezalarına çarptırılıyorlar. Anadolu Federasyonu üyesi devrimci tutsaklara uygulanan hukuksuzluklar, burjuva demokrasisinin görece refah ve özgürlük ortamının bir illüzyon olduğunu, burjuva hukukunun ise burjuvazinin sınıf tahakkümünün bir aracından başka bir şey olmadığını kanıtlamaktadır.

Devrimci tutsakların konu edildiği bir yazıda bu gerçeğe değinmemek elbette önemli bir eksiklik. O nedenle özeleştiride bulunmamız bir zorunluluk oldu ve bu yazıyı böylesi bir özeleştirici olarak okuyabilirsiniz. Ancak »sansür« söz konusu değildir, bu da bilinmelidir.

Devrimcilerin, tüm ideolojik farklılıklarına rağmen, kendi aralarındaki ilişkileri ilkeseldir, ilkesel olmak zorundadır. Devrimciler içerikle ilgili sert tartışma yürütebilirler, ancak her şeye rağmen devrimci dayanışmanın, ezilen ve sömürülen sınıfların yaşamsal çıkarlarının savunulmasının belirleyici olduğu çerçevenin dışına çıkamazlar, çıkmamalıdır.

Devrimci duruş ilkeselliği zorunlu kılar. Devrimcilerin en önemli silahı olan eleştiri ve özeleştirici mekanizması devrimci duyarlılıkla, işçi sınıfına olan bağlılık ve sorumlulukla işletilmesi gerekir. Bu ilkeye sadık kalmak, istisnasız tüm devrimci tutsaklara sahip çıkmak, onlarla dayanışma içerisinde olmak her devrimci bireyin, her sosyalistin, her komünistin temel görevleri arasındadır. Yöntemler ve söylemler üzerine eleştiri ve ideolojik farklılıklar, bu görevin savsaklanmasına neden olmamalıdır. Özellikle özgür basında yer işgal edenlerin, köşe yazılarının sınırlılığına rağmen, bu görevi layığıyla yerine getirmeleri, devrimci tutsakların kamuoyu algısında unutulmalarını engellemeleri gereklidir. Bu görevi anımsattıkları için Halkın Hukuk ve Yardımlaşma Merkezi'ne teşekkürü borç biliriz.

İNCE ÇELİŞKİLER

ABD VE F. ALMAN EMPERYALİZMLERİNİN RUSYA VE ÇİN ÇELİŞKİLERİ ÜZERİNE

2016 Mart'ında Pentagon'un Doğu Avrupa'ya 4.200 asker, 250 tank ve 1.700 araçtan oluşan bir tank tugayını konuşlandırma kararını alması, Avrupa'daki burjuva basınında tartışmalara yol açtı. ABD böylelikle Avrupa'da üçüncü tugayını konuşlandırmış ve nihâyetinde F. Almanya ve İtalya'dakilerle birlikte toplam 69 bin ABD askeri Avrupa'da görev yapıyor olacak. Pentagon aynı zamanda Avrupa'daki askeri harcamalarını dört katına çıkartarak, toplam 3,4 milyar Dolar'a yükseltme kararını aldı. Ayrıca NATO'nun »Response Force« adı verilen roket savunmasındaki asker sayısı 13 binden 40 bine çıkartılacak ve Polonya'da konuşlandırılmış olan çok uluslu kolordu teyakkuz hâline geçirilerek, Rusya sınırlarında nükleer silah kullanımını simülasyonunu yapacak.

Avrupa'daki, ama özellikle F. Almanya'daki burjuva basınına heyecanlandıran bu haberler, Polonya ve Baltık ülkelerindeki gerici-milliyetçi hükümetleri sevindirirken, F. Alman sermaye kesimleri arasında kaygılı seslerin yükselmesine neden oluyor. Askerî açıdan Avrupa'daki güçler dengesinin NATO lehine olduğu, Stockholm'deki SIPRI enstitüsünün verilerine göre NATO'nun geçen yıl silahlanmaya 862 milyar Dolar harcadığı, ama Rusya ve müttefikleri olan Beyaz Rusya, Ermenistan, Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan'ın toplam 70 milyar Dolar harcadıkları bir durumda, alınan bu kararların ABD ve NATO'nun Rusya'ya karşı bir savaş hazırlığı içinde oldukları kanısını güçlendirebilir. Mesele sahiden öyle mi?

ABD'nin Pasifik stratejisi temelinde aldığı ve 2020'ye kadar deniz kuvvetlerinin üçte ikisini Pasifik bölgesine konuşlandırma kararını ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne yönelik »kuşatma operasyonunun« büyük bir hızla devam ettiğini de düşündüğümüzde, ABD ve NATO'nun dünyanın iki büyük ülkesine karşı açık bir saldırganlık politikasını izlediklerini tespit edebiliriz. Ancak bu saldırganlık politikasının, içerdiği tüm nükleer savaş tehdidine rağmen, kısa vadede Rusya ve Çin'e aynı anda yönelen bir savaşa dönüşme olasılığı pek güçlü değil.

Peki ama, ABD'nin bu adımları hangi anlama geliyor? Avrupalı emperyalist ülkeler, bilhassa F. Alman emperyalizmi ABD'nin adımlarına neden rezervli tavır sergiliyorlar? ABD emperyalizmi ve F. Alman emperyalizminin öncülüğündeki AB'nin bunca örtüşen çıkarlara, dünyanın muhtelif bölgelerinde kimi zaman ortaklaşa, kimi zaman da karşılıklı destekle müdahale ve vekalet savaşları yürütmelerine rağmen bu emperyalist güçler arasında Rusya ve Çin konusunda hangi çelişkiler mevcut, bunların ardında ne yatıyor? Okumakta olduğunuz bu yazıda bu ince çelişkileri irdelemeye çalışacağız.

ABD DEVLET AKLI, RUSYA VE ÇİN

Gazetemizin daha önceki sayılarında yayımlanan yazılarımızda belirttiğimiz gibi, ABD emperyalizmi »Sovyetler Birliği benzeri stratejik rakip olabilme potansiyeline sahip güçleri engellemeyi ve bastırmayı« öngören ve »Wolfowitz Doktrini« adı altında tanınan politikayı devlet aklı hâline getirdi. 1990'lardan bu yana da mütemediyen dış politikasını bu devlet aklına uygun bir biçimde geliştirmekte ve öncülüğünü yaptığı NATO'yu bu hedefler temelinde biçimlendirmeye çalışmaktadır.

Her ne kadar Rusya'yı »NATO üyesi ülkelerle çerçeveleme« planı, Rusya'nın 2008 Kafkasya Savaşını lehine sonuçlandırması ve güncel Ukrayna krizi çerçevesinde Kırım'ı Rusya Federasyonu topraklarına alması nedeniyle gerçekleştirilememiş olsa da, ABD bu planından vazgeçmiş değildir. Aynı şekilde Pasifik bölgesinde »serbest ticaret bölgesi antlaşmaları«, ortak güvenlik politikaları, Japonya'nın militaristleştirilmesi, Vietnam gibi ülkelerle yakınlaşma vs. üzerinden Çin Halk Cumhuriyeti'ni kuşatma politikası tüm hızıyla devam etmektedir.

Ancak gerek Rusya, gerekse de Çin ABD emperyalizminin bu adımlarını sessizce seyretmemekte, askerî yetkinliklerini artırmakta, etki alanlarını genişletmeye çalışmakta ve gerek emperyalist güçlerin, gerekse de işbirlikçi ülkelerin aralarında olan çıkar çelişkilerini kendi lehlerine kullanmaya çalışmaktadırlar. Özellikle Çin ordusunun modernizasyonuna ve silahlanmaya devasa bütçeler ayırarak, ABD'nin »caydırıcılık« politikasının karşısına kendi caydırıcılık politikasını çıkartmakta, Hinterlandını – örneğin Güney Çin Denizinde dolgularla adalar yaratıp, hava ve deniz güvenlik alanları ilân ederek – güvence altına almaya çalışmaktadır. Aynı zamanda müthiş büyüklükteki Dolar rezervleri ve ABD devlet tahvillerini elinde tutması sayesinde, ABD'nin en büyük alacaklısı olması vesilesiyle, ekonomik »aslarını« kullanabileceğini göstermektedir.

Buna karşın Rusya, NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişlemesini ve NATO ordularının Doğu Avrupa'ya konuşlandırılmasını »ülke güvenliğine yönelik tehdit unsuru« olarak görmesine ve üç tümen askeri Batı sınırında konuşlandırılmasına rağmen, ABD'nin aldığı son kararları akut savaş hazırlığı olarak algılamıyor. Rus hükümetinin bu yıl orduya ayrılan bütçenin »yüzde 5 azaltılması« ve silahlanma giderlerinde »yüzde 10 tasarrufa gidilmesi« kararlarını bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. Bu açıdan Rusya'nın asıl savaş tehdidinin vekalet savaşlarının yürütüldüğü ihtilaf bölgelerinde arttığını düşündüğünü ve Avrupa'daki emperyalist devletlerin – henüz – Rusya ile sıcak savaşa girmekten çekindikleri değerlendirmesini yaptığını tahmin etmek zor değil.

Ama gene de bu durum, dünyayı kasıp kavuracak bir nükleer cehennem tehlikesinin azaldığı anlamına gelmiyor ne yazık ki. Risk değerlendirmesinde yapılabilecek hatalar, bu temelde alınabilecek yanlış kararlar ve atılabilecek irrasyonel adımlar, meşum sonuçlara yol açabilirler. Kaldı ki Doğu Avrupa'daki it dalaşı, Polonya ve Baltık ülkelerindeki gerici-milliyetçi rejimlerin kızıştırmasıyla sıcak savaşa dönüşme potansiyelini içinde barındırmaktadır hâlâ.

F. ALMAN SERMAYESİNİN KAYGILARI

Avrupa'nın en gerici ve en saldırgan emperyalist gücü olan F. Almanya, ABD emperyalizmi ile olan tüm ortaklığına rağmen, ABD'nin Rusya ve Çin politikalarının kendi sermaye çıkarlarına zarar verebileceği görüşünde. Bu görüşün hakim olmasının ardında F. Alman sermaye fraksiyonları arasında farklı çıkarlara dayanan değerlendirme farklılıklarının yattığı söylenebilir. Bu farklılıkları diğer AB ülkelerinde de görmek olanaklı.

Örneğin Rusya'nın önemli ekonomik partnerlerinden birisi olan İtalya'da, gene Mart ayında Dışişleri Bakanı AB'nin Rusya'ya yönelik olan yaptırımları »tartışmadan« uzatmasının yanlış olacağını açıkladı. Nisan başında ise Avusturya Cumhurbaşkanı Heinz Fischer Moskova'da yaptığı görüşmelerde, ülkesinin »yaptırımların sonlandırılması için çaba gösterdiğini« söylerken, Nisan sonunda Fransız parlamentosu yaptırımların kaldırılmasını talep eden bir kararı kabul etti. Yaptırımların sonlandırılmasına yönelik çağrılar çeşitli F. Alman tekel yöneticisinden de gelmekte. 2012'den bu yana Rusya'ya yönelik ihracat hacminin 38 milyar Euro'dan 22 milyar Euro'ya gerilemesi ve yaptırımların devam etmesi durumunda daha da gerileyecek olması, F. Alman sermayesinin bir kısmını ciddi biçimde tedirgin ediyor.

F. Alman sermayesinin ağırlıklı olarak Doğu Avrupa'ya ihracat yapan fraksiyonlarının öncülüğünde Nisan ayında düzenlenen »east forum Berlin« toplantısında yürütülen tartışma-

ların odağında »Lizbon'dan Wladiwostok'a kadar ortak iktisat alanı« fikri duruyordu. Toplantıda F. Alman Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Stephan Steinlein Federal Hükümetin »AB ve Avrasya Ekonomik Birliği arasında teknik standartlar, ticaret kuralları, sınırlar ötesi altyapı ve basitleştirilmiş mübadele işlemleri konusunda görüşmelerin yapılması için çaba gösterdiğini« açıkladı. Aynı şekilde »Alman-Rus Enternasyonal Diyalogları« toplantılarının finansörü olan Hamburg'daki Körber Vakfı da Mayıs başında yayınladığı bir açıklamada, »Avrupa-Rusya ilişkilerinin bir yeni başlangıca ihtiyaç duyduğunu« vurguluyor ve »sadece iktisadî değil, güvenlik konularında da ortak çıkarlar ve somut işbirliği olanakları üzerine görüşülmesinin gerektiğini« belirtiyordu.

TNS Infratest enstitüsünün Şubat sonu-Mart başında yaptığı bir ankete göre, F. Alman toplumunun yüzde 89'u Fransa ve yüzde 81'i Rusya ile sıkı işbirliğinden yana olduğu, yüzde 69'unun Rusya'ya yönelik yaptırımların kaldırılmasını talep ettiği ve önümüzdeki yıllarda F. Almanya ve Rusya'nın yakınlaşmalarını yüzde 95'lik bir kesimin »önemli« veya »çok önemli« olarak değerlendirdiği ortaya çıktı.

Kamuoyundaki bu yaklaşımlar ve bazı F. Alman sermaye gruplarının talepleri, Federal Hükümet üzerinde belirli bir baskı oluşturuyor. Zaten bu nedenle 20 Nisan'da gerçekleştirilen »NATO-Rusya Konseyi« toplantısına F. Almanya öncülük etmişti. Gerçi NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg toplantı sonrasında taraflar arasında »derin ve devam eden farklılıklar« olduğunu vurguladı, ama başlatılan diyalogun devam edeceğini de söylemekten geri kalmadı.

ASKERİ-SINAİ KOMPLEKSİN YAKLAŞIMLARI

F. Alman emperyalizmi bu şekilde NATO ve Rusya arasındaki görüşmelerin devam etmesini sağlayarak, kendisine zaman kazandırdı. İşin ilginç olan yanı, F. Almanya'nın bunu tam da Litvanya'ya konuşlandırılacak olan bir NATO taburuna Alman askerlerinin katılımının kararlaştırılmak üzere olduğu bir anda yapıyor olmasıdır. Ki, bu da rafine bir planın parçası: çünkü NATO ve Rusya arasındaki ihtilafı şüphesiz derinleştirecek olan bu adıma karşı Rusya'nın göstereceği tepki, herhangi bir diyalogun olmadığı ortamdan ziyade kurumsallaştırılmış görüşmeler ortamında daha kolay kontrol altına alınabilecektir.

Rusya ile olan ilişkilerin »düzeltmesini« talep eden sermaye fraksiyonlarının taleplerinin yanı sıra F. Alman emperyalizminin »düzen kurucu ve koruyucu dünya gücü seviyesine yükselmesi« hedefini takip eden F. Alman askerî-sınai kompleksi ise, ABD emperyalizmi ile aynı çizgide ve yaptırımların sertleştirilmesi taraftarı. Şansölye Merkel ile görüşen silah tekelleri burjuva basınının ekonomi sayfalarında yayımlanan haberlere göre, »İran veya Kuzey Kore'ye yönelik ambargolar ve yaptırımlar derecesinde uygulanacak AB yaptırımlarının Rusya'yı dize getirebileceği« görüşündeler. FAZ gazetesinde yer alan bir yorumda bu bağlamda, »Putin muhtemelen bu baskıya bir yıl dahi dayanamayacaktır. O yüzden çatışmacı bir çizgi izlenmeli ve Rus yönetimi üzerindeki baskı dramatik bir biçimde artırılmalıdır« görüşü savunuldu.

Rusya'ya karşı çatışmacı bir çizgi izlenmesi gerektiğini savunan »Transatlantikçiler« ile tersini savunan sermaye kesimleri, söz konusu Çin Halk Cumhuriyeti olduğunda farklı düşünmüyorlar. Çin, gerek askerî-sınai kompleks, gerekse de ihracatçı tüm diğer sermaye fraksiyonları için devasa ve bakir bir piyasa olarak değerlendirilmekte, F. Alman hükümetinin »iyi ekonomik ilişkileri« ve »işbirliği arayışı« desteklenmekte ve ABD'nin Çin'e yönelik »kuşatma politikasının«, Çin yönetiminin silahlanma ve teknolojik donanım konusunda kendi kaynaklarına yönelmesine yol açtığından, »Almanya'nın ihracat potansiyelini zayıflatabileceği« düşünülmektedir. Ama diğer yandan da ABD'nin Pasifik'e yoğunlaşmasının F. Almanya'ya Avrupa, Akdeniz, Orta Doğu ve Afrika'da »yeni sorumluluklar« yüklediğinden, ABD'nin Çin politikalarının F. Alman askerî-sınai kompleksi için uzun vadeli hedefler açısından »değerli bir fırsat« sunduğu da düşünülmektedir.

F. Alman dış politikasında belirleyici rol oynayan askerî-sınâî kompleks silahlanmanın hızlandırılmasını ve »Almanya'nın yeni sorumlulukları üstlenebilecek yetiye kavuşturulmasını« hükümet politikası hâline getirebilmiş durumda. »Transatlantikçiler« bu çerçevede »Almanya'nın, Pasifik'e yönelen ABD'nin işini kolaylaştırmak için Avrupa çeperinden Kuzey Afrika'ya, Ortadoğu'dan Merkez Asya'ya kadar olan alanda daha fazla angajman göstermesini« savunuyorlar. Ve nihâyetinde F. Almanya'nın 2000'de 23 milyar Euro tutan yıllık silahlanma bütçesinin 2020'ye kadar yılda 39,3 milyar Euro'ya yükseltilmesini ve ek olarak 2030'a kadar 130 milyar Euro daha harcanmasını hükümete kabul ettirmiş durumdadırlar.

YOK ASLINDA BİRBİRLERİNDEN FARKLARI...

ABD ve F. Alman emperyalizmlerinin arasındaki çelişkilerin özünde emperyalizme içkin çelişkiler oldukları vurgulanmalıdır. Rusya ile olan ilişkilerdeki çıkar çelişkilerinin odağında ise AB'nin ve özellikle F. Almanya ekonomisinin Rusya'nın doğal gaz ihracatına bağımlılığı yatmaktadır. F. Almanya uzun vadede bu bağımlılıktan kurtulmayı planlarsa da, hâlihazırda yıllık doğal gaz ihtiyacının yüzde 39'unu Rusya'dan karşılamak zorundadır. Bulgaristan, Finlandiya, Polonya ve Slovakya'nın yıllık ihtiyaçlarının yüzde yüzünü, kimi AB üyesi ülkenin de yüzde 54 ila yüzde 70'ini Rusya'dan karşıladıkları düşünülürse, kaya gazı üretimiyle büyük ölçüde enerji ithalatından bağımsızlaşan ABD'nin Rusya'ya karşı neden AB'den daha çatışmacı bir siyaset izlediği anlaşılabilir. Kaldı ki Rusya ile girilecek olası bir sıcak savaşta ilk önce yerle bir olacak coğrafya Avrupa'dır.

Ancak unutulmaması gereken bir gerçek daha var: ABD emperyalizmi mutlak hegemon konumunda değildir artık. Aksine ekonomik üstünlüğünün yanı sıra, askerî üstünlüğünü de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır. ABD özellikle Çin'e, Japonya'ya ve F. Almanya'ya masif bir biçimde borçlanmıştır. Cari açığı devasa büyümüş, ürün, hizmet ve sermaye ithalatına olan gereksinimi giderek artmaktadır. Gerçi hâlâ iletişim ve nakliyat yolları ile malî piyasaların kontrolünü elinde tutmaktadır ve devasa askerî gücü ile koşullarını dikte edebilmektedir, ancak emperyalist rakipleri, özellikle F. Alman emperyalizmi karşısındaki uzun vadeli trendler inişte olduğuna işaret etmektedir. Bilhassa bu durum ve piyasalar, hammadde ve enerji kaynakları ile etki alanları üzerindeki kontrolünü ve kâr maksimizasyon olanaklarını yitirme korkusu ABD emperyalizmini daha da saldırganlaştırmaktadır.

Dünyanın yeniden paylaşımı üzerine verilen kavgaların asıl arka planı budur. ABD emperyalizmi üstünlüğünü korumaya çalışırken, F. Alman emperyalizmi dünyanın talan edilmesinden daha fazla pay kapmaya, piyasaları, hammadde ve enerji kaynaklarını daha fazla kontrolü altına almaya ve etki alanlarını genişletmeye çalışmaktadır. F. Alman emperyalizmi, ABD'ye karşı olan adımlarını Fransız emperyalizmi ile birlikte ve AB çatısı altında atmakta, ama aynı zamanda da ABD ile birlikte dünyanın diğer bölgelerine yönelik politikaları şekillendirmektedir. İkinci Dünya Paylaşım Savaşı sonrasında ABD emperyalizminin yardımıyla ayakta kalan ve ABD gölgesi altında bugüne kadar güçlenen F. Alman emperyalizmi, şimdi »eşit göz hizasında« düzen kurucu dünya gücü olabilmeyi hedeflemektedir.

F. Alman tekelci sermayesinin iki çatı fraksiyonu, »Avrupacılar« ve »Transatlantikçiler« bu hedefe ulaşmak için, Rusya ve Çin politikalarında görüldüğü gibi, iki farklı strateji izlemektedirler. Ancak aynı hedef için farklı stratejiler izlemek, bu stratejilerin birbirlerinin karşılıklı olmaları anlamına gelmemektedir. Tam aksine, iki strateji de birbirini tamamlamakta, F. Alman tekelci sermayesi ile finans oligarşisinin çıkarlarına hizmet etmektedir.

Öyle ya da böyle, ister ABD emperyalizmi olsun, isterse her iki çatı fraksiyonuyla F. Alman emperyalizmi olsun, dünyanın yeniden paylaşımı, kâr maksimizasyonu, piyasaların ve kaynakların kontrol edilmesi barışçıl yollardan gerçekleştirilemeyecektir. Emperyalist-kapitalist dünya düzeni var olduğu müddetçe, savaş tehlikesi var olmaya devam edecektir. Emperya-

listler arasındaki çıkar çelişkileri, dünya çapındaki bir nükleer cehennemi engelleyecek bir ayrım yaratmaz. Aksine, her ülkede işçi sınıfının iktidarı için verilecek mücadele her türlü emperyalist güce karşı verilebilecek en etkin mücadele olacaktır. Emperyalistler arasındaki çelişkileri öğrenmek, düşmanı daha iyi tanımanın, böylece asli görevlerimizin farkına varmanın yolunu gösterir: Asıl düşmanın kendi ülkelerimizdeki burjuva egemenliği olduğunu görüp, işçi sınıfının iktidarı için savaşım vermenin yolunu. Bu, antiemperyalist mücadelenin olmazsa olmaz koşuludur!

PECUNIAN VILESCIT!

21 MAYIS 2016

Bilinen hikâyesidir: Roma İmparatoru Vespasian, boşalan devlet kasasını doldurmak için umumî tuvaletlere vergi koyunca, senatörler ve oğlu Titus kararı eleştirirler. Bunun üzerine imparator »pecunia non olet!«, yani »para kokmaz« yanıtını verir. Bu hikâye, paranın kaynağından bağımsız değerini koruduğunu ve egemenler için paranın nereden geldiğinin önemi olmadığını vurgulamak için anlatılır. Ama görüldüğü kadarıyla günümüzün egemenleri »pecunian vilescit!«, yani nakit para kokuyor düşüncesindedirler.

Ne alaka demeyin. Bakın Avrupa Merkez Bankası başkanı Mario Draghi 4 Mayıs'ta 500 Euro'luk banknotların artık basılmayacağını açıkladığında, başta F. Alman maliye bakanı Schäuble olmak üzere, Avrupa'lı bakanlar hemen destek çıktılar, nakit para trans aksiyonlarında üst limitin 5.000 Euro olması gerektiğini, hatta olanaklı en kısa zamanda nakit paranın tamamen tedavülden kaldırılmasını talep ettiler. Gerekçeleri hazır: organize suçların, kara para aklanmasının, vergi kaçakçılığının ve terörün malî finansmanının durdurulması.

Okurlarımızın büyük bir çoğunluğunun 500 Euro'luk banknotları gündelik hayatlarında kullanmadıkları muhtemel olduğundan, »bize ne?« diyenler çıkacaktır. Ama bu tür taleplerin arka planına baktığımızda, meselenin toplumun ezici çoğunluğunu yakından ilgilendirdiğini görebiliriz.

Bilindiği gibi banknotlar ve madenî sikkeler nakit paradır ve yasal ödeme araçlarıdır. Aslında nakit para tedavüldeki para miktarının çok azını oluşturmaktadır. Örneğin F. Almanya'daki toplam nakit para, para arzının onda biri kadardır. Geri kalan onda dokuzu ise banka hesapları ve malî işlemlerdeki defter değeridir. Bu defter değeri her an nakit paraya dönüştürülebilir, ama sadece banka ve müşterisi arasındaki borç ilişkisinin yazılı ifadesidir. Yani, banka iflas ederse, müşteri de parasını kaybetmiş olur.

2008 krizinden bu yana, bu tehlikenin reel olduğu biliniyor – her ne kadar devletler bankalara destek çıkmış olsalar da. Müşteri bu tehlikeyi sezince, yapacağı şey bankadan parasını çekmek olacaktır, ki bu da buhrana yol açabilir. Eğer nakit para tedavülden kalkar ve banka hesabından başka para olmazsa, 2013 Kıbrıs krizinde olduğu gibi, hükümetler müşterilerin varlığını azaltabilme ve bankaların borçlarını düşürme olanağına kavuşur. Aynı zamanda havaleler üzerinden devletin kontrol olanakları artar. Sıfır faiz politikası nedeniyle parasını çekmek isteyenler, nakit para yasaklandığı için, tüketime yönelmek zorunda kalırlar. Yastık altında para dönemi bitmiş olur ve zenginlerin kâr maksimizasyon fırsatları artar. Çünkü nakit paraya zenginlerin değil, yoksulların ihtiyacı vardır.

Egemenler, organize suçların, kara para aklanmasının, vergi kaçakçılığının ve terör finansmanının nakit parasız çok daha iyi yapılabildiğini biliyorlar. Panama belgeleri bunun bir kanıtı. Nakit paranın tedavülden kaldırılması, kapitalist sömürünün ve özel sermaye birikiminin önünü daha da açacak bir adım olacaktır. Yoksul halklara paranın kötü koktuğunu telkin eden sermaye çevreleri ve hükümetleri yeni talana hazırlanıyorlar. Çoğumuzu ilgilendiren asıl mesele budur.

ALMAN-TÜRK KAYGI TİYATROSU

28 MAYIS 2016

F. Alman şansölyesi Merkel'in hafta başında yaptığı Türkiye ziyareti, kamuoyuna yönelik kaygı tiyatrosu rezaletini bir kez daha gün yüzüne çıkardı. »Vize muafiyeti«, »laiklik«, »Geri Kabul Anlaşması«, »Terörle Mücadele Yasası« gibi konularda »kaygılar« dile getirildi, Türk tarafı geleneksel »AB yegâne seçenek değil« çıkışını yaptı, burjuva medyası da »aman anlaşma bozulmasın« kaygılarını haberlerine taşıdı. Peki, sonuç? Yola aynen devam.

Türkiye'nin otoriterleşmesinden »kaygı« duymaktan ve umutlarını AB'ne veya »ağır abilerin« AKP'yi bölmesine bağlamaktan başka bir şey yapmayan küçük burjuva liberalleri hâlâ bu umutlarını koruya dursunlar, biz bu tiyatronun arka planına kısaca göz atalım.

F. Alman emperyalizmi için Türkiye son derece stratejik öneme sahip olan bir partner. Son günlerde F. Alman strateji kurumlarının yaptıkları değerlendirmelerden, Türkiye'nin F. Alman tekelleri için uzun vadeli kâr olanakları yaratacak bir ülke ve Ortadoğu'nun kaynaklarına uzanan jeostratejik bir köprü olması nedeniyle de, F. Almanya'nın bölgedeki etkisini artırmak için vazgeçilmez bir »mekii« olarak görüldüğünü okuyabiliyoruz.

Türkiye hâlâ iştah kabartıyor, çünkü: genç nüfusuyla uzun vadeli altyapı ve tüketim gereksinimleri sürekli artıyor, milyarlarca Euro'yu bulan büyük altyapı yatırımları planlanıyor, sadece enerji sektöründe – aralarında F. Alman sermayesinin ilgisini çeken yenilebilir enerji yatırımları olmak üzere – 100 milyar Euro'yu aşan yatırımların yapılması bekleniyor ve F. Alman askerî-sınai kompleksinin ağızını sulandıran silahlanma ve yüksek teknoloji bütçeleri büyütülüyor.

Türkiye'nin Balkanlar-Kafkaslar-Ortadoğu Üçgeninde »merkezi dış politik aktör« olduğu değerlendirmesini yapan F. Hükümet, Türkiye'nin Ortadoğu ve Merkez Asya'daki kaynaklara yol veren bir köprü olmasının yanı sıra, »Almanya'nın enerji tedarikini çeşitlendirmesi ve İran, Irak ve Hazar Denizi Havzasından yapılacak enerji nakliyatı için öneminin artacağı« görüşünde. Türkiye bununla birlikte Suriye'de merkezi rol oynuyor, Barzani üzerinden Irak'ta mevzii kazanıyor ve Rusya'ya karşı saldırgan bir politika izliyor. Suriye ve Irak'taki etkinliğini artırmak isteyen F. Almanya için Türkiye ile işbirliğinin derinleştirilmesi bu nedenle »jeopolitik gerçeklerin dayattığı bir zorunluluk« olarak görülüyor.

İşbirliğinin somut hâlini ise İncirlik NATO üssünde F. Alman Tornado'ları için hazırlanan ve toplam 65 milyon Euro'ya mal olacak yerleşke inşasında görebiliriz. Berlin ve Ankara hâlihazırda F. Alman savaş uçaklarının Türkiye'de uzun vadeli konuşlandırılması konusunu görüşüyorlar.

Arka plana böylesi bir kısa bakış bile, dile getirilen »kaygıların« ve »seçenek farklılıklarının« safсата olduğunu, mülteci sorununun bir araç olarak kullanıldığını, asıl söz konusu olanın bölgedeki kaynaklara ve etki alanlarına yönelik, sermaye çıkarlarını gözetten stratejiler olduğunu gösteriyor. Şu çok açık: otoriterleşme veya diktatörlük yönündeki gelişmelerde F. Almanya'dan veya AB'den »yardım« bekleyenler fena yanılıyor. Diktatörlüğü engellemenin yegâne yolu, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketinin ezilenler ve sömürülenler lehine verecekleri ortak mücadeledir. Başka bir yol yoktur.

»SOYKIRIM, SOYKIRIMDIR!«

4 HAZİRAN 2016

Federal Parlamento – nihâyet – Ermeni soykırımını ve Almanya'nın sorumluluğunu kabul eden önergeyi oy çokluğu ile kabul etti. Dışişleri Komisyonu Sözcüsünün »Soykırım, soykırımdır!« sözü, güne damgasını vurdu. Peki, F. Parlamento bu önergeyi soykırımın 100. yılında veya yıldönümü kabul edilen 24 Nisan'da değil de, neden şimdi, tam da Türkiye ile mülteci anlaşmasının tartışılır olduğu bir dönemde kabul etti? Ve bunun sonuçları ne olacak?

Şüphesiz, zamanaşımı olmayan insanlık suçu olarak soykırımın, bilhassa F. Parlamento tarafından tanınmasının sembolik önemi büyük, ama F. Hükümetin Türkiye politikaları açısından hiç bir etkisi olmayacak. Zaten başta Merkel, Steinmeier ve Gabriel olmak üzere, çok sayıda milletvekilinin oturuma katılmamaları, başlı başına bir sinyaldir. Kaldı ki konuşmacıların »önerge şimdiki Türk hükümetine karşı değildir« veya »Türkiye ile işbirliğimiz vazgeçilmezdir« biçimindeki açıklamaları da buna işaret ediyor.

»Parlamentonun hükümranlığını göstermek« adına kabul edilen önergenin F. Alman iç politikası açısından en önemli etkisi, F. Alman kamuoyunda Türkiye'deki antidemokratik baskılar, savaş politikaları, gericilik, otoritarizm gibi konular temelinde gelişen ve F. Hükümetin Türkiye ile işbirliğine yönelik toplumsal eleştirilerin bir tarih tartışmasına kanalize edilmesi ve dolayısıyla hükümet üzerinde var olan kamuoyu baskısının hafifletilmesinden ibaret olacak.

Türkiye'den ise alışılmış tepkiler verilecek, ama F. Alman emperyalizmi ile olan işbirliği hiç bir şekilde etkilenmeyecek. Önerge, AKP rejimi tarafından iç politikada geliştirilen »yedi düvel bize karşı« demagojisi için milliyetçi bir araç hâline getirilerek, hükümetin politikalarına yönelik toplumsal rızayı konsolide etmek, dikkatleri Türkiye'nin içinde bulunduğu çoklu kriz ortamının nedenlerinin üzerinden çekmek için kullanılacak.

Bunların ötesinde F. Alman emperyalizmi ile AKP rejimi arasındaki stratejik işbirliği derinleştirilecek, İncirlik'te Alman savaş uçakları konuşlandırılacak, Ege'de Alman deniz kuvvetleri Türk sahil korumasıyla birlikte mülteci avına devam edecek, F. Alman ve Türk askerî-sınai kompleksleri arasındaki »kârlı« ticaret sürecek, F. Alman sermayesi Türkiye'deki yatırımlarını genişletecek, bölgedeki emperyalist politikalar birlikte şekillendirilecek ve F. Alman devleti AKP'nin »düşman« gördüklerini F. Almanya'da baskı altında tutmaktan vazgeçmeyecek.

F. Parlamentonun önergeyi kabul etmesi önemli, ama bir o kadar da burjuva ikiyüzlülüğünün göstergesi. Çünkü F. Parlamento gerçekten ciddi olsaydı, Sol Parti'nin vurguladığı gibi, Alman devletinin 112 yıl önce Güneybatı Afrika'da Herero ve Nama halklarına uyguladığı soykırımı tanır, mağdurlara haklarını teslim ederdi.

Bunlardan çıkartacağımız açık sonuç şudur: Soykırımların, katliamların sorumluları, ancak halklar kendi tarihlerini yazdıklarında hak ettikleri cezalara çarptırılabilirlerdir. Burjuva parlamentolarının, emperyalist güçlerin icazetiyle alınan kararlar, kirli ilişkileri gün yüzüne çıkartamazlar. Soykırımlara hayır demenin yegâne yolu, kapitalist sömürüye ve emperyalizme hayır demek, ezilen ve sömürülenlerin iktidarı için mücadele etmektir!

»DEĞERLİ YALNIZLIKTAN« STRATEJİK ZORUNLULUKLARA

TÜRKİYE'NİN ZIKZAKLI ORTADOĞU POLİTİKALARININ ARKA PLANI ÜZERİNE

Türkiye'nin dış politikasını yakından izleyenler, köşe taşları »stratejik derinlik«, »sıfır sorun politikası«, »değerli yalnızlık« ve nihâyetinde »hasar sınırlama« olarak nitelendirilebilecek dış politika sürecinin fiyasko ile sonuçlandığı konusunda hemfikirler. Kimi liberal ve sol-liberal kesimler ile – bilhassa Suriye'deki son gelişmeler çerçevesinde – Kürt milliyetçileri ise, AKP'den »kurtulma« ümitlerini, rejimin ihtilafı olma görüntüsünü verdiği ABD ve AB emperyalizmlerine bağlamış durumdadır – sanki emperyalizmin kucağında temel bir değişim olacaktı gibi.

Liberal lafazanlıkları ve küçük burjuva safsatasını bir yana bırakalım - »Büyük Ortadoğu Projesi« çerçevesinde başlatılan, hatta projenin »Eş başkanlığını« hedefleyen iddialı Türk dış politikasının zikzaklı bir süreç sonunda fiyasko ile sonuçlandığına ve AKP rejiminin 2013 ortasından bu yana genellikle reaktif, ama temelde oluşan iktisadî ve siyasî hasarı sınırlamayı hedefleyen bir trende oturduğu görüşüne biz de katılıyoruz. Bu tespitin arka planını analitik bir bakış açısıyla irdelemek, AKP rejiminin dış politik serüveninin bundan sonra nasıl bir yön izleyeceğini ve olası sonuçlarını tahmin edebilmek için yardımcı olacaktır.

Ancak bunu yapmadan önce kimi devrimci ve sosyalist kesim arasında da sorgulanmadan kabul gören bir görüşü efsaneler diyarına göndermek gerekiyor. Sadece AKP hükümetleri dönemine bakışı temel alan bu görüşü, »Türk dış politikasını, farklı sermaye temsilcilerinin oluşturduğu bir koalisyon olarak kurulan, ama şimdi »tek lider« yönetimindeki AKP gibi bir siyasî formasyon belirliyor« tespitiyle özetleyebiliriz. Birincisi: bu tespit yanlıştır. İkincisi: bu tespitten yapılan, »AKP'ye karşı CHP ve devletteki diğer laik güçlerle ittifaka girmek gereklidir« çıkarsaması da yanlıştır. Sadece AKP ve CHP parti programlarının dış politika bölümlerinin bir karşılaştırması dahi, her iki formasyonun da aynı dış politik hedefleri güttüklerini, yani sermaye çıkarlarını kollayan bir politika hedeflediklerini kanıtlamaktadır.

DIŞ POLİTİK YÖNELİMİN TEMELİ AKP ÖNCESİNDE ATILMIŞTIR

Günümüzde »Yeni Osmanlılık« olarak tanımlanan ve Ortadoğu'da hegemonik bölgesel güç olma hedefine odaklanmış olan Türk dış politikası, AKP'nin bir icadı değildir ve temelleri, sosyalist dünyadaki karşıdevrimin hemen ertesinde atılmıştır. Aynı zamanda »Yeni Amerikan Yüzyılı« ve »Yakın ve Orta Doğu'nun yeniden düzenlenmesi« stratejileriyle doğrudan iniltilidir. 2000'lerde belirginleşen yönelimler ise doğrudan Türkiye tekeli burjuvazisinin sermaye ihracı gereksinimleri ve askerî-sınai kompleksin gelişimi ile bağlantılıdır.

Hafızamızı tazelemek için iki alıntı yapalım: Dünya siyasetindeki masif kırılmalar nedeniyle literatürde »En uzun on yıl« olarak anılan 1990'lı yıllar, TSK'nin değişen Türk dış politikasında üstleneceği »önemli görevler« için o döneme kadar görülmemiş bir modernizasyon ivmesi kazandı yıllar olmuştur. Bilhassa »asimetrik savaş yöntemlerinde deneyim kazandıran« ve Kürt halkına karşı geliştirilen kirli savaşın damgasını vurduğu 1992-1994 sürecini bu kapsamda anmak gerekiyor. Nitekim 1997'ye gelindiğinde modernizasyon ve elde edilen »askerî deneyimler« TSK'ne ve dolayısıyla Türkiye egemen sınıflarına öylesine bir özgüven

kazandırmıştı ki, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı 1997 Kasım'ında yayınladığı »Açık Denizlere Doğru« başlıklı strateji belgesinde şu tespiti yapıyordu: Ege Denizi, Karadeniz ve Akdeniz'in Türkiye için yaşamsal önemi bulunmaktadır. Hazar Denizi, İran Körfezi, Kızıldeniz ile Cebelitarık Boğazı'nın Atlantik yakınlaşma suları, Türk Silahlı Kuvvetlerinin ilgi alanındadır. (...) Bu tespit, anavatan üssünden çok uzaklarda lojistik destek sağlayabilen ve vurucu gücü yüksek Deniz Kuvvetlerini gerekli kılmaktadır.«

Aynı şekilde emekli general Çevik Bir, 28 Kasım 1999'da F. Almanya'da yaptığı bir konuşmasında şunları vurguluyordu: »Gelecek yüzyılın dünya enerji rezervleri Avrasya'dadır. Bu nedenle Avrasya'da farklı senaryolar denenmektedir. Türkiye şimdi bütün bu senaryolar içerisinde başat rol oynayacak duruma erişmiştir. Türkiye, Soğuk Savaş sonrasında kitle imha silahları, terörizm, uyuşturucu ticareti ve az gelişmiş ekonomiler gibi rizikoların yeni tehdit potansiyeli olarak yoğunlaştığı bir bölgenin merkezinde durmaktadır. Türkiye, bu yeni tehdit potansiyelleri bağlamında Batı'nın cephe ülkesidir. Bu bölgede Türkiye olmaksızın istikrarı sağlamak olanaklı değildir.«

Bu tespit ve vurgular, Türkiye tekeli burjuvazisinin çıkarları ve emperyalist çıkarlar temelinde 1990'larda temeli atılan Türk dış politikasını tanımlıyor ve gerçekleştirilmesi için de ABD ve F. Alman emperyalizmlerinin büyük desteğiyle Türk askerî-sınai kompleksi geliştiriliyordu. Bir dönemler ABD ordusunun çürüğe çıkan silah, araç ve gereçlerine muhtaç bırakılan Türkiye, 2016'nın ilk iki ayında toplam 255,9 milyon Dolar savunma (!) ve havacılık ihracatı yapan, 7 adet havada yakıt ikmali yapabilen ve bir F-16 savaş uçağının 3 tonluk yakıt deposunu üç dakikada doldurabilen Boeing KC-135 uçaklarına, »Kuzey« isimli AWACS uçağına, dünya denizlerinde ve çeşitli ülkelerde operasyonlar gerçekleştiren silahlı kuvvetlere sahip bir ülke konumuna geldi. »Milli Savunma« olarak nitelendirilen askerî-sınai kompleks, Savunma Sanayii Müsteşarlığı (SSM) yönetiminde büyük ölçüde devlet kontrolü altında olmasına rağmen, özellikle AKP döneminde tekeli burjuvaziye açıldı. SSM halihazırda toplam 416 silahlanma projesini yönetmektedir. Bunların 233'ü toplam 85,5 milyar TL bedel ile sözleşmeye bağlanmış durumdadır.

ATAK saldırı helikopterleri, ALTAY Milli Ana Muharebe Tankı, MİLGEM savaş gemileri, yeni tip karakol botları ve denizaltıları, yüksek teknoloji elektronik yazılımı, silahlı-silahsız İHA'lar, roketler, enva ü çeşit mermi ve hafif silahlar gibi, lisanlı ve yerli silahlanma ürünleri üretip, ihraç eden askerî-sınai kompleksin ana gövdesini, ASELSAN, TUSAŞ, ROKETSAN, HAVELSAN, İŞBİR, ASPİLSAN gibi 14 silah tekeline doğrudan veya dolaylı sahip olan ve dünyanın en büyük »Uluslararası Savunma Sanayii Fuarlarından« İDEF'in sahibi »TSK Güçlendirme Vakfı« oluşturmaktadır. Ancak gerek bu vakıf, gerekse de OYAK A.Ş. üzerinden yürütülen işbirliği ile ulusal ve uluslararası tekeller »Milli Savunmaya« dahil edilmektedirler. SSM'nin verilerine göre »Milli Savunma Sanayii« 13 askerî fabrika, tersane ve bakım merkezi, 16 KİT, 41 ulusal ve 11 uluslararası tekelden oluşmaktadır.

Askerî-sınai kompleks açısından günümüzün dikkate değer en önemli iki özelliği, Bayraktar Holding gibi »İslamcı sermaye« olarak nitelendirilen sermaye fraksiyonlarına öncelik verilmesi ve tekeli büyük burjuvazi ile olan devlet-TSK işbirliğinin derinleştirilmiş olmasıdır. NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip, bütçesinin en büyük kalemini silahlanma giderleri oluşturan, ihracat yetisi artan bir askerî-sınai kompleks geliştirmiş ve tekeli burjuvazisinin sermaye ihracı çıkarlarını kollamaya kararlı olan bir rejimin saldırgan ve yayılcı bir dış politika yürütmesi, eşyanın tabiatına uygun, doğal ve beklenen bir sonuçtur. Ayrıca AKP'nin iktidarını koruyabilmesi için böylesi bir politika uygulamaktan başka şansı kalmamıştır.

DEĞERLENDİRME HATALARI ZİNCİRİ

Daha önceki sayılarda Türkiye'nin neoliberal dönüşümünü konu aldığımız yazılarda da vurguladığımız gibi, günümüzün AKP rejimi dış politikada da 20 Ocak 1980 kararlarının, 12

Eylül darbesinin, ardından gelen burjuva hükümetlerinin ve emperyalizmle işbirliğinin devamı, bu sürecin sürdürülebilirliğinin garantörüdür. Bu bağlamda AKP rejiminin en büyük başarısı ise, bu saldırgan ve yayılcı dış politikaya Sünni mezhepçiliği, »ganimet paylaşımı« vaatleri ve milliyetçilik üzerinden toplumsal rıza sağlayabilmiş olmasıdır. Ancak buna rağmen fiyasko engellenememiştir. Bunun çeşitli nedenleri vardır.

En başında dünyadaki ve bölgedeki gelişmeleri değerlendirmede yapılan hatalar zincirini saymak gerekiyor, ki bunun AKP'nin de içinde olduğu Müslüman Kardeşler geleneğine özgü büyüklük kibri ile de bir bağlantısı bulunmaktadır.

Son dönemin Türk dış politikasına baktığımızda, karşımıza şöyle bir tablo çıkmaktadır: Suriye politikası hüsrarla sonuçlanmış; Kıbrıs, Yunanistan ve Ermenistan ile olan eski ihtilaflar derinleşmiştir. Güney Kürdistan haricinde Irak merkezi hükümeti, İran'daki Molla rejimi ve Mısır yönetimiyle gerilimler artmıştır. Filistin sorununda Türkiye'nin hiç bir etkisi kalmamıştır. İsrail, FKÖ ve Hamas AKP'ye güvenmemekte, stratejik partner olan ABD emperyalizmi Ortadoğu'da attığı adımlarda Türkiye'yi ikincil faktör olarak değerlendirmektedir. ABD'li Neoconların tuzağına düşerek Rus savaş uçağını düşüren ve en önemli doğal gaz tedarikçisi Rusya ile çözümü zor bir ihtilafa giren AKP rejimi, Rusya'nın etki alanı olan Kafkaslar ve Merkezi Asya'da tüm etkinliğini yitirmiştir. AB ile olan sürtüşme retoriği de işin cabasıdır.

Bunlara rağmen Erdoğan'ın dış politika danışmanı İbrahim Kalın »değerli yalnızlıktan« bahsedebilmektedir. Görüldüğü kadarıyla sağlanmış olan toplumsal destek AKP ideologlarının gözlerini kamaştırmakta, tüm gelişmeler ideolojik gözlükten bakılarak değerlendirilmektedir. Bir kaç örnek vermek gerekirse: AKP yönetimi Avrupa'daki merkez kapitalist ülkelerin içinde buldukları iktisadî ve siyasî sorunlarını ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'dan geri çekilmekte olmasını, Türkiye'nin bölgesel hegemonya kurabilmesi için bir fırsat olarak değerlendirme yanılığına düşmüştür. İdeolojik bir yaklaşımla Osmanlı İmparatorluğu'nun geleneklerine bağlantı kurarak etki alanının genişletilebileceği kanısı, dış politik yönelimi belirlemiştir. Ancak bu yönelim, emperyalizmin bölgede oluşturduğu stratejik duvarlara toslamış, gerek ABD emperyalizmi, gerekse de AB'nin emperyalist güçleri Türkiye'nin kendilerine nedimli bağımlı olduğunu göstermişlerdir.

Diğer bir örnek: Kısa bir süre öncesine kadar AKP yönetimi Ortadoğu'daki gelişmelerin 1916 Sykes-Picot Antlaşması ile çizilen sınırların Türkiye'nin lehine yeniden düzenleneceğini savunuyor, hatta Kürt Özgürlük Hareketini sözde »barış süreciyle« ehlileştirebileceğini ve politikalarına eklemleyebileceğini düşünerek, Türkiye'nin »Kürtlerle beraber süper güç« olacağı, »uçacağı« hayalini kuruyordu. Ancak, ne bir ulus devletin çözülme aşamasında söz konusu olan masif kırılmalar ve kanlı ihtilafların cehennem etkileri dikkate alınmıyordu, ne de Kürt Özgürlük Hareketinin »Sünni kardeşliği« demagojisine kanıp, ehlileşme niyeti vardı – dahası, Rojava bağlamında AKP rejimi salt Kürtler ile değil, diğer silahlı gruplar, DAİŞ çeteleri, Esad rejimi ve ABD emperyalizmi ile karşı karşıya kaldı.

Bunların yanı sıra AKP dünya çapında emperyalist güçler tarafından geliştirilen milliyetçi ve dinci kimlik politikalarının Türkiye gibi çok etnikli ve dinli coğrafyalardaki başarı şanslarını da yanlış okudu. Suudi ve Katar despotlarıyla girilen işbirliği çerçevesinde Sünni mezhepçiliğine ve muhafazakâr siyasetin geleneksel silahı olan Türk milliyetçiliğine vurgu yapılarak toplumsal kutuplaşmanın derinleştirilmesi, her ne kadar kısa vadede AKP rejiminin toplumsal desteğini konsolide etmiş olsa da, iç ve dış politikada olumsuz sonuçlara yol açtı: ülke içerisinde, başta Kürtler ve Aleviler olmak üzere, toplumun en az yarısı AKP düşmanı hâline gelirken, toplumsal kutuplaşmanın yarattığı gerilimlerle bağlantılı olarak, rejimin ve dolayısıyla ulusal ve uluslararası tekellerin lehine olan sermaye birikimi koşullarının istikrarsızlaşma tehlikesi, stratejik partnerler ABD ve AB'nin eline dış politik baskı oluşturma fırsatlarını verdi.

Kısacası, AKP rejimi Avrupa'nın içinde bulunduğu krizlerin, ABD'nin orta ve uzun vadeli stratejik adımlarının, Irak ve Suriye'deki çözülme alametlerinin ve milliyetçi-mezhepçi politikaların olası sonuçlarını ve gözle görülebilen olumsuzlukları ile başa çıkma olanaklarını yanlış değerlendirdi. Sürekli koşulların kendi lehine geliştiğini ve reddedilemez bir biçimde »bölgesel güç« hâline geldiğini düşünen AKP rejimi, dış politikada peş peşe hatalar yaptı ve Müslüman Kardeşler kibrinin yol açtığı körlük, yapılan hataları düzeltme çabalarını da yeni hatalar olarak sonuçlandırdı.

HASAR SINIRLAMA MI, ÇÖKÜŞ SÜRECİ Mİ?

ABD ve Avrupa burjuva basınında yer alan yorumlar, emperyalist güçlerin AKP rejiminin farklı alanlarda köşeye sıkışmış ve kendilerine çok daha bağımlı duruma düştüğünü ve de bu nedenle »dış politikadaki işbirliğinin daha kolay şekillendirilebileceği« (F. Alman Siyaset ve Bilim Vakfı) değerlendirmesini yaptıklarına işaret ediyor. Rejimin F. Alman Parlamentosunda kabul edilen »Soykırım önergesi« veya »vize serbestisi« vaatlerinin askıya alınması bağlamında AB'ne yönelik sert retoriği veya Rojava ile ilgili olarak ABD'ye »kükreme« görüntüleri, kimseyi yanılgıya düşürmemeli: AKP rejimi her zamankinden daha yoğun olarak emperyalist güçlerle ilişkisini sürdürmek için çaba göstermektedir.

Ama burada da değerlendirme hataları yapılmaktadır: hem toplumsal desteğin betona döküldüğünü düşünerek, hem de Türkiye'nin vazgeçilmez jeostratejik konumunun iktidarını koruyacağını zannederek. Doğru, Türkiye enerji politikaları, Rusya'nın ekarte edilmesi, enerji çeşitliliği ve nakliyat yolları; Ortadoğu, Kafkaslar ve Merkez Asya piyasalarına, enerji ve hammadde kaynaklarına ulaşım sağlayan bir köprü ve nihâyetinde genç nüfusu ile hâlâ bakir bir pazar ve ucuz üretim mevki olarak emperyalist güçler için vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Aynı zamanda Türkiye bir »cephe ülkesi« ve Ortadoğu'nun askerî açıdan kontrolü için stratejik karakol konumundadır. Emperyalist güçlerin, bu nedenle Türkiye'deki otoriterleşme süreciyle hiç bir sorunları yoktur. Ancak, işbirlikçilik hukukunun tanıdığı tüm esnekliğe rağmen, kendi başına buyruk davranmaya çalışarak güven derecesini düşüren ve dış politik hatalarıyla sorun yaratan bir rejimin, emperyalizmin bölgedeki stratejik çıkarlarını zedeleyen bir yola girmesine de uzun süre izin verilmeyecektir. AKP rejimi, zikzaklı Ortadoğu politikalarıyla kendi kendisini köşeye sıkıştırmıştır.

Diğer yandan toplumsal desteğin de son derece kırılğan olduğu unutulmamalıdır. Mezhepçilik ve milliyetçilik, sadaka politikaları ve borçlandırma üzerinden hissedilen refah düzeyini artırmasıyla bağlantılı olarak rejimin toplumsal desteğini sağlamlaştırıyor gibi görünse de, hane başı borçlanmanın 150 milyar Doları aştığı ve gelirlerin yüzde 70'inin bankalarda kaldığı bir ortamda ortaya çıkabilecek en ufak ekonomik buhran dalgası, bu desteği çekirdek oran olan yüzde 25'lere anında düşürebilir.

Erdoğan ve mutlak kontrolü altına aldığı partisinde büyüklük kibrinin yarattığı körlüğe ve rejimin kendisini en güçlü anında hissetmesine rağmen, bu tehlikelerin yarattığı bir korku da hakimdir. Korkuya gösterilen reaksiyon kendisini otoriterleşme ve saldırgan dış politika süreçlerinde ifade etmektedir. Rejim, emperyalist güçlerle uzlaşma ararken, hem tekelleri burjuvazi, hem de devlet bürokrasisi dış politikada hasarın sınırlandırılması için yoğun çaba sarf etmektedir. Erdoğan'ın AB'ne yönelik sert retoriğinin peşinden hükümet kanadından »politikamız ve anlaşmalarımız değişmeyecek« yumuşamasının gelmesi, İran ile ilişkileri yeniden düzenleme isteği ve ABD'nin dayatmasıyla uzun süre desteklenen DAİŞ çetelerinin düşman ilân edilmesi, bununla birlikte yabancı yatırımcılara yönelik »güven tazeleme« uğraşları ve hükümetin resmen »AB haricinde iktisadî alternatifimiz yok« açıklaması, AKP rejiminin tekelleri burjuvazinin itelemesiyle emperyalizme sunduğu uzlaşma önerileridir.

Şüphesiz başkanlık dayatması, teokratik-faşist diktatörlük aracılığıyla iktidarı koruma çabasıdır. Halihazırda ne Türkiye tekelleri burjuvazisi, ne de emperyalist güçler buna itiraz

etmektedirler. Kapitalist sömürü koşulları, neoliberal dönüşümün sürdürülebilirliği devam ettiği ve emperyalist çıkarlar rejim tarafından kollandığı müddetçe de olmayacaktır. Zaten AKP rejimi de dış politikada her an dönüşler yapabilecek esneklikte olduğunu göstererek, stratejik zorunluluklara uyacağını kanıtlamaya çalışmaktadır.

Ama tüm bunlar, teokratik-faşist diktatörlük kurma çabaları, Ergenekoncu, militarist, faşist ve ulusalcı güçler ve bunların temsil ettiği sermaye kesimleriyle girilen ittifak ve emperyalist güçlerin devam eden desteği, şu an gücünün zirvesinde olan AKP rejiminin bir çöküş sürecine girdiği gerçeğini değiştirmemektedir. Şüphesiz çöküş sürecinin tetikçisi Kürt Özgürlük Hareketinin direnişi ve dört parçasıyla Kürdistan'daki gelişmelerdir. Ancak, birbirlerinden bağlantısız olsalar da, yurt çapında farklı alanlarda oluşan direniş odakları, keskinleşen sınıf çelişkileri ve Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin verdiği mücadele, bu çöküş sürecini hızlandırabilir. Bunun ön koşulu ise, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri, barış ve demokrasi güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketinin ezilen ve sömürülenlerin ortak çıkarları temelinde ortak mücadelesini örmektir.

ALMAN-TÜRK KAYIKÇI DÖVÜŞÜ

18 HAZİRAN 2016

Siyasî tartışmalardaki kavgaların asıl amacı gizleyen göstermelik olduklarını vurgulamak için »kayıkçı dövüşü« tanımının kullanıldığı biliniyor. Bir zamanların İstanbul kayıkçılarının uyguladıkları bu üç kâğıdı bugünün metropollerinde de görmek olanaklı: Aralarında düzmece bir kavga çıkaran yankesicilerin kendilerini ayırmaya çalışanları ve kavgayı izleyenleri soymak için kullandıkları bir taktik olarak.

Tanım güncel Alman-Türk ilişkilerine cuk oturuyor doğrusu. Burjuva medyasında yer alan yorumlara, »rest çeken« devlet yöneticilerine, basın önünde veya parlamentolarda birbirlerine »haddini bildiren« Alman ve Türk siyasetçilerine bakarak, F. Alman emperyalizmi ile AKP hükümeti arasında »buz devrinin« başladığı, istifa eden veya »merkeze çekilen« büyükçileri göstererek, »ilişkilerin bozulduğu« kanısına varılabilir. Ancak bu büyük bir yanılgı olacaktır.

Aynı şekilde, F. Alman veya AB siyasetçilerinin Türk Cumhurbaşkanı ve hükümetine yönelik sarf ettikleri söyleme kanarak, »AKP'den kurtulma ümitlerini« Avrupa'ya bağlayan, F. Alman veya ABD emperyalizmlerinden »AKP içindeki çatlağı büyütecek« adımlar bekleyen sol-liberal ve küçük burjuva hayalperestlerin yanılgısı gibi.

Daha önce de yazmıştık: Türkiye bölgedeki stratejik konumu nedeniyle emperyalist güçler açısından vazgeçilmez öneme sahiptir. Ve ne AB'nin, ne ABD'nin, ne de F. Alman emperyalizminin despotik yönetimler veya diktatörlerle herhangi bir sorunları olmaz. Bu açıdan AKP ve Sarayın, iktidarı sürdürebilmek için tek çare gördükleri otoriter-neoliberal güvenlik rejimini kurma yolunda yalnız olmadıkları görülmelidir. Nasıl Türkiye'deki tekelci burjuvazi, neredeyse tüm sermaye fraksiyonları, Ergenekoncu-ulusalcı kesimler ve askerî-sivil devlet aparatı desteklerini sunuyorsa, emperyalist güçlerin de desteklerini sunacaklarından şüphe duymamak gerekiyor.

Kayıkçı dövüşünün Türkiye tarafı, özellikle saldırganlaşan dış politika ve yurt içinde hızlandırılan şiddet sarmalı ile bir uzlaşma arayışına girmiştir. AKP ve Saray, çekilen »restlerle« emperyalist güçlerle olan ittifakını yenileme çabasıdadır. Dövüşün F. Almanya tarafı ise, dış politikada yalnızlaşan, toplumsal kutuplaşma sonucunda neredeyse ülkenin yarısını kendisine düşman eden AKP ve Saray rejimini kendisine daha da bağımlı kılmaya çalışmaktadır. Ancak tüm çelişkiler ve kavgalar Avrupa'nın en saldırgan ve en militarist emperyalist gücü olan F. Almanya ve bölgenin en saldırgan ve gerici-militarist ülkesi hâline gelen Türkiye arasındaki »ebedi ittifakı« hiç bir şekilde zedelemeyecektir.

Alman ve Türk »kayıkçıları« düzmece kavgalarıyla ulusal ve uluslararası tekellere, sermaye güçlerine, emperyalist yayılcılığa ve kapitalist sömürünün katmerleştirilmesine yarayan politikaları için kendi toplumlarının rızasını almaya çalışmakta, egemenlik ilişkilerinin devamını sağlamak istemektedirler. Eski kayıkçıların ve günümüz yankesicilerinin taktiklerini uygulamaktadırlar. Bunlara kanmamak, coğrafyamızı gericiğin karanlığından ve savaşın cehennem ateşlerinden kurtarmak için ezilen ve sömürülenler lehine ortak mücadeleyi örmek, tüm devrimci-demokrat kesimlerin, barışseverlerin, sosyalistlerin ve komünistlerin ertelenemez görevidir.

F. ALMAN EMPERYALİZMİNİN TATAR KARTI

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK GAZETESİ'NDE YAYIMLANMIŞTIR

Rusya ile olan ilişkiler hem emperyalist güçler arasındaki, hem de emperyalist merkezlerdeki farklı sermaye fraksiyonları arasındaki çıkar çelişkilerini gün yüzüne çıkarıyor. Rusya doğalgazına olan bağımlılık derecesi ilişkilerin yönünü beliriyor. ABD emperyalizmi »Wolfowitz Doktrini« çerçevesinde Rusya'yı kuşatma politikasını sertleştirirken, Avrupa'nın en gerici ve en saldırgan gücü hâline gelen F. Alman emperyalizmi, Rusya ile olan ilişkilerini ikili bir çizgide şekillendirmek zorunda kalıyor.

F. Alman emperyalizminin Rusya'ya karşı hem çatışmacı, hem de »diyalog arayıcı« olan ve birbirlerinin karşılığını gibi görünen ikili çizgi izlemesinin ardında F. Alman tekelci sermayesinin »Avrupacılar« ve »Transatlantikçiler« olarak adlandırılan iki çatı fraksiyonunun kısa ve orta vadeli çıkar farklılıkları yatmaktadır. Başta Rusya olmak üzere, ağırlıklı olarak Doğu Avrupa'ya ihracat yapan sermaye kesimlerinden oluşan »Avrupacılar«, ABD'nin ihtilafları sertleştiren politikalarının kendi çıkarlarına zarar verdiği düşüncesindedir. Rusya'ya yönelik ihracat hacminin 2012'de 38 milyar Euro'dan, 2015'de 22 milyar Euro'ya düşmüş olması, daha da düşme tandansını göstermesi ve bu »zararı« kompanse etme olanaklarının olmaması, »Avrupacıları« kaygılandırıyor ve bu nedenle Rusya'ya yönelik yaptırımların kaldırılmasını talep ediyorlar.

Büyük ölçüde F. Alman askerî-sınai kompleksinden oluşan »Transatlantikçiler« fraksiyonu ise, ABD ile eşgüdümlü olarak Rusya'ya karşı çatışmacı bir çizgi izlenmesi gerektiğini ve »Putin pes edene dek« yaptırımları sertleştirmeyi savunuyorlar. Askerî-sınai kompleks, »Almanya'nın yeni sorumluluğu« gerekçesiyle silahlanma bütçelerinin masif biçimde artırılmasını sağlamış durumda, Rusya ile olan ihtilaflar, bu gerekçenin en önemli ayaklarından birisi.

Ancak uzun vadede her iki sermaye fraksiyonunun birbirleriyle çelişir görünen stratejilerinin birbirlerini tamamladığını da vurgulamak gerekiyor. Çünkü F. Alman tekelci sermayesi ve finans oligarşisinin bütünsel hedefi, F. Almanya'nın dünyanın talan edilmesinden daha fazla pay alabileceği, etki alanlarını genişletebileceği ve piyasaları, enerji ve hammadde kaynakları ile nakliyat yollarını daha fazla kontrol edebileceği dünya gücü konumuna erişebilmektir.

KIRIM TATARLARI VE F. ALMAN DIŞ POLİTİKASI

F. Alman emperyalizminin bu hedef çerçevesinde başka ülkeleri kontrolü altına alma uğraşlarında kullandığı klasik yöntemlerden birisi, o ülkelerdeki gerici-milliyetçi azınlık örgütlenmelerini teşvik etmektir. Bunun bir örneğini güncel Ukrayna krizinde gözlemleyebiliriz. F. Alman emperyalizmi, Kırım'ın Rusya Federasyonu'na katılmasıyla birlikte Kırım'daki milliyetçi Tatar gruplara yönelik olan desteklerini artırdı. 2016 Mayıs ortasında Kırım Tatarlarını temsil ettiğini iddia eden Tatar »Meclisinin« başkanı olan Rifat Çubarov'un Berlin ziyareti, bu desteğin nasıl şekillendiğini gösteriyor. Ukrayna krizinin ancak Rusya'nın askerî yenilgisiyle çözülebileceğini savunan, hatta bunun için elektrik hatlarına sabotajlar düzenleyerek Kırım'ı elektriksiz bırakan Tatar gruplarını açıkça destekleyen ve Kırım'daki diğer halkların ambar-

golar ile »doğru yola getirilmelerini« talep eden milliyetçi »Meclis«, uzun zamandır F. Alman emperyalizminin himayesi altında faaliyet gösteriyor.

F. Dışişleri bakanlığının özel davetlisi olarak Berlin'e gelen Çubarov, selefi Mustafa Cemilyev döneminde yoğunlaştırılan »Alman-Kırım Tatarları ilişkilerini« derinleştirmek istediklerini açıkladı. Kırım Tatarları arasında hayli tartışmalı olan »Meclisin« derinleştirmek istediği »ilişkilerin« hedefi belli: Kırım'ın »kurtarılması« ve Ukrayna'nın NATO'ya üye olması. »Meclisin« bu hedefleri aynı zamanda ABD ve Türkiye'nin hedefleriyle de eşgüdümlü. Zaten 2015 Aralık'ında Çubarov'un Ankara'da Erdoğan ve Davutoğlu ile yaptığı görüşmenin ardından Türk hükümeti, Kırım Tatarlarını »koruması« altına aldığını açıklamıştı.

Aslına bakılırsa »Meclisin« tüm Kırım Tatarlarını temsil ettiği de söylenemez. Cemilyev 1989'da Kırım'a yerleştikten sonra, önce 1988'de Yuri Osmanov tarafından kurulan »Kırım Tatarları Milli Hareketi« içinde çalıştı, ama örgütün bölünmesini sağlayıp, ardından »Kırım Tatarları Ulusal Hareket Örgütünü« kurdu. Osmanov ve örgütü Kırım Tatarlarının Kırım'da yaşayan diğer halklarla birlikte yönetime katılmalarını ve Rusya ile iyi ilişkiler kurulmasını savunurlarken, Cemilyev özerklik talebinde bulunuyordu. Nitekim Cemilyev'in 1991'de örgütlediği bir »Kurultay« da »Meclis« kuruldu ve Cemilyev başkanlığa getirildiği. »Meclis« ilk açıklamasında »Batı yanlısı« olduğunu açıkladı. »Meclis« Kırım Tatarları arasında kutuplaşmayı teşvik ederken, Osmanov 1993'de faili bulunamayan bir cinayete kurban gitti.

TATAR TRAJEDİSİNİN İKİ YÜZÜ

Gerici-milliyetçi Tatar hareketinin kökenleri Çarlık dönemine dayanmaktadır. Egemenlik durumuna göre Osmanlı İmparatorluğu'na ve Rus Çarlığına yakın duran Tatar feodalizmi, özellikle Ekim Devrimi esnasında ve sonrasında Sovyet iktidarına düşmanca yaklaşımlar sergiledi. Sovyet hükümetinin 1924'den itibaren Ukrayna ve Beyaz Rusya'dan Yahudi yurttaşları Kırım'a yerleştirme kararı, Tatar beylerinin antisemitik protestolarıyla karşılaştı. Kırım Tatarları arasında »Yahudi Bolşevizmi yayılıyor« demagojisine başvuran feodal beylerin faaliyetleri, Sovyet hükümetinin sürgünler gibi sert tedbirlerle reaksiyon göstermesine neden oldu.

Gerici-milliyetçi Tatar hareketi İkinci Dünya Paylaşım Savaşı esnasında da Alman faşizminin işbirlikçisi oldu. Özellikle 1941 Aralık'ında Simferopol'de 11 bini Yahudi olmak üzere 13 bin insanı katleden Wehrmacht'ın »D Operasyon Grubu« Tatar gönüllüleri saflarına kattı. Tarihçi Manfred Oldenburg'un verilerine göre 1942'ye kadar 20 binden fazla Kırım Tatarı faşist ordunun saflarında yer aldı ve hem partizanlara karşı savaştılar, hem de Kırım Yahudilerinin yok edilmesinde aktif rol oynadılar. Alman faşizmi işgal ettiği bölgelerdeki yerel yönetimlerde Rus memurların yerine Tatar işbirlikçilerini yerleştirdiler. Alman faşizmi 1942-1944 yılları arasında gerici-milliyetçi Tatar hareketinin desteğiyle, Kırım'ın Kızıl Ordu tarafından kurtarıldığı güne dek toplam 200 bin Sovyet askeri ve partizanını, 20 binden fazla asker ve 8 bin sivil mahkumu, 38 bin Yahudi ile binlerce Romany katletti. Faşist ordu Kırım'dan kaçarken Tatarlara, 80'den fazla Tatar köyünü yakıp, Tatar köylülerini katlederek »teşekkür« etti.

F. Alman emperyalizmi savaşın hemen ardından, 1952'den itibaren gerici-milliyetçi Tatar hareketiyle ilişkilerini yeniden kurdu ve CIA'nin de desteğiyle antikomünist Tatar örgütlerini destekledi. Faşizm döneminde Sovyet halkları arasında işbirlikçi aramakla görevlendirilen Gerhard von Mende, F. Almanya kurulduktan sonra da aynı göreve devam etti ve bugün bu çabaların meyveleri toplanıyor. Türkiye'de Mustafa Abdülcemil Kırımoğlu adıyla tanınan ve 15 Nisan 2014'de Abdullah Gül'ün devlet madalyası verdiği Cemilyev'den bayrağı devralan Çubarov, antisemitik ve antikomünist seleflerini izinden giderek, emperyalizmin uşaklığını yapıyor ve Kırım halklarını birbirlerine düşman kılmaya çalışıyor.

AB İLE »SOSYAL AVRUPA« BOŞ BİR HAYAL

25 HAZİRAN 2016

Britanyalılar kararlarını verdiler: AB üyeliğinden çıkıyorlar. Britanyalıların verdiği kararın etkileri şüphesiz büyük olacak. Türkiye'nin AB üyesi olup olmayacağı tartışılırken, şimdi »AB'nin geleceği var mı, yok mu?» sorusu gündeme oturdu. Gerçekten de asıl yakıcı olan soru bu, kendisini oldum olası »yaşlı kıtaya« ait görmeyen Britanya'nın üye kalması veya ayrılması değil.

Avrupa'daki toplumsal ve siyasî sol, her zaman AB'nin Avrupa'ya sosyal standartları, refahı, özgürlükleri ve barışı getireceğine inanmıştı. Reformist sol partiler hâlâ »sosyal Avrupa« olabileceği hayalinin peşinde koşuyorlar. Ancak 2000 Lizbon Zirvesinden bu yana olan gelişmeler, mütemadiyen sürdürülen neoliberal dönüşümler ve artan militarist saldırganlık, bu hayallerin gerçekleştirilemeyeceğini çoktan kanıtladı. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin fırtınaları reformist hayalleri karabasana çevirdi bile.

AB, en gericileri ve en saldırganları olan F. Alman emperyalizminin patronajı altında Avrupa'daki emperyalist güçlerin iktisadî ve siyasî yapılanması hâline geldi. AB, Avrupa'daki sermaye gruplarının, silah tekellerinin çıkarlarını temsil eden, bu çıkarların kollanması için dünya çapında kanlı ihtilafları ve savaşları teşvik eden, bunlara çeşitli biçimlerde katılan, üye ülkeler arasında eşitsizliği ve kör rekabeti derinleştiren, üye ülkelerde ve Avrupa'nın çeper ülkelerinde neoliberal dönüşümleri ve militaristleşmeyi dayatan, antidemokratik, saldırgan ve gerici bir konglomera hâline gelmiştir.

Aynı zamanda F. Almanya'nın iç pazarıdır ve ABD emperyalizminin hem yanında, hem de rakip olarak karşısında duran F. Alman emperyalizminin dünya çapında »düzen kurucu güç« olma hedefinin manivelası durumundadır. Bir kere Euro bölgesi sadece F. Alman ihracatına yarıyor. Çekirdek Avrupa dışındaki üye ülkeler F. Almanya'daki, düşük ücret sektörüyle desteklenen üretkenlik gelişmesiyle başa çıkamıyorlar. En son Yunanistan örneğinde görüldüğü gibi, sosyal kısıtlamalar, ücretlerin ve emekli aylıklarının düşürülmesi, özelleştirmeler, düzensizleştirmeler ve uygulanan tedbirler, GYSH'nin düşmesini ve ülkenin borç batağına daha çok batmasını engellemiyor. F. Alman emperyalizmi, artık Wehrmacht ve Panzerlerle değil, iç pazarı kurarak ve bankalarıyla Avrupa'yı tahakkümü altına alıyor.

AB ve Euro ile halkların ezici çoğunluğu lehine olacak bir gelişme olanaksız hâle gelmiştir. Bir çok AB ülkesinde çoğunluk bunun farkındadır. Reformist solun geçek bir alternatif çıkartamaması ve egemenlerin topyekun demagojik saldırısı karşısında sağ popülist ve AB karşıtı ırkçı-faşist partilere yönelmektedirler. Ancak bunun da boş bir hayal olduğunu, radikal veya ılımlı olsun, sağın her zaman sermaye ve emperyalizm lehine hareket ettiğini görecektir. Bir zamanlar barış ve sosyal adalet vaadiyle kurulan, milliyetçi ulus devleti aştığı iddia edilen AB, tam tersine dünya çapında savaşları ve milliyetçiliği körükleyen, sömürüyü katmerleştiren bir yapı hâlinde artık. Britanyalıların sadece bu kararla sömürü ve savaşlardan kurtulabilecekleri pek söylenemese de, AB'nin yıkılıp, yerine gerçek demokrasiyi, sosyal adaleti ve eşitliği sağlayacak bir yapının kurulması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu da ancak sosyalizmle mümkün olacaktır.

TÜRKİYE VE İSRAİL: İKİZ KARDEŞLER

2 TEMMUZ 2016

Hafta başından beri Türkiye-İsrail ilişkilerinde »normalleşmeye« dönülmesi üzerine hayli yazıldı-çizildi. Aslında bu süreç derinlikli bir analizi hak ediyor, ama köşe yazısında bunu yapamayacağımıza göre, bazı anımsatmalarla arka plana ışık tutmaya çalışalım.

Öncelikle iki ülke arasındaki ilişkilerin karşılıklı sert retoriğin, bilhassa AKP tarafından kışkırtılan Yahudi düşmanlığının çok ötesinde tarihsel ve stratejik önemi olduğu unutulmamalıdır. Büyük enerji kaynaklarının bulunduğu ve kanlı hegemonya mücadelelerinin verildiği Ortadoğu'da kurulu olan, ama hiç bir zaman »Ortadoğulu« olamamış, bölge halklarının yabancı unsur olarak gördükleri Türkiye ve İsrail özünde ikiz kardeşlerdir. İkisi de kuruldukları günden itibaren emperyalist-kapitalist dünyaya entegre olmuş ve emperyalist stratejilerin gerçekleştirilmesine hizmet etmektedirler.

Kapitalist ulus devlet olarak da birbirlerinin »aynadaki resimleridirler«: Gerek Anadolu-Mezopotamya coğrafyasının, gerekse de kadim Filistin'in çok uluslu – çok dinli bileşimini betona gömerek, üzerine »tek soy ve tek mezhep devletlerini« inşa eden ırkçı yapılarıdır. Kapitalist sömürünün ve burjuvazinin sınıf tahakkümünün devamlılığını sağlamak için izledikleri ırkçı, mezhepçi çizgi ve kurmaya çalıştıkları neoliberal güvenlik rejimleri açısından da birbirlerine tıpatıp benzemektedirler.

Aralarındaki ilişkiler, devlet yöneticilerinin hırslarına ve iç politika kaygularına kurban edilemeyecek derecede değerlidir. Ne Gazze, ne »Mavi Marmara«, ne de »diplomatik soğukluk« ABD-Türkiye-İsrail stratejik partnerliğini etkilememiş, iki ülke arasındaki askerî, siyasî, stratejik ve iktisadî işbirliğini tökezletmemiştir. İkisi de Ortadoğu'da aynı hedefleri gütmektedirler.

Bu işbirliğinin anahtar kelimesi enerji kaynaklarıdır. Doğu Akdeniz'de bulunan 3,5 trilyon metreküplük doğal gaz ve Güney Kürdistan'daki 45 milyar varil petrol rezervleri iki ülkenin de hedefindedir. Rojava'dan geçirilmesi planlanan ve İsrail'in Golan Tepelerinden ve Suriye topraklarından geçerek, Kilis yakınlarında bağlanmak istediği yeni petrol ve doğal gaz boru hattı, ABD, AB, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan ve Katar'ı ortaklaştırmış, Suriye ve Irak'taki kanlı sarmalı tetiklemiş ve bu ortaklığın Güney Kürdistan'daki Barzani rejiminin bağımsızlığını savunur hâle getirmiştir – Elbette Kürt halkının özgürlüğü için değil, enerji kaynaklarının özgürce sömürülmesi için.

Türkiye ve İsrail arasındaki meşum işbirliği, bölgenin emperyalist baskıları, köktenci-cihatçı terörü, kanlı savaşları ve halkların birbirlerine düşman edilmesini körükleyen militarist-gerici bir mekanizmadır. Bu mekanizma işlediği müddetçe Arap, Kürt, Türk, Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi halkların, yani genel anlamda ezilen ve sömürülenlerin yaşamsal çıkarları tehdit altında kalacaktır. Bölgenin içinde bulunduğu güncel durum, bunun kanıtıdır. Emperyalist savaşlara, kapitalist sömürüye karşı, bölgedeki her kökenden ezilen ve sömürülenlerin lehine, ortak çıkarlar çerçevesinde mücadele verilmediği takdirde de, değişen bir şey olmayacaktır.

NATO'NUN İKİLİ STRATEJİSİ

9 TEMMUZ 2016

Dün Varşova'da başlayan NATO zirvesinin ana konusu Rusya. Zaten zirvenin ertesinde de NATO-Rusya-Konseyinin toplantısı yapılacak. Görüldüğü kadarıyla NATO Rusya'ya karşı bir ikili strateji peşinde. Bu projenin mimarı ise F. Almanya. F. Alman emperyalizmi Soğuk Savaş dönemindeki deneyimlerine dayanarak, NATO'yu Avrupa'da »hem savunma yeteneklerini artıran, hem de diyalog ve işbirliği teklifleri öneren« bir çizgiye oturtmayı amaçlıyor. »Diyalog ve işbirliği tekliflerinin« adresi elbette Rusya.

Berlin'in geçmiş yıllarda genellikle başarılı olan bu stratejiye başvurmasının nedeni, Rusya'nın NATO tarafından son aylarda Doğu Avrupa'da gerçekleştirilen askerî manevralara göstereceği reaksiyonu kontrol edilebilir düzeyde tutma çabasıdır. Son iki aya baktığımızda, savaş makinesi NATO'nun saldırganlığını kanıtlayan adımları görebiliriz: Mayıs ayında Romanya'da NATO'nun »Aegis« roket savunma sistemi konuşlandırıldı. Bu arada NATO, Avrupa'daki NATO üyesi ülkelerin »savunma« giderlerini artırdıklarını açıkladı. Haziran başında Baltık Denizi'nde »Baltop« deniz kuvvetleri manevrası yapıldı. Gene Haziran'da Polonya'da 31 bin NATO askerinin katıldığı »Anakonda« kara savaşı manevrası gerçekleştirildi. Ve bugünkü NATO zirvesinde Rusya sınırına 4 bin askerinin daha konuşlandırılması karar altına alınacak.

Savaş manevralarının ve roket sistemleri ile askerî birliklerin konuşlandırılmasının senaryosu hep aynı: Rusya ile savaş! Ayrıca Varşova zirvesine Finlandiya ve İsveç de katılıyor. Böylelikle Rusya Kuzey Avrupa'da tamamıyla NATO tarafından kuşatılmış olacak. Bu durumda Rusya'nın benzer sertlikte adımlarla reaksiyon göstermesi kaçınılmaz görünüyor. İşte tam burada NATO stratejisinin ikinci bölümü devreye giriyor ve F. Alman emperyalizmi sahne alıyor. »Anakonda« manevrası başladığında F. Alman Dışişleri Bakanı Steinmeier sürpriz bir çıkışla, »gergin durumun kılıç şakırtıları ve savaş nidalarıyla ısındırılması doğru değil« diyerek, NATO'yu eleştirmişti. Aynı şekilde F. Hükümete yakın çevrelerden de »NATO ve Rusya olası sorunları çözmek için ortak Kriz Reaksiyon Merkezi kurmalıdırlar« talepleri yükseldi. Bu »askerî olmayan« çağrılarının adresi de gene Rusya'ydı.

F. Alman emperyalizmi bu şekilde iki avantajı elde etmek istiyor: Birincisi, Rusya'nın »diyalog« çağrısına olumlu yanıt vermesi durumunda NATO, aynı 1999, 2004 ve 2009'da olduğu gibi, Rusya ile büyük gerilimler yaşamadan Doğu Avrupa'ya daha da genişlemiş olacak. İkili strateji, böylelikle yayılmacılığın başarılı bir aracı olarak kalmaya devam edecek. İkincisi ise, Rusya'nın işbirliğini kabul etmesi durumunda F. Alman sermayesinin Rusya'ya yönelik ihracat hacminin, ambargolara takılmadan genişletilme olanağı doğacak. F. Alman tekelleri şimdiden yatırımlarını artırmaya başladılar: 2016'nın ilk çeyreğinde Rusya'ya yaptıkları yatırım miktarı 1,1 milyar Euro'yu buldu bile.

Bu gelişmeler, ABD emperyalizminden »bağımsızlaşmak« ve dünya gücü olmak isteyen F. Alman emperyalizmi için – özellikle Britanya'nın AB'nden ayrılma kararı çıktıktan sonra – kârlı sonuçlar vaad ediyor. Rusya'nın nasıl bir tavır takınacağı henüz belli değil, önümüzdeki günlerde öğrenebileceğiz. Belli olan, F. Alman emperyalizminin giderek daha da saldırganlaşacağıdır.

KAPKARA »BEYAZ KİTAP«

16 TEMMUZ 2016

Burjuvazinin klasik becerisidir: aka kara, iyiye kötü der. İnsanlığın, özellikle işçi sınıfının on yıllar süren mücadelelerle elde ettiği kazanımları geriye alırken, bundan »reform« diye bahseder, her türlü kavramın içini boşaltır, demagojik içeriği ile doldurur. Bugün bunun örneğini F. Alman emperyalizminin »Federal Ordu İçin Beyaz Kitap« denilen, ama içi beyazdan çok kapkara karabasanla dolu siyaset belgesinde görebiliyoruz.

»Almanya'nın en yüksek güvenlik belgesi« denilen bu siyaset belgesi Federal Hükümetçe kabul edildikten sonra, burjuva medyasında propagandası yapılmaya başlandı. Belge, F. Alman emperyalizminin tüm dünyaya yönelik bir meydan okuması niteliğinde. Çünkü artık »dünya gücü« olduklarını göstermek istiyorlar. Daha önceleri siyasetçilerin ve hükümete yakın »bilim enstitülerinin« propagandasını yaptıkları »Almanya iktisadî, siyasî ve askerî önemi nedeniyle küresel düzeni aktif olarak şekillendirecektir« söylemi, belge ile artık resmileşti.

»Beyaz Kitap« emperyalist çıkarları »ulusal güvenlik çıkarı« olarak tanımlıyor ve »güvenli hammadde tedariki ile güvenli uluslararası nakliyat yollarına yaşamsal ihtiyacı olan Alman ekonomisinin korunması için, deniz nakliyat yollarının, enformasyon ve iletişim kanallarının, kara ve hava yolları ile uzayın tam kontrol altında olmasını« gerekli görüyor. »Ulusal güvenliğe« yönelik olan tehditler ise şöyle sıralanıyor: »Devletler arası ihtilaflar, transnasyonal terörizm, devletsel çözümler, kontrol edilemeyen düzensiz göç, pandemiler ve salgınlar, hammadde ve enerji tedarikinin aksaması ve siber-enformasyon alanının serbestisi«.

Uzun vadede Asya ve Latinamerika'daki eşik ülkelerinin iktisadî güçler olarak büyüyeceklerini varsayan belgede, uluslararası sistemin »askerî, siyasî ve iktisadî açıdan çok kutuplu bir düzene yönelmesine« vurgu yapılarak, »birbirleri ile rekabet giren düzen taslaklarının uluslararası politikayı etkileme rizikosunun artacağı ve bu nedenle Almanya'nın etkin olması gerektiği« belirtiliyor.

F. Alman emperyalizmi »stratejik rakip« olarak gördüğü Rusya'ya karşı »hem kolektif savunmanın ve yaptırımların genişletilmesi, hem de güvenlik ve sektörel alanlarda işbirliğinin geliştirilmesi« biçimindeki ikili stratejiyi devlet politikası hâline getiriyor. Aynı şekilde stratejik partnerlere de yönelik bir ikili strateji söz konusu: ABD »karşılıklı çıkar müttefikimiz« olarak nitelendirilirken, aynı anda AB'nin »bağımsız küresel güç hâline getirilmesinin zorunluluğundan« bahsediliyor. Önümüzdeki yıllarda toplam 130 milyar Euro'nun »savunmaya« harcanacağını açıklayan F. Savunma Bakanı von der Leyen bu haftaki bir röportajında, »AB'nin ortak savunma politikaları geliştirmesi, bunu hep reddeden Britanya'nın AB'nden ayrılma kararıyla kolaylaşmıştır« diyerek, ikili stratejinin uygulanma kararlılığını vurguluyordu.

Özcesi, ki »Beyaz Kitap«ı derinlemesine ele alacağımız bir makalede inceleyeceğimizi belirterek, F. Almanya'nın günümüz Avrupa'sının en gerici, en saldırgan ve en militarist emperyalist gücü olduğu yönündeki tezimizin bu siyaset belgesiyle resmen kanıtlandığını vurgulamak isteriz. Bunun dünya çapındaki gelişmeler için meşum sonuçları olacağını da anımsatarak.

DARBE GİRİŞİMİ: »ACEMİCE« Mİ, »ERDOĞAN İÇİN« Mİ?

TÜRKİYE'DEKİ KARIŞIK BİR GECEYİ AYDINLATMA DENEMESİ

Türkiye'de 15 Temmuz'u 16 Temmuz 2016'ya bağlayan gece olağanüstü, kafa karıştırıcı ve ürkütücüydü. Sorumluları »Yurtta Sulh Konseyi« adını kullanan darbeci generallerdi. 260'dan fazla insanın yaşamına mal olan darbe girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı ve basitçe, sadece Türkiye'ye bakarak yanıtlanamayacak bir takım sorulara neden oldu.

Darbeciler kimdi ve arkalarında hangi güçler duruyordu? Yaklaşık üç bin askerin tutuklanmış olması, bu soruyu yanıtlamıyor. Hükümet tarafından sürekli tekrarlanan ve Gülen hareketi tarafından kontrol edilen bir »paralel devlet yapılanmasının« sorumlu olduğu açıklaması da yeterli değil, ki zaten hükümet propagandalarına yarayan safi spekülasyondan ibaret. Elbette, Gülen hareketinin Erdoğan'a karşı başarılı bir darbe gerçekleştirilmesinde çıkarı var, ancak bu hareket ne yapısal, ne de lojistik ve personel açıdan böylesi bir darbeyi yapabilecek güce sahip. Darbeciler arasında Gülen taraftarlarının olması hayli olası, ama bu da suçlamayı gerekçelendiremiyor.

Darbe girişiminin komuta kademesindeki subayların Ağustos sonunda yapılacak »Yüksek Askerî Şura« toplantısında emekliye ayrılmalarının veya ilişkilerinin kesilmesinin kararlaştırılacağı biliniyordu. Hükümete yakın Türkiye medyasında o nedenle darbecileri »intikam« duygularıyla hareket ettikleri vurgulanmakta. Darbe gerçekleştirme motivasyonu için intikam hissi bir rol oynamış olabilir, ama darbeyi açıklamak için tek başına yetersiz kalmaktadır. Çünkü TSK'nin NATO'nun ikinci büyük ordusu olduğu unutulmamalıdır. Türkiye Cumhuriyeti tarihinden, NATO müttefiklerinin TSK'nin her müdahalesinden haberdar oldukları biliniyor, ki bu gerçek yeterince belgelenmiştir.

O açıdan NATO içerisinde – küçük de olsa – darbeden haberdar edilen bir kesimin olması pek reddedebilecek bir olgu değildir. Ki önde gelen NATO üyelerinin izafen hayli geç açıklama yapmaları buna işaret etmektedir. Darbecilerin kısa bir süreliğine ele geçirilen devlet televizyonundan yaptıkları ilk ve tek açıklama, »tüm uluslararası antlaşmalara ve ittifak yükümlülüklerine uyulacağını« vurgulamaktadır. Bu, NATO'ya yönelik açık bir bağlılık sinyaliydi, ancak hiç bir etkisi olmadı. Ayrıca, darbe açıklaması Türkiye'nin realitesine uyan bir analiz ile geniş toplumsal kesimlerin kolaylıkla kabul edebilecekleri talepleri içermekteydi. Ancak darbe denemesi toplumsal desteği yaratamadı.

OLASI ARKA PLAN GÜÇLERİ

Burjuva medyası girişimin »acemice darbe girişimi« olduğu konusunda hem fikir. Bu doğru, çünkü: ne hükümet üyeleri tutuklanabildi, ne de kritik kurumlar ele geçirilebildi. Salt Türkiye parlamentosunun, bazı hükümet binalarının veya Ankara'daki Emniyet Müdürlüğü'nün bombalanmasıyla ve devlet sınırlarını, hava limanlarını, istasyonları, iletişim merkezlerini, devlet medyasını ve özellikle gizli servisleri ele geçirmeden bir darbe başarılı olamaz. TSK'nin üst komuta seviyesinin kısa süreliğine tutuklanması darbenin tek etkili adımıydı, ancak ordunun büyük bir bölümü için herhangi bir etkisi olmadı.

Bu darbe girişiminde »acemice« olan taraf, kötü hazırlanmış olmasıydı. Burada darbecilerin bir tuzağa getirildiklerinin emareleri var. Erdoğan'ın – resmi olarak dinlenmeye çekildiği – bir hafta boyunca görünmemesi ve darbe başladığında hükümet üyelerinin, telefonla medyaya röportaj vermelerine rağmen ele geçirilememiş olmaları gerçeği, hükümetin planlardan haberdar olduğuna veya en azından böylesi bir adımı tahmin ettiğine işaret etmektedir. Belki tam saatini bilmiyorlardı, ama hazırlıklıydılar. Muhtemel olan bir diğer nokta da, darbe planlarına katılan bazı generallerin, darbe başlamadan kısa bir süre önce geri çekilmiş ve darbecileri yalnız bırakmış olmalarıdır. Darbeye doğrudan katılanların haricinde toplam 39 general tutuklandı.

Ayrıca, darbecilerin NATO içerisinde veya ABD'nde Suriye'de askerî angajman taraftarı olan kesimler tarafından cesaretlendirilmiş olup olmadıkları sorusu da kendisini dayatmaktadır. Eğer ABD'nde sürdürülen ve ABD'nin Suriye politikalarında strateji değişikliğini içeren tartışmalar düşünülür ve 24 Kasım 2015'de düşürülen Rus savaş uçağı ile ilgili olarak Rus basınında yer alan ve Neocon'lara yakın ABD ordu güçlerinin Türk ordusunu Rus uçağını vurması için telkin ettikleri haberlerine dikkat edilirse, bu sorunun pek komplo teorisi olmadığı görülebilir. Çünkü darbecilerin askerî araçlarla kendi lehlerine çevirmek istedikleri iktidar kavgasının sadece iç politik nedenleri yok. Ve Türkiye'nin jeopolitik ve jeostratejik konumu, ABD'nin, NATO'nun veya AB'nin Türkiye'nin geleceğini bir kaç intikamcı generalin eline bırakmayacakları kadar önemli olduğu unutulmamalıdır.

Türk hükümetinin spekülasyonlarından da darbecilerin arkasında duran güçlerin ABD'nde olduklarını tahmin ettikleri okunabilir, ki Obama yönetimi kendisini buna hemen karşı çıkmak zorunda hissetmişti. Tagesschau'nun 17 Temmuz 2016 tarihinde internet sayfasında yer alan bir haberde, ABD Dışişleri Bakanı Kerry'nin »meslektaşısı Çavuşoğlu ile telefonlaşarak, ABD'nin darbeye katıldığı spekülasyonlarını enerjik biçimde reddettiği« vurgulanıyordu. Ayrıca ABD Dışişleri Bakanlığı'nın bir açıklamasında, »bu suçlama tamamen yanlıştır ve ikili ilişkilerimizi zedeleyecek düzeydedir« yazıldığı bildiriliyordu.

ASIL FAYDALANANLAR

AKP rejimi için darbe girişimi beklenmedik bir hediye değerinde. Bizzat Erdoğan, İstanbul havalimanında yaptığı bir basın toplantısında girişimi »TSK içinde tüm hain unsurların tespit edilmesine yarayan bir lütuf« olarak değerlendirmişti. Rejim şimdi bunu iktidarını uzun süreliğine güvence altına almaya yarayacak adımları atmak için bir fırsat olarak kullanacak. Basının bildirdiğine göre rejim, Erdoğan'ın ilân ettiği »temizlik dalgasına« başladı ve şimdiye kadar, aralarında yaklaşık 2.800 hakim olduğu 6.000 civarında gözaltı yaptı. Böylece, zaten tek sesli hâle getirilmiş olan adalet ve devlet aparatı tamamıyla »Saray«ın kontrolü altına alınmış olacak. Burjuva medyası dahi, »sadece darbe destekçilerinin değil, ilgisi olmayan Erdoğan muhaliflerinin de tutuklandığını« (FAZ) bildiriyor.

Kafa karıştıran bu geceden sonraki ikinci günde kesinleşen şudur: başarısız kalan bu darbe girişiminin asıl faydalananı AKP rejimidir. O nedenle geceyi değerlendiren ilk makalesinde, »Ordunun bir kısmının ayaklanma denemesi, ülkenin otokratik bir yöne doğru hızlanan gelişmesinde herhangi bir şey değiştirmeyecektir. Tam aksine: sonuç itibarıyla bu darbe denemesi Erdoğan'a karşı değil, Erdoğan için olduğunu gösterecektir« şeklinde bir tespit yapan Neues Deutschland yayın yönetmeni Tom Strohschneider'e hak vermek gerekiyor.

Ancak bu, Erdoğan'ın bu darbe girişimini planladığı anlamına gelmiyor. Rejim haberdardı veya en azından tahmin ediyordu, darbeye hazırlıklıydı, muhtemelen darbecileri başarılı bir şekilde manipüle edebildi ve şimdi »acemice« girişimi fırsat olarak kullanıyor. Öyle ya da böyle; başarısız olan darbe girişimi Erdoğan için otoriter başkanlık sistemini inşa etmek ve muhaliflerini susturmak için büyük bir fırsata dönüştü.

Ancak bu süreç 15 Temmuz'da başlamadı, aksine bu sürecin 7 Haziran 2015 parlamento seçimlerinin hemen ardından temposu hızlanan bir geçmişi var. Bu seçim sonuçları Erdoğan'ın başkanlık hayallerini sonlandırmıştı. AKP'nin anayasayı değiştirecek çoğunluğa erişmesi ve tek başına iktidarda kalması olanaksız olmuştu. Hemen ardından şiddetin yoğunlaştığı ve savaşın derinleştiği bir süreç başladı ve 1 Kasım 2015'de AKP'nin yeniden seçim başarısı elde etmesine neden oldu. Korku ve şantaj atmosferi, toplumsal bölünmüşlüğün bilinçli teşviki ve Türk milliyetçiliği ile Sünni mezhepçiliğinin körüklenmesi, AKP'nin iktidarını güvence altına almıştı. Milliyetçi, Sünni-muhafazakâr toplum çoğunluğunu AKP arkasına dizen, ama aynı zamanda halkın yarısını rejime düşman hâle getiren bir iktidar oluştu.

Diğer taraftan rejim dış politikada fiyaskoya uğramıştı. Türk dış politikasının »stratejik derinliği« olarak ilân edilen, sonuçta »değerli yalnızlığa«, yani: dış politik izolasyona dönüştü ve rejim geri adımlar atmak zorunda kaldı. Aslında »değerli yalnızlık« dış politikadaki – bilhassa Suriye politikasındaki fiyaskonun ifadesinden başka bir şey değil. Güç ilişkileri ile politik realitenin kibirli ve tarafı bakışla ele alınması rejime pahalıya mal oldu: Erdoğan ve AKP Türkiye'nin ABD ve AB'ne ne denli bağımlı olduğunu görmek zorunda kaldı.

Rejim 2013 ortasından bu yana, hasar sınırlamaya yönelik bir reaktif dış politika izlemeye çalışmaktadır. Görüldüğü kadarıyla Erdoğan ve ekibi stratejik partnerlikleri yenilemeye ve böylelikle iktidarlarını güvence altına almaya çabalamaktadırlar. Bu hesaplarında başarılı da olabilirler, çünkü teklifleri hayli çekici: küresel sermaye akımlarına açık olan, neoliberal iktisat politikalarını mükemmel bir biçimde uygulayan ve işçi sınıfı ile diğer direniş odaklarının mücadelelerini geri püskürtebilen diktatoryal bir rejim. Otoriter hükümet etme biçimiyle gerekli olan »istikrarı« sağlayabilen ve paramilitarize edilmiş polis teşkilatı ve askerî şiddet gücüyle hem kendi halkına, hem de, gerektiğinde komşu ülkelere karşı harekete geçmeye hazır olduğunu kanıtlayan bir rejim. Emperyalist güçlerin stratejik partneri ve vurucu öncü gücü olarak işlev görmeye hazır olan, ulusal ve uluslararası tekellerin çıkarlarını koruyacak ve Ortadoğu'nun yeniden düzenlenmesinin jandarması olmayı kabul eden bir rejim. Ve bunlara ek olarak da: Ülkenin jeostratejik, jeopolitik ve jeoekonomik vazgeçilmez konumu. Hiç kuşkusuz: bölgenin piyasaları ile enerji kaynaklarına engelsiz ulaşım ve nakliyat yollarının kontrolü söz konusu olduğunda Türkiye anahtar rol oynamaktadır.

Erdoğan ve hükümeti bu anahtar role ve darbe girişimi ile son günlerde yeniden konsolide edebildikleri toplumsal desteğe güvenmektedirler. Ayrıca, rejimi destekleyen toplumsal çekirdek grupların yanı sıra neredeyse Türk sermaye fraksiyonlarının hepsinin, sivil ve askerî devlet bürokrasisinin ve milliyetçi kesimlerin hükümet arkasında toplanması söz konusudur. Buna karşın burjuva partilerinin muhalefeti güçsüz ve etkisizdir. ABD ve mülteci sorununda Türkiye'ye ihtiyacı olan AB şimdiye kadar rejimin yaptıklarını sessizce seyretmişti. Bugünler de Washington'un AKP'den »darbecilerin kovuşturulmasında yasalara uyulmasını« istemesine ve AB'nin »keyfiyetten kaçınılmasını« talep etmesine rağmen, gerek ABD'nin, gerekse de NATO ve AB'nin, aynı Türkiye tekeli burjuvazisi gibi rejimi desteklemeye devam edeceklerinden şüphe duymayı sağlayan hiç bir neden yoktur – ülkedeki ekonomik ilişkilere dokunulmadığı müddetçe.

UMUTSUZLUĞA KAPILMAK İÇİN DE BİR NEDEN YOK

Sosyal medyada muhalif kesimlerin AKP'nin şimdi daha hızlı ve güçlü bir biçimde otoriter başkanlık sistemini kuracağına dair yazılar okumaktayız. AKP taraftarlarının abartılı kutlamalarını, AKP'li politikacıların sahneledikleri özgüveni ve tehditkâr cihatçı yürüyüşlerinin resimlerini gören laik ve demokratik kesimler paralize olmuş durumda. Bazı yorumlarda rejimin elde ettiği güç karşısında baygınlık durumunda oldukları okunabilmekte. Bu anlaşılır bir şey, ama umutsuzluğa kapılmak için bir neden değil.

Bir kere tespit edilmesi gereken, hükümetin son günlerde neredeyse 24 saat boyunca 85 bin caminin minarelerinden yaptırdığı yürüyüş çağrılarına ve bizzat Erdoğan ile başbakan Yıldırım'ın insanları sokaklara davet etmesine rağmen, ülke çapında milyonlar değil, bir kaç yüz bin insanın bu çağrılara uymuş olduğudur. Muhafız kesimleri çatışmaya sokmayı amaçlayan provokasyonlar boşa çıkmıştır. Burjuva medyasında yer alan, »geniş halk kesimleri darbeyi önledi« resmi gerçeklere uymamaktadır. Bir çok kentte fanatik AKP taraftarları sokaklara çıkmıştır, ki o da ancak darbeci askerlerin teslim olmalarını bekledikten sonra. Muhafız kesimler kısa zaman içerisinde AKP rejiminin bu darbe denemesini kendi amaçları için araçsallaştıracağını ve otoriter yolundan vazgeçmeyeceğini görmüşlerdir. Özellikle Kürt bölgelerinde hiç bir olay olmamıştır. Bunun böyle olması, Kürt Özgürlük Hareketinin hassas ve dikkatli tavrının bir sonucudur. Darbe girişimini askerî saldırılar veya Kürt halkını protestolara çağırarak için kullanmamışlardır. Tam tersine, Kürt halkını sükunete davet etmiş ve olanın bir iktidar kavgasından ibaret olduğunu vurgulamışlardır.

Diğer taraftan laik ve Kemalist kesimler için, son kaleleri ve koruyucular olarak gördükleri Türk silahlı kuvvetleri tılsımını kaybetmiştir. Şimdi onlar da, solun yıllardan beri vurguladıkları gerçeği, Türk ordusunun halkın değil, egemenlerin ordusu olduğu gerçeğini görmüşlerdir. Ordu yönetimi tümüyle AKP hükümetinin arkasında durmaktadır. Aynı zamanda, bir kaç saatliğine olsa da, Kürdistan'da on yıllarca var olan gerçeği: savaş gerçeğini bizzat yaşamışlardır. Eğer bu çevrelerde, ordunun kendilerini İslamileşmeden ve AKP rejiminden bir şekilde koruyabileceğine inanlar kaldıysa, şimdi bu umutlarını tamamen kaybetmiş olmalıdırlar.

Rejimin açık diktatörlük yoluna devam edeceğini ve ortaya çıkan fırsatı bunun için kullanacağından hareket edebiliriz. Bu bağlamda »temizlikler« devam edecek ve muhtemelen daha da genişletilecektir. Rejim kamuoyunda, »halkın demokratik direnişi« resmini işleme ve bunu adımlarını meşrulaştırmak için kullanmaya devam edecektir. Rejim hâlen Batılı stratejik partnerleri ile Türkiye burjuvazisinin desteğine sahiptir. Ancak toplumsal desteği kırılmıştır: yoksul halk katmanları ekonomik gerçeklerle karşı karşıya kalmaktan kurtulamayacaklardır. Batılı partnerlere olan bağımlılık artacak, hükümet ABD ve F. Almanya'nın dikte ettiklerine boyun eğmek zorunda kalacaktır. Diktatoryal bir rejimin inşa edilmesi AKP iktidarını güvenceye alır gibi görünse de, tam da böylesi bir rejim kendi mezar kazıcılarını üretmeye devam edecektir. Kürt Özgürlük Hareketinin kırılmayan direnişi, belki zayıf ve tek tek, ama genişleme tandansı olan sınıf mücadelesi, henüz birbirleri ile bağlantılı hâle getirilememiş direniş odakları, rejimin laik karşıtları, LBGTI, çevre, özelleştirme karşıtı ve diğer sosyal hareketler bir bütün olarak, Kürdistan'ı ve Türkiye'nin Batısını birbirine bağlayacak ve aşağıdan oluşturulacak toplumsal karşıt gücün potansiyelini oluşturmaktadırlar. Şimdi görev bu potansiyeli kullanmak ve barış, sosyal adalet, eşitlik ve demokratikleşme için geniş bir toplumsal ittifakın örülmesidir. Böylesi bir ittifak için darbe girişiminden sonra fırsatlar büyümüştür. Bunun sorumluluğu ilk etapta Türkiye devrimci güçlerine ve Kürt Özgürlük Hareketine düşmektedir: yani ayırıcı olanı bertaraf edip, ortak çıkarlar için ortak mücadeleye başlamaya yönelik meydan okumayı yerine getirmek. Kafa karıştırıcı gece şunu kanıtlamıştır: Türkiye'de henüz son söz söylenmemiştir. Demokratik bir alternatif olanaklıdır ve kendisini uzun süre bekletmeyecektir.

*) Bu yazı Almanca kaleme alınan 'Der Putschversuch: »Dilettantisch« oder »für Erdoğan«? Erklärungsversuch einer verwirrenden Nacht in der Türkei' başlıklı makalenin Türkçe çevirisidir.

OLAĞANÜSTÜ OLAĞAN HÂL

23 TEMMUZ 2016

Alman barış hareketinin emektarlarından Werner Ruf hoca hep derdi: »Her olumsuzluğun içinde olumlu bir yan bulunur« diye. Sahiden de, Türkiye'deki darbe girişimi ve ardından açıklanan OHAL uygulaması bir çok şeyi göstermeye yardımcı oldu. En başta Avrupa'daki burjuva medyasının, o »kaliteli gazeteciliğinin« aslında dezenformatif amaçlara hizmet eden, manipülatif, sermaye çıkarlarını kollayan, ikiyüzlü, egemenlerin açıklamalarını sorgulamadan haber yapan ucuz gazetecilikten ibaret olduğunu ortaya çıkardı – elbette görene.

OHAL uygulaması aynı zamanda Türkiye'nin Batı'sına Kürdistan'daki gündelik olağanlığı da göstermiş oldu. Ankara ve İstanbul – bir kaç saatliğine olsa da – savaşın ne anlama geldiğini ve şimdiki durumun sadece olağanüstü bir olağan hâl olduğu bizzat yaşadı. Bu olağan hâlin olağanüstülüğü, bugüne kadar hep Kürdistan'da yaşanmış olduğudur. Sonuçta Türkiye'nin bütünü Kürdistanlaşmış olacak. Belki bazılarının aklı şimdi başına gelir.

Ama gelişmeler emperyalist güçlerin de ikiyüzlüğünü artık saklanamayacak bir derecede ortaya çıkarmış oldu. ABD ve AB yönetimleri, burjuva medyasıyla birlikte, sanki Türkiye'de demokrasinin alası varmış gibi, »aman demokrasi elden gidiyor« haykırılarıyla aynı anda, »evet ama, Türkiye bizim için son derece önemli ve ihtiyacımız olan bir stratejik partner« diyerek, Türkiye'de ne olursa olsun, kendi çıkarlarını kollamak için bugüne kadar olduğu gibi, her şeye göz yumacaklarını göstermiş oldular.

Çünkü şunu çok iyi bilmekteler: Türkiye'nin Batı'dan uzaklaşması demagojiden başka bir şey değildir. İhracatının aslan payını Batı'ya yapan, NATO üyesi, AB üyelik sürecinde olan, ekonomisi göbeğinden Batı'ya bağımlı, askerî-sınai kompleksi Batılı tekellerin lisanslarıyla üretim yapan ve jeostratejik konumu tek başına hareket etmesine izin verilmeyecek derece önemli olan bir ülkenin emperyalist cepheden uzaklaşması olanaksızdır. »Darbe içinde darbe içinde darbenin« yarattığı olağanüstü olağan hâl, AKP rejimine sadece yeni bir olanak daha vermiştir. Bu da, stratejik partnerlikleri farklı uzlaşılarda yenileme olanağıdır. O açıdan iç politikada kendi tabanını konsolide etmeye yarayan söylemler ile iktidarı güçlendirmek için atılan adımların, emperyalist güçlerin Türkiye siyasetlerinde önemli bir değişikliğe yol açmayacağı bilinmelidir.

Artık Avrupa'nın veya ABD'nin »Erdoğan'ı alaşağı edeceğini« zanneden son liberal dahi, bunun bir ilüzyon olduğunu görmüş olması gerekiyor. Ama liberal soytarları bir yana bırakalım, demokrasi güçleri ne yapacak? Önce paralize olma durumundan kurtulmaları gerekiyor. Sonra da, gerçek demokrasinin ancak halkların kendi eseri olduğunda korunabileceğini görmeleri. Bunun içinse Türkiye'nin Batısı ve Doğusuyla ortak hedefler için ortak mücadeleyi örmesinin zorunluluğunu. Darbe ve olağanüstü olağan hâl her kesimin gözüne batıra batıra bir kez daha bu gerçeği gün yüzüne çıkarmıştır.

Umudu kaybetmek için bir neden yok. Yeterki Kürt Özgürlük Hareketi ve Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri basiretli davranabilsin. Dik duranı ne ölüm, ne sıtma sindirebilir.

NATO'DA ÇATLAK MI VAR?

30 TEMMUZ 2016

Savaş aygıtı NATO'nun, ittifakın ikinci büyük ordusuna sahip üyesi olan ve AB ile stratejik işbirliğini devam ettiren Türkiye'de gerçekleşen darbe girişimi ve ardından tüm şiddeti ile başlatılan kontrdarbeyi salt ülkenin iç dinamikleri ve iktidar mücadelesi ile açıklamaya çalışmak, naif bir çaba olur. 15 Temmuz'u ve ardıl sürecini 2013'de Katar'daki yönetim değişikliği ve Mısır'daki Sisi darbesi ile bağlantılı olarak ele aldığımızda, gelişmelerin asıl arka planını daha iyi görebiliriz.

Öncelikle görmemiz gereken, emperyalist güçlerin ve işbirlikçileri olan bölge despotlarının monolitik bir yapıyı oluşturmadıkları ve hem emperyalist güçlerin, hem emperyalizm ile bölge güçlerinin, hem de bölge güçlerinin kendi aralarındaki çıkar çelişkileri ve örtüşmelerinin dünya siyasetini belirleyen temel etmenler olduklarıdır. 15 Temmuz ve ardıl süreci bu çıkar çelişkileri ve örtüşmelerinin bir sonucudur. Kontrdarbe ise, iktidar mücadelesini – şimdilik – kazananların emperyalist güçlerle yeni uzlaşma arayışına girdiklerinin bir ifadesidir.

Ancak 15 Temmuz ve ardıl süreci aynı zamanda emperyalist güçler arasında Ortadoğu'ya yönelik strateji kavgasının sertleştiğini de ortaya çıkarmıştır. Bu strateji kavgası sadece emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki değil, aynı zamanda ve öncelikle emperyalist ülkelerdeki sermaye fraksiyonları arasındaki çıkar çelişkilerine dayanmaktadır.

Örnek vermek gerekirse: ABD'nin askerî-sınai kompleksinin ana taşıyıcıları olan enerji ve silah tekelleri, stratejik önceliği Pasifik'e vermeyi ve Ortadoğu'da »istikrar çapası« olarak gördükleri bölge güçleri üzerinden kontrolü ellerinde tutmayı isteyen sermaye fraksiyonlarından farklı olarak, özellikle Suriye'ye askerî müdahalede bulunulmasını istemektedirler. Siyasî temsilcileri olan Neocon şahinler, yönetime gelme şansları az olduğundan, ABD ordusu içinde ve gizli servislerde kendilerine yakın subaylar üzerinden Obama yönetimini strateji değişikliğine zorlayacak manipülasyonlar gerçekleştirmektedirler. 2015 Kasım'ında Türkiye'nin bir Rus uçağını düşürmesinin, bu manipülasyonların bir sonucu olduğu yeterince dile getirildi zaten.

Diğer yandan emperyalist cephenin bir diğer ağırlık merkezi olan F. Almanya'daki sermaye fraksiyonları arasında da çelişkiler görülmektedir. »Transatlantikçiler« ve »Avrupacılar« olarak nitelendirilebilecek bu fraksiyonların stratejik yönelimleri arasındaki farklar, ABD'nin, dolayısıyla da NATO'nun Ortadoğu politikalarını etkilemekte ve kısa vadeli stratejilerde çatlaklar oluşmasına neden olmaktadır.

Ancak tüm bunlar, emperyalist güçlerin çıkar örtüşmelerini uzun vadede değiştirmemektedir. Her zaman olduğu gibi, işbirlikçi rejimlerin tahammül sınırını aşan kontrol dışı girişimleri ortak çabalarla »cezalandırılmaktadır«. Nasıl Katar'da yönetim değiştirildi, Mısır'da darbe desteklendiyse, Türkiye'de de her an benzeri bir değişim söz konusu olabilir. AKP'nin, CHP ve MHP'ye yaklaşım, »milli mutabakat« arayışında olduğu sinyalini ve uzlaşma teklifini vererek, değişimde belirleyici aktör kalmak istediğini göstermesi, bu tehlikeyi sezmesindedir. »Şanghay« diyerek, sert tedbirler uygulayarak, baş aktör olduğunu kanıtlamaya çalışmaktadır. Ancak diktatoryal uygulamalar aldatmamalıdır: Rejimin temeli sarsılmıştır. Öyle görünmese de, çöküş süreci hızlanmıştır.

»ANKARA’NIN BEŞİNCİ KOLU«

1 AĞUSTOS 2016

Avrupa’daki burjuva medyasının baş gündemi Türkiye olmaya devam ediyor. 15 Temmuz darbe girişiminden ve ardından başlatılan süreçten bu yana istisnasız tüm medya araçları Türkiye’deki gelişmeleri sürekli manşetten vermekte, okur yorumlarını genişçe yayımlamakta ve özellikle internette dikkat çeken analizleri sayfalarına taşımaktalar. Temel tandansın Türkiye’deki otoriter uygulamalardan duyulan derin kaygılar olduğu ve kamuoyu algısına bu şekilde »uzak durulması gereken bir Türkiye« resminin yerleştirildiği söylenebilir.

Burjuva medyasında yer alan Türkiye haberlerinin genellikle AB’nin ve öncü AB üyesi ülkelerin hükümetlerinin Türkiye politikalarını destekler nitelikte olduğu ve Avrupa kamuoyunda yaygın bir şekilde yerleşik olan önyargıları da beslediği vurgulanmalı. Örneğin AKP’nin yurt dışı örgütü olan UETD’nin 31 Temmuz 2016’da Köln kentinde gerçekleştirdiği miting, burjuva medyası tarafından, AKP hükümetini eleştirmenin yanı sıra, göçmen ve mülteci politikalarındaki sertleştirmeleri desteklemek için araçsallaştırıldığı görülmekte. Muhafazakâr Alman gazetesi FAZ, Köln mitingine katılan Erdoğan taraftarlarını »Ankara’nın beşinci kolu« olarak nitelendirerek, F. Almanya’da tartışmalı olan »çifte vatandaşlık« uygulamasına karşı olan pozisyonları desteklemek ve göçmen politikalarındaki liberal yaklaşımları yermek için kullanıyor. Görüldüğü kadarıyla bu »Türkiye karşıtı« (aslında »Erdoğan karşıtı«) haber trendi önümüzdeki haftalarda hızlanacak – elbette Türkiye’de olası bir demokratikleşme sürecini desteklemek amacıyla değil. Bu açıdan Avrupa’da nasıl bir Türkiye algısı oluştuğunu irdelemek için salt burjuva medyasının haberleri ve yorumlarıyla yetinmek yeterli olmayacak. Türkiye’ye yönelik bakışın asıl arka planını görebilmek için hükümetlerin uygulamalarına ve hükümetlere yakın araştırma kuruluşlarının değerlendirmelerine bakmak yararlı olur.

Aslında AKP’nin iktidara geldiği 2002’den sonra uzun bir süre Türkiye »İslam dünyasına örnek olabilecek bir ülke« olarak gösteriliyor, AKP’nin »İslam’ı parlamenter demokrasiyle uyumlu hâle getirip, refah düzeyini artıran« bir siyasî formasyon olduğu vurgulanıyordu. Burjuva medyası »Türk iktisat mucizesi« başlığıyla birinci sayfalardan AKP’nin »ekonomik reformları başarıyla uyguladığını« bildiriyor, Avrupa kamuoyunda olumlu bir algı geliyordu. Ancak Türkiye’nin zikzaklı dış politikası, Ortadoğu’da emperyalist güçlerin uzun vadeli çıkarlarını zedeleyen girişimleri, kapitalist rekabete başkanlık sistemi ile devlet müdahalesini yerleştirme çabası, sözde »barış sürecini« bitirerek, kirli savaş metotlarına yeniden başvurması ve emperyalizm için yaşamsal olan »istikrarı« tehlikeye düşürmesiyle birlikte bu algı hızla değişmeye başladı.

Nitekim 17-25 Aralık süreci, Ortadoğu’daki gelişmeler, Rojava’nın başarılı savunması, Kürdistan kentlerinin yerle bir edilmesi, antidemokratik uygulamalar, mülteci kitlelerinin »şartlı rehini« olarak kullanılması ve AKP’nin siyasî gerçekleri kibirli ve mezhepçi bakışla değerlendirmesi, AKP rejimi ve AB arasındaki gerilimlerin artmasına neden oldu. 15 Temmuz ve ardıl süreci ise, emperyalist dayatmaları güçlendiren bir olgu olarak ele alınmaya başlandı.

Avrupa’daki emperyalist ülkelerin, ABD ile birlikte, 15 Temmuz ve ardıl sürecinin emperyalist cephedeki çıkar çelişkilerinin ve bu cephe sürdürülen strateji değişikliği çatışmala-

rının bir sonucu olarak değerlendirdiklerini, darbe girişiminin faali olarak gösterilen Gülen hareketine yönelik yaklaşımlarından okumak olanaklı. F. Alman şansölyesi btcesinden finanse edilen ve genellikle F. Alman devletinin dış politik aklının tercümanı olarak kabul edilen »Politika ve Bilim Vakfı-SWP«, darbe girişimi sonrasında yaptığı bir analizde, »AKP hükümetinin ABD'nin Gülen'i iade etmek için istediği kanıtları göstermesi, girişimin ardındaki güçlerin ortaya çıkartılması için bir fırsat olacaktır. Ancak ordunun ve hükümetin kartlarını bu kadar açıp amayacakları belli değil« tespitini yaparak, darbe girişiminin ardındaki asıl gücün Gülen hareketi olmadığını imasını yapıyor.

Gerçekten de SWP'nin NATO ile ilgili olarak yaptığı analizleri okuduğumuzda, emperyalist güçler arasında Ortadoğu politikaları konusunda ciddi tartışmaların olduğunu ve hesaplaşmaların velayet savaşları gibi, Türkiye üzerinden gerçekleştirilmeye çalışıldığını görmek mümkün değil. Öyle ya da böyle; Avrupalı emperyalistler burjuva medyası üzerinden AKP rejimi üzerinde kamuoyu baskısını arttırarak, uzlaşı arayışında olan rejime koşullarını dayatmaya ve stratejik partnerliğin yenilenmesi için kendi koşullarını kabul ettirmeye çalıştıkları söylenebilir. Emperyalistleri ne OHAL, ne de antidemokratik uygulamalar rahatsız etmemektedir. Aslolan kendi çıkarlarıdır ve halihazırda »istikrar« sağlanmasını istemektedirler. FAZ'de yer alan bir yorum, istenilene tercüman olmuş: »Türkiye karar vericileri, darbe girişimini geniş tabanlı bir yönetimle demokratikleşme için fırsat olarak kullanmalıdır«. Yarın öbür gün bir AKP-CHP-MHP Geçici Hkmeti görürsek, şaşırmamalıyız.

F. ALMANYA VE GÜLEN HAREKETİ

6 AĞUSTOS 2016

15 Temmuz darbe girişiminin ardından Gülen hareketi »baş terörist« ilân edildi. Aslına bakılırsa bu şekilde komünistlerin, sosyalistlerin ve diğer bir çok kesimin yıllardan beri Gülen hareketi hakkında söyledikleri, araştırmacı yazarların yazdıkları resmen teyit edilmiş oldu. Ancak aradaki fark, resmi ağızların »kandırıldık« söylemiyle bu faşist-ırkçı-tetikçi hareketin ender rastlanan bir cinai enerji ile örgütlenmesindeki sorumluluğu gizleme çabasıdır. Devlet kurumlarının ve egemenlerin oluru olmadan böylesine yaygın bir örgütlenme ağı olanaksız olurdu.

Tarihte örnekleri çoktur: tetikçi olarak besletilip, büyütülen yapılar, gün gelir kontrol edilemez olurlar. O açıdan AKP'nin mağduru oynaması hiç inandırıcı değil. Hiç kimse »bilmiyorduk«, »kandırıldık« diyemez. Emperyalizmin hizmetinde olduğu önceden kanıtlanan Gülen hareketinin yaptıklarından AKP de en az onlar kadar sorumludur.

Benzer bir tespiti F. Alman emperyalizmi için de yapmak olanaklı. F. Almanya bu faşist-ırkçı hareket için dünya çapındaki örgütlenme ağının en önemli lojistik merkezi durumundadır. FID e.V., IDIZEM veya Atlantik gibi çeşitli adlarla F. Almanya'da kurulan dernekler, özel liseler, kreşler, akademiler, »Türkçe ve Matematik Olimpiyatları«, işveren birlikleri vb. kurumlar ve medya araçları ile yaygın ve finans gücü yüksek bir örgütlenme ağı kuran Gülen hareketi, sözde »dinler arası hoşgörü«, »kültürler arası diyaloglar« biçimindeki faaliyetleriyle hem Türkiye kökenliler arasından kadro devşirmekte, hem de bilim insanları, gazeteciler, papazlar, hahamlar, siyasetçiler gibi tanınmış şahsiyetleri kendisine kalkan olarak kullanmakta, F. Alman devletinden ve eyalet hükümetlerinden maddi teşvikler almaktadır.

F. Almanya'da hâlen yürürlükte olan Dernekler Yasası, yabancı uyrukluların kurdukları dernekleri özel bir muameleye tabi tutmakta, yani sıkı kontrol altına almaktadır. F. Almanya'daki Kürt kurumları ve devrimci-demokrat Türkiyeli örgütler bu durumu çok iyi bilirler. Ceza Yasasının 129 b maddesi, yani »yabancı bir terörist örgütü destekleme« suçlaması, F. Alman devletinin sıklıkla başvurduğu bir araçtır.

Ancak F. Almanya'da nasıl Neonazi örgütlerine müsamaha gösteriliyorsa, Türkiyeli faşist ve İslamist örgütlere ve Gülen hareketine de müsamaha gösterilmektedir. F. Alman devleti faşist-ırkçı Gülen hareketinin her yaptığından haberdardır ve hükümetin finanse ettiği SWP'nin vurguladığı gibi, Gülen hareketini »diyalog hâlinde tutulması gereken bir hareket« olarak değerlendirmektedir. F. Alman emperyalizminin amacı bellidir: Gülen hareketini kendi amaçları için yedek güç olarak elinde tutmak. Gerek Türkiye'deki karar vericilere, gerekse de F. Almanya'daki devrimci-demokrat göçmen hareketine karşı kullanacağı bir araç olarak Gülen hareketini koruması altına almıştır.

Hiç kuşku yok: Gülen hareketi, tüm diyalog ve entegrasyon söylemine rağmen, Türkiye'de de, F. Almanya'da da resen kovuşturulması ve dağıtılması gereken bir organize suç örgütüdür. 15 Temmuz'da görüldüğü gibi, tetikçidir. Ama asıl suçlular, tetikçinin ardındaki güçler, tetikçiyi besleyen sorumlulardır. Özgür basının görevi de, bunları ortaya çıkarmaktır.

AKILLANMIYORLAR!

20 AĞUSTOS 2016

Burjuvazi ve siyasî temsilcileri sahiden çok tutarlılar. Tüm gerçekleri gözlerine soksanız da akıllanmıyorlar! Bu gidişle akıllanmayacaklar da, ta ki ezilen ve sömürülen sınıflar onlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösterene dek. Kelle koltukta haber peşinde koşanlara, gerçekleri gün yüzüne çıkarmak için yaşamlarını ortaya koyanlara, bombalamalarla, yargısız infazlarla boyun eğdirilemeyen özgür basın emekçilerine, aynı yöntemleri tekrar tekrar denesiniz de, diz çöktüremeyeceğinizi ne zaman anlayacaksınız? Özgür Gündem'i kapatarak, güneşi balçıkla sıvayacağınızı zannediyorsanız, avucunuzu yalarsınız!

Burjuvazi akıllanmaz. Tek dertleri rant, sermaye biriktirmek olanların, bu amaç için insanı ve doğayı katledenlerin akıllanmasını beklemek, zaten akıl kârı değil. Egemenlerin anladıkları tek dil var: mücadele! Hele bir de ortak çıkarlar için ortak mücadele örülürse, bakın o zaman paçayı sıvayanlara! Bakmayın siz efelenenlere, tehdit savuranlara, işkencecilere, iktidar olduklarını zannedenlere. Gün gelecek, devran dönecek – bize nasip olmasa da, tarihsel yasallık elbet gerçekleşecek, tarihin çarkını tankınız, topunuz, tüfeğiniz de durduramayacak.

Burjuvazi ve siyasî temsilcileri tutarlılar. Tutarlı bir biçimde düzenin mezar kazıcılarını üretiyorlar. İşte, tarih tanığımızdır, kim ilelebet iktidar kalabilmiş, diktatör olabilmiş, tahakkümünü sürdürebilmiş? Korku duvarını aşanlar, ölüm ve hapis tehdidiyle durdurulabilirler mi hiç? Sel dökülmeye başlasın hele, hangi bendiniz, hangi duvarınız durdurabilir onu? Düşünceye, hem de zamanı çoktan gelmiş olan düşünceye zincir vuramadıktan sonra?

Burjuvazi ve siyasî temsilcileri tutarlı bir şekilde korkuyorlar. Hem de en güçlü olduklarını zannettikleri anda. İşte, ordu, bürokrasi, sermaye sınıfı, paramilitarize edilmiş polis teşkilatı, gizli ordunuz, tek merkeze bağlanmış adalet sisteminiz, yandaş medyanız, yani tüm güç elinizde. »Ne isterlerse veririz« diyen ana muhalefet lideriniz, faşist partiniz de yanınızda. Buyurun, kurun diktatörlüğünüzü, koruyun iktidarınızı, susturun özgür basını. O kadar kolay olmadığını bizden daha iyi biliyorsunuz, onun için korkuyorsunuz. Biliyorsunuz ki, o sadakatle bağlandığınız emperyalist partnerleriniz dahi kuyunuzu kazıyorlar. Biliyorsunuz ki, birbirinizden nefret etseniz de, hep birbirinize muhtaçsınız. Buyurun, kurun »Ulusal Mutabakat Hükümetinizi« AKP'niz, CHP'niz, MHP'nizle. Güvendiğiniz dağlara kar yağacak sonunda.

Burjuvazi tutarlıdır. KHK'lar ile sermayeye ülkeyi peşkeş çekenler, kullanıldıktan sonra atılacaklardır. İktidar olduğunuzu zannediyorsunuz, ama burjuvazinin çıkarları gerektirdiğinde, bugün özgür basın emekçilerine layık gördüğünüz hücrelerde misafir olacaksınız. Siz yatın kalkın, özgür basına şükredin. Özgür basın olacaktır, size dahi yapılan haksızlıkları gündeme getiren. Biliyoruz, akıllanmayacaksınız, ama gene söyleyelim: aklınızı başınıza toplayın, iktidarınız kum üzerine kuruludur. Özgür basın ve devrim »hep vardı, hep var ve hep var olacak!« Bizlere diz çöktüremezsiniz, çöktüremeyeceksiniz! Bizi susturamazsınız, susturamayacaksınız. Yahu, bari bir kez olsun şaşırın bizi, bir kere akıllanın.

MACERAPERESTİN SONU İYİ OLMAZ!

27 AĞUSTOS 2016

Son haftaların gelişmeleri, içeride mutabakat sağlayan ve dışarıda mutabakat yenileyen AKP rejiminin Suriye'deki maceraperestliğinin arka planı bir kez daha »hiç bir şeyin görüldüğü gibi olmadığını« kanıtıyor. Bu arka planı görebilmek için, salt görüngülere ve söylemlere dayanan analizlerden daha fazlası gereklidir. Kaldı ki böylesi analizler, gerçek resmi görmemizi engelleyeceği kadar, mücadelenin yönünü şaşırabilir.

AKP'nin »Fırat Kalkanı« adı altında, aralarında »Ahrar el-Şam«, »Ceyş el-Tahrir« veya »Nureddin el-Zengi Tugayları« gibi cihatçı terör gruplarının da olduğu çeteleri, içerisinde on yıllarca yabancı unsurların örgütlenmesini engelleyememiş bir TSK'nin desteğiyle Cerablus'a göndermesini bir »zafer« gibi göstermesine aldanmamak gerekir. Bu adım dahi rejimin bataklıktan kurtulmak için çırpındığını, ama daha da battığını göstermektedir.

Bir kere rejimin çoklu kriz ortamında cebelleştğini tespit etmemiz gerekiyor. Dış politikadaki izolasyonu önce reaktif »hasar sınırlandırma« çizgisine çekerek, ama şimdi görece »aktif« dış politikayla kırmak isteyen rejim, kendisini giderek emperyalist stratejilere daha da bağımlı kılıyor. İşin garibi, Cerablus hamlesi uzun zamandır planlanıyordu. Mayıs ayında Cezayir'de Esad yönetimiyle buluşmuş, »Anti-Kürt« çizgide anlaşılmış, MIT müsteşarı Fidan Şam'a giderek bilgi vermiş, Erdoğan'ın Rusya ziyaretinde konu masaya yatırılmış ve içeride CHP ve MHP ile yapılan görüşmelerde aynı çizgi konusunda anlaşılmıştı. ABD ise »İŞİD« denilen vahşi örgüte karşı AKP rejiminin daha fazla angajman göstermesini dikte etmişti.

Ancak bu »iki ucu pis bir değnek«, çünkü, birincisi, AKP rejimi »İŞİD«den hiç bir farkı olmayan sözde »ÖSO« güçlerini doğrudan destekleyerek, Rusya, İran ve Esad yönetimiyle kurduğu ilişkileri yeniden tehlikeye atmaktadır. İkincisi, AKP BM Şartı'nı açıkça çiğnemiştir ve bu gerçek ülkenin başını hayli derde sokacaktır. Üçüncüsü, vekil güçler ülkeyi daha büyük terör tehdidi altına sokacaktır. Dördüncüsü, rejim savaşa girme tehlikesini artırarak kendi toplumsal tabanını daha da kırılğan hâle getirmiştir. Beşincisi, kısa vadeli rahatlamanın, orta ve uzun vadede çok kötü sonuçları olacağı göz ardı edilmektedir.

Liste daha da uzatılabilir, ancak bu kadarı bile Cerablus hamlesinin çoklu kriz ortamının derinleşeceğini ve AKP rejiminin çöküş sürecini hızlandıracağını göstermektedir. Eğer biraz hükümran devlet »aklı« kaldıysa, naçizane tavsiyemiz şudur: TSK hemen Suriye'den geri çekilmeli, Rojava yönetimiyle işbirliğine girilmeli, Suriye'de barışçıl ve demokratik bir çözüm için katkıda bulunulmalı, Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit sonlandırılarak, KCK'nin çağrısı dikkate alınıp, gerçek anlamda barış müzakerelerine başlanılmalı ve HDP'nin de dahil olduğu bir geçiş hükümeti kurularak, katılımcı bir süreç içerisinde anayasa değişikliği gerçekleştirilmeli ve milliyetçi »Anti-Kürt« politikalar derhal terk edilmelidir. Aksi takdirde, rejim batarken, ülkeyi de batıracaktır. Demokratikleşme, sosyal adalet, eşitlik ve özgürlükler çoklu krizden çıkışın anahtarıdır. Bizden söylemesi...

F. ALMAN EMPERYALİZMİNİN »SEMPATİSİ«

3 EYLÜL 2016

Türkiye aylardan beri F. Alman medyasının gündeminden düşmüyor. Yaklaşımların hayli çelişkili olduğu da gözden kaçmıyor. Çünkü F. Alman burjuva medyası ve politikacılar AKP rejimine, ama bilhassa Erdoğan'a son derece eleştirel yaklaşırlarken, F. Hükümet gerek pratiğiyle, gerekse de söylemleriyle »silah kardeşinin« yanında olduğunu gösteriyor. Aslında bu çelişki gibi görünen, bir çelişki değil, F. Alman emperyalizminin devlet aklının ifadesidir. Merkel hükümeti, hem iç kamuoyuna »Türkiye'nin Kürt politikasından kaygı duyuyoruz« sinyalini veriyor, hem de TSK'nin İslamist çetelerle birlikte Suriye topraklarına girmesine »sempati« ile baktığını açıklıyor. Peki ama neden? Yanıtı bulmak için haritaya bakmak yeterli olacak:

Türkiye, Karadeniz ve Akdeniz arasında Kafkasların, Ortadoğu'nun ve Merkez Asya'nın piyasalarına, enerji ve hammadde kaynaklarına ulaşmak için yegane köprü konumunda ve Rus deniz kuvvetlerinin Akdeniz'e ve ötesine geçmek için kullanmak zorunda kaldıkları Boğazların sahibesi. Dünyanın en önemli enerji transfer merkezlerinden birisi olarak, AB'ni Rus doğal gazından bağımsızlaştıracak »enerji çeşitliliğini« olanaklı kılacak ve modernize edilmiş savaş aygıtıyla Ortadoğu'nun »yeniden düzenlenmesinin« jandarmalığını yapabilecek bir NATO ülkesi. Özellikle F. Alman silah tekellerinin yardımıyla semizlemiş olan Türk askerî-sınai kompleksi, F. Alman Silah İhracat Yönetmeliğinin etki alanında olmaması nedeniyle, yönetmeliğin kısıtlamalarını aşmak isteyen silah tekellerinin en önemli yardımcısı. F. Alman ürünleri için ucuz üretim mevkii olan Türkiye, aynı zamanda genç nüfusuyla yüksek kâr vaat eden bir pazar. Ve Avrupa'yı »mülteci akınlarından« koruyan bir tampon bölge.

Kısacası Türkiye, ABD'nin yanında ve onunla rekabette dünya çapında »düzen kurucu güç« olmak ve dünya piyasalarına, enerji ve hammadde kaynaklarına engelsiz ulaşmak isteyen F. Alman emperyalizmi için, salt »silah kardeşi« olmaktan çok daha fazla stratejik öneme sahip. Elbette bu »kardeşler« arasında ihtilaf olmayacağı anlamına gelmiyor. Görüldüğü kadarıyla F. Almanya, aynı Obama yönetimi gibi, »Erdoğan'sız bir AKP« istiyor. Erdoğan'ın hükümranlık haklarını AB'ne devretmek istememesi ve başına buyruk davranması, Batı'daki Erdoğan karşıtı söylemin temel nedeni.

Ama ihtilaflar F. Alman ve Türk egemenlerinin işbirliğine engel değil. Airbus tekeli TUSAŞ ile askerî uçak ve Roketsan ile roket üretimine devam ederken, Rheinmetall silah merimleri üretimini Makina Kimya Endüstrisi Kurumu ile ve Ethem Sancak'ın BMC'siyle de zırlı araç üretimini planlıyor. »Yerli ve de milli tankımız Altay«ın dizel motorunu MTU Friedrichshafen verirken, 120 mm'lik top borusu Rheinmetall'den gelecek.

Bu durumda F. Alman emperyalizminin Türk egemenlerine »sempatisi« olmayacak da, ezilen halklara mı olacak? Artık sevimsiz hâle gelen liberallerimizin ve AB'nden yardım bekleyen güya »sol«cularımızın kulağına küpe olsun: Ne Avrupa'nın, ne de başka ülkelerin egemenleri, Türkiye'deki sınıfdaşlarını yalnız bırakmazlar. Emperyalizmin ipiyle kuyuya inilmez. Demokrasi, halkların kendi eseri olduğunda gerçek olacaktır, gerisi ham hayaldir.

AVRUPA'NIN SİYASÎ HARİTASI DEĞİŞİYOR MU?

10 EYLÜL 2016

Can Dündar son yazısında Avrupa ile ilgili bazı kehanetlerde bulunmuş: F. Almanya'daki son eyalet parlamentosu seçiminde AfD denilen ırkçı partinin aldığı yüksek oya bakarak, »21. Yüzyıl'ın »Manifesto«su şöyle başlayacak: »Avrupa'nın başında bir hayalet dolaşüyor: Faşizm hayaleti...« tespitinde bulunarak, Suriye'nin Avrupa'nın siyasî haritasını değiştirdiğini ileri sürüyor. Bu liberal bakış açısı hayli yaygın olduğundan, Dündar'ın iddiaları irdelenmeye değer.

Elbette önce Dündar'a Max Horkheimer'in bilinen sözünü anımsatmak gerekiyor: »Kapitalizmden bahsetmek istemeyen, faşizmden bahsetmesin!«. Avrupa çapında sağ popülist ve ırkçı partilerin son yıllarda artan seçim başarıları elde ettikleri doğru, ki uzun yıllardan beri buna dikkat çekiliyor ve egemen siyasetin uygulamalarının, bilhassa neoliberal dönüşüm politikalarının aşırı sağcı ve ırkçı yaklaşımları körüklediği belirtiliyor. Yani, bu yeni bir olgu değil. Avrupa'nın siyasî haritası, 1989/1990 karşı devriminden bu yana çoktan değişti.

Dündar'a göre, bu gelişmeyi tetikleyen Suriye ve Avrupa'ya ithal edilen İslamist terör. Aslında Dündar böylelikle muhafazakârların ve ırkçı partilerin söylediklerini tekrar üretmekten başka bir şey yapmıyor. Çünkü asıl söz konusu olan tersidir, yani Suriye emperyalist ülkelerin velayet savaşlarının alanıdır ve İslamist terör bizzat emperyalist güçlerin gizli servislerince ve bölgedeki işbirlikçi despotlarca körüklenmektedir. Velayet savaşlarının kanlı sonuçları ve İslamist terörün vahşeti ise, mütemadiyen yoksullaştırılan veya yoksulluk sınırına düşme korkusunu yaşayan »refah« coğrafyası emekçilerinin neoliberal politikalara yönelik haklı tepkilerini zararsız yönlere kanalize etmek için kullanılmaktadır.

Dündar'a tavsiyemiz, Korkut Boratav'ı okumasıdır. Boratav Bilal'e anlatır gibi, sermaye ve gericilik ittifakının nasıl oluştuğunu ülke örnekleriyle bilimsel temelde kanıtlıyor. AfD, Front National ve bilumum ırkçı partilerin temel misyonu, Avrupa çoğunluk toplumlarının egemen siyasete duydukları hiddeti kullanarak, sorunların gerçek nedenlerinin üstünü örtmek ve halklara düşman politikalara, gittikçe şiddetlenen emek sömürüsüne toplumsal rıza sağlamaktır. AfD'nin programına kısa bir bakış, bu partinin iktidar partilerinden çok daha gerici, çok daha saldırgan ve çok daha militarist politikalar peşinde olduğunu görmeye yeter. AfD ve diğerlerinin başarılarının temelinde, Avrupa reformist solunun sınıf mücadelesini reddetmesi yatmaktadır. Sermaye, kapitalizme ve emperyalizme karşı olmayan her sözde radikal partiyle yaşayabilir – bunlar ister sağ, isterse »sol« olsun.

Hayalete gelince: Hayır sayın Dündar, Avrupa'nın başında dolaşan hâlâ komünizm hayaletidir. 96 yıl önce bugün kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin üzerinde süren yasağın gösterdiği gibi, burjuvazi hâlâ komünistlerden, devrimcilerden korkmaktadır. Emperyalizm için, burjuvazi için asıl tufan, işçi sınıfının iktidarı kurulduğunda kopacaktır. Faşizm, her zaman olduğu gibi kapitalist sömürüyü sürdürmenin bir aracıdır. Sosyalizm ise hem sömürünün, hem de terörün gerçek panzehridir. Değişmeyen bir diğer gerçek de budur.

SAĞ POPÜLİZMİN GÖSTERDİĞİ GERÇEK

17 EYLÜL 2016

Yarın Berlin'de Senato seçimleri yapılacak. Eyalet-Kent Berlin'deki seçim sonuçları önümüzdeki haftanın siyasî tartışmalarını belirleyecek. İrkçı AfD partisinin Berlin Senatosu'na girmesi (tahminler yüzde 15 civarında oy oranı öngörüyor), önceki seçimlerden sonra olduğu gibi burjuva medyasının Merkel'in mülteci politikasını ve F. Hükümetin çizgisini yeterince »Alman« olmadığı için eleştirmesine, AfD seçmenlerinin aslında haklı olduklarını ve korkularının ciddiye alınmasını vurgulamasına gerekçe olacak. Sol cenahta ise hükümet ortağı olunup-olunması tartışmaları yeniden alevlenecek. Kısacası, »aynı tas, aynı hamam« devam edecek.

Halbuki bilhassa F. Almanya siyasî ve toplumsal solunun üzerinde düşünmesi, reaksiyon göstermesi ve çıkış yolu olacak gerçekçi çözümler üretmesi gereken ciddi bir gelişme ile karşı karşıyayız. Bugün F. Almanya'nın çeşitli kentlerinde TTIP ve CETA gibi güya »serbest« ticaret antlaşmalarına karşı yapılan yürüyüşlerde de görüldüğü gibi, F. Almanya'da yaşayan insanların çoğunluğunun gidişattan hiç de memnun olmadığı, alternatif çözümler istediği ve sermayenin saldırıları karşısında arayışlar içerisinde olduğu çok açık. Ancak F. Alman işçi sınıfının ve güvencesizliğe itilme korkusunu yaşayan toplumsal katmanların büyük bir çoğunluğu, egemen siyasetin ve burjuva medyasının demagojisi sayesinde ırkçı ve refah şovenisti bir iklimin esiri olmuş durumda. Böylesine bir ortamda siyasî ve toplumsal solun basiretsizliği, AfD gibi formasyonların başarı kazanmasına neden oluyor.

Öncelikle göçmen örgütleri arasında da yaygın olan »halk aptal« yaklaşımından uzaklaşmak gerekiyor. 1982'den beri şiddeti giderek artan bir biçimde Ren kapitalizminin »sosyal devlet« anlayışını erozyona uğratan ve elde edilmiş kazanımları teker teker geriye alan neoliberal dönüşüm siyasetinin etkisinde olan kitleler, bilhassa yoksulluk sınırına düşme tehdidi altında olan emekçi kesimler, egemen siyasetin uygulamalarının tüm »masraflarını« sırtlarına yükleyeceklerini çok iyi hissedebiliyorlar. Sadece yoksulluk değil, yoksunluk, dışlanma, ciddiye alınmama ve yalnızlaşma yaşayan emekçi kitlelerin hiddeti, anlaşılır ve haklıdır. Bu haklı hiddetin, sorunların asıl nedenlerini yaratan egemen sınıfa değil de, kendisinden daha zayıf olan sınıfdaşlarına yönelmesi ise, sınıf politikasından uzaklaşan solun bıraktığı boşluğu ırkçı ve sağ popülist partilerin doldurmasıyla bağlantılıdır.

Elbette ırkçılığa ve faşist hareketlere karşı amansız bir mücadele gerekmektedir. Ancak, AfD gibi partilere oy verenlerin hepsini bir çırpıda »ırkçı« ve »Nazi« ilân etmek de, işin kolaylığıdır. Kitleler aptal değildir, ama onlar da kolaycılığa kaçmaya yatkındırlar. Sınıfsal çıkarlarını koruyan, mızrağın ucunu asıl düşmana çeviren, »neyin ne olduğunu« söyleyen ve sınıfın içinde, sınıfla birlikte mücadele eden gerçek alternatif olmadığı müddetçe de, güya radikal çözüm öneren sahte »alternatifler« çekici olurlar. Dünyanın her yerinde geçerli olan bir gerçektir bu. Hiç kendimizi aldatmayalım: »temel çelişkiye« odaklanmadıkça, sınıf mücadelesinin zorunluluğunu reddettiğimiz sürece »hüsrandan« kurtulamayacağız – nerede olursak olalım...

»FIRAT KALKANI«, CİHATÇILAR VE F. ALMAN YARDIMI

24 EYLÜL 2016

F. Almanya-Türkiye ilişkilerindeki »limonî« durum kimi liberal görüşe göre, F. Almanya'nın »Erdoğan karşıtlığı« ile alakalı ve bu nedenle F. Almanya'nın patronajı altındaki AB, Türkiye'deki gelişmelerden »hoşnut değil«. Bu da AB'nin Türkiye'deki demokratikleşme çabaları için önemli bir »partner« olacağına gerekçesi. Benzer yaklaşımlar Kürt kamuoyunda da görülebiliyor. Önceki yazılarımızda bunun yanlış olduğunu, aksine F. Alman emperyalizminin AKP rejiminin en önemli destekçilerinden biri olduğunu vurgulamıştık. Bunun altını bir veriyle daha çizelim.

Bilindiği gibi İncirlik üssünde F. Alman uçakları konuşlandırılmış durumda. 6 »Recce-Tornado« jeti Suriye ve Irak üzerinde askerî operasyonlar için gerekli olan istihbarat fotoğraflarını çekiyor ve bilgi topluyor. Yapılan bir açıklamaya göre bugüne kadar 11 binden fazla fotoğraf çekildiği ve müttefiklerin kullanımına sunulduğu belirtiliyor. Aynı şekilde İncirlik'te konuşlandırılmış »Airbus A-310 MRTT« yakıt ikmal uçağı 1.100 havada ikmal işlemiyle hava saldırılarını olanaklı kılmış.

Peki, istihbarat müttefiklere nasıl veriliyor? Tüm bilgiler Katar'daki El Udeyd ABD üssünde bulunan Taktik Hava Kuvvetleri Ana Karargâhına (Combined Air and Space Operations Center – CAOC) gönderiliyor ve »DAİŞ karşıtı koalisyon« üyesi ülkeleri silahlı kuvvetlerinin girebildiği bir »enformasyon alanına« konuluyor. Koalisyonun Kuveyt'teki ana karargâhı da (Combined Joint Task Force – CJTF) bu bilgileri kullanabiliyor.

Federal Savunma Bakanlığı'na göre bu bilgiler koalisyon güçleri tarafından başka amaçlarla kullanılamazmış! Nedeni ise, fotoğraf ve bilgilere »Sadece DAİŞ'e karşı olan operasyonlar için kullanılabilir« uyarısı yazılıymış ve bu da »başka amaçlar için kullanılamayacağını garanti« ediyormuş.

Katar, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin bu bilgileri elbette kendi amaçları için kullandığı, bilhassa Türkiye'nin »Fırat Kalkanı« adlı operasyonunun tam da bu bilgiler temelinde gerçekleştirildiği burjuva medyası tarafından bile teyit ediliyor. Dahası Suudiler bu bilgileri destekledikleri cihatçı terör gruplarına veriyor. Sonuç itibarıyla F. Alman emperyalizmi, aksini iddia etse de, Suriye ve Irak'ta cihatçı terör örgütlerinin saldırılarına ve Türkiye'nin BM Şartına aykırı olan operasyonuna aktif ve doğrudan askerî yardımda bulunuyor.

F. Almanya'daki barış hareketi Merkel hükümetinin bu politikalarını değiştirmesi için baskı artırıyor. Bu amaçla 8 Ekim'de Berlin'de merkezi bir yürüyüş yapılacak. Özellikle F. Almanya'daki Kürt kurumlarının ve HDK-Avrupa bileşenlerinin bu yürüyüşe kitlesel olarak katılması ve F. Alman barış hareketinin taleplerine destek vermeleri son derece önemli. Geçen hafta, yaklaşık 320 bin insan ülke çapında TTIP ve CETA'ya karşı yürürlerken, aynı gün Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri protesto eden eylemler yapılmıştı. Bu bir zamanlama hatasıydı, çünkü dayanışması istenilen kesimlerin gündeminden uzak kalınmıştı. Umarız bu sefer aynı hataya düşülmez. 8 Ekim'e Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci-demokratik örgütlerin kitlesel katılımını örgütlemek için yeterince zaman ve gerekçe var. Bizden hatırlatması...

»15 TEMMUZ« VE AVRUPA

DARBE GİRİŞİMİ VE SONRASINA AVRUPALI EMPERYALİST GÜÇLERİN YAKLAŞIMI

Eylül 2016 itibarıyla azalmış olsa da, son aylarda Avrupa'daki burjuva medyası neredeyse her gün Türkiye ile yatıp kalkıyor, manşetlerinde sürekli Türkiye ile ilgili haberler yer alıyor, hatta kimi günler iki veya üç haber aynı anda sayfalarda ve ekranlarda yer buluyordu. Görünüşte burjuva medyasının AKP rejimini ve bilhassa Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı hedef tahtasına oturtuyordu. Özellikle F. Almanya'daki burjuva medyası Türkiye'deki gelişmelere son derece sert eleştirilerle yaklaşıyor, ama aynı zamanda da Türkiye'nin oynadığı »anahtar role« dikkat çekiyordu. Siyaset arenasında da benzer bir durum söz konusu. Bugün dahi Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin yöneticileri AKP hükümetini eleştiriyor, uygulamalarının »demokrasiye zarar verdiğini« söylüyor, Erdoğan'ın »diktatörleştiğine« dikkat çekiyorlar.

Örneğin BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği'nin 33. Eylül ayı İnsan Hakları Oturumlarında söz alan Fransa ve İsviçre temsilcileri AKP rejimini sert bir dille eleştirdiler. Olağanüstü hâl uygulamalarının hâlen devam ettiği Fransa'nın temsilcisi, Türkiye'nin »bireysel ve basın özgürlüğünü askıya aldığını« vurgulayarak, Türk hükümetine »temel özgürlükleri« koruma çağrısı yaparken, »endişeli« olduğunu belirten İsviçre hükümeti temsilcisi, Türkiye'yi »temel insan haklarını esas alarak hareket etmeye ve aynı zamanda bağımsız yargıyı esas almaya« davet ediyordu. Aynı günlerde Erdoğan'ın bir resmini ve ateşlenmiş rokete benzetilmiş minareleri başlığına taşıyan F. Alman »Der Spiegel« dergisi, Erdoğan'ın »diktatör« olarak nitelendirerek »bir ülke özgürlüğünü kaybediyor« başlığını atıyordu.

15 Temmuz'daki darbe girişimini ve sonrasını Erdoğan'ı ve AKP rejimini eleştirerek ele alan burjuva medyası ve siyasetçilerin bu tavrı Avrupa toplumlarında da karşılık buluyor, kamuoyunda yaygın bir Türkiye karşıtlığı ortaya çıkıyor. Aynı şekilde Avrupa toplumsal ve siyasî solu içerisinde de Türkiye konusunda belirli bir şaşkınlık ve kafa karışıklığı mevcut. Bilhassa reformist sol, aynı burjuva medyası gibi, Avrupa'nın »despotik bir devlet başkanı karşısında çaresiz kaldığı« yanılığın düşüyor. Yapılan kimi sol yorumlarda, AB'nin »otoriterleşen Türkiye'ye daha fazla baskı uygulaması gerektiği« veya »Erdoğan'a Almanya'ya giriş izni verilmemesin« türünden pozisyonlar yer alıyor. Erdoğan'ın Avrupalı hükümetlere yönelik sözleri ve tersinden Avrupalı politikacıların Erdoğan karşıtı söylemleri temel alınırca, bu pozisyonlara hak vermemek elde değil.

Ama, Avrupa ve Türkiye arasındaki ilişkiler sahiden de »kopacak derecede« kötü mü? Kimilerinin belirttiği gibi, AB'nin patroniçesi Merkel ile Erdoğan arasında bir »düello« mu söz konusu? Avrupalı emperyalist güçler neden böyle davranıyor ve sahiden var olan eleştiri görüngüsünün ardında neler yatıyor? Darbe girişimi ve sonrası emperyalist merkezlerde nasıl ele alınıyor? Bu ve benzeri soruların yanıtlarını bulabilmek için, güncel durumu F. Almanya-Türkiye ilişkileri özelinde bir irdeleyelim.

TÜRKİYE'NİN VAZGEÇİLMEZ ÖNEMİ

Erdoğan'a karşı sert bir söylem tutturan, hatta hakaret derecesinde sert eleştiriler yönelten aynı burjuva medyası, Türkiye'nin mülteci »krizinde« oynadığı rolü ve jeopolitik anahtar

pozisyonunu öve öve bitiremiyor. Aynı şekilde Federal Hükümet de Türkiye'nin »mülteci krizinin aşılmasında verdiği hizmetin büyüklüğünden« bahsediyor, F. İçişleri Bakanı »insan hakları konusunda tüm dünya için hakim olamayız« diyerek, Avrupa'nın Türkiye'ye »son derece muhtaç olduğunu« vurguluyor. Federal Cumhurbaşkanı Gauck ise, »Türkiye'nin milyonlarca mülteciyi ülkeye soktuğunu unutmamalıyız« diyerek hükümetin yaklaşımlarına destek çıkıyor.

Türkiye'nin kabul ettiği Suriyeli (ve diğer ülkelerden gelen) mültecilerin Türkiye tarafından »mülteci« statüsünde görülmedikleri ve Cenevre Mülteci Konvansiyonu ile Ek Protokolün tanıdığı temel haklardan mahrum bırakıldıkları, büyük bir bölümünün Türkiye'nin farklı kentlerinde herhangi bir destek olmaksızın yaşamak zorunda kaldıkları, sağlık ve eğitim gibi temel hizmetlere ulaşamadıkları Federal Hükümet tarafından gayet iyi bilinmesine rağmen, hâlâ Türkiye'nin »mültecilere insanî ve insan haklarına uygun davrandığı« iddia ediliyor. Aslına bakılırsa bu siyasî bir naiflik göstergesi değil. Tam tersine, bu yaklaşım »dünya piyasalarına, hammadde ve enerji kaynaklarına engelsiz ulaşım« talep eden yeni düzen kurucunun stratejik önceliklerinin bir ifadesidir. Çünkü Türkiye'nin F. Alman emperyalizmi için vazgeçilmez önemi bulunmaktadır.

Emperyalizm açısından Türkiye'nin jeopolitik anahtar pozisyonunu anlayabilmek için dünya haritasına kısaca bakmak yeterli olacaktır: Türkiye, Karadeniz ve Akdeniz arasında, Kafkasların, Ortadoğu'nun ve Merkez Asya'nın piyasalarına, hammadde ve enerji kaynaklarına geçişi sağlayan yegane köprü konumundadır. Rusya deniz kuvvetlerinin Akdeniz'e geçmesi için gereksinim duyduğu Boğazların sahibidir. Dünyanın en önemli enerji transfer merkezlerinden birisi olarak, AB'ni Rus doğal gazından bağımsızlaştıracak »enerji çeşitliliğini« olanaklı kılacak ve modernize edilmiş savaş aygıtıyla Ortadoğu'nun »yeniden düzenlenmesinin« jandarmalığını yapabilecek bir NATO ülkesi. Özellikle F. Alman silah tekellerinin yardımıyla semizlemiş olan Türk askerî-sınai kompleksi, F. Alman Silah İhracat Yönetmeliğinin etki alanında olmaması nedeniyle, yönetmeliğin kısıtlamalarını aşmak isteyen silah tekellerinin en önemli yardımcısı. F. Alman ürünleri için ucuz üretim mevkii olan Türkiye, aynı zamanda genç nüfusuyla yüksek kâr vaat eden bir pazar. Ve Avrupa'yı »mülteci akınlardan« koruyan bir tampon bölge.

Kısacası Türkiye, ABD'nin yanında ve onunla rekabette dünya çapında »düzen kurucu güç« olmak ve dünya piyasalarına, enerji ve hammadde kaynaklarına engelsiz ulaşmak isteyen F. Alman emperyalizmi için, salt »silah kardeşi« olmaktan çok daha fazla stratejik öneme sahip. O açıdan ne Federal Parlamento'nun kabul ettiği »Ermeni Soykırımı Tasarısı«, ne burjuva medyasının ve hükümet politikacılarının Erdoğan'ı eleştirmesi, ne de Erdoğan'ın, »Almanya Türkiye'nin başarılarını kısıkanıyor, onun için teröristleri destekliyor« suçlaması, F. Almanya-Türkiye ilişkilerini belirleyen etmenler değildir. Gerek İncirlik Üssü'ne Alman Tornadoları ve havadan yakıt ikmal uçaklarının kalıcı biçimde konuşlanmasını sağlayacak hava üssü inşaatı, gerek Şansölye Merkel'in Suriye politikasında Erdoğan'ın »güvenli bölge« talebini desteklemesi ve TSK'nin Suriye operasyonunu »selamlaması«, gerekse de Ege'de ortak askerî operasyonlar düzenlenmesi, ilişkilerdeki »limoniliğin« asıl nedenlerinin başka şeyler olduğunu gösteriyor.

Emperyalist güçler ve işbirlikçi hükümetler arasındaki her işbirliğinde olduğu gibi, Avrupalı emperyalist güçler ile AKP rejimi arasındaki işbirliği de çıkarlarının farklılaşabileceği belirli kurallar çerçevesinde yürümektedir. Duruma göre işbirlikçi ülke hükümetinin ilişkilerin yönünü ve kriz dönemlerinde de hızını tayin edebilmesi, bu kuralların doğasında vardır. Kimi zaman farklılaşan, hatta birbirinin zıddı olabilen çıkarların söz konusu olması, emperyalist güçler ile işbirlikçiler arasında uzun vadeli ortaklaşmayı engellemez. Karşılıklı olan bağımlılıklar devam eder.

F. Almanya-Türkiye ilişkilerine bakıldığında, F. Almanya mülteci sorunu karşısında Türkiye'den daha avantajlı durumda. Kaldı ki mülteci sorunu, AB'nin sınır rejiminin militaristleştirilmesi ve Avrupalı emperyalist orduların yurtdışı görevlerine gönderilmesinin meşurlaştırılması için bir araç olarak kullanılmaktadır. Gerek Türkiye'nin AB'ne Yakınlaştırılma Süreci, gerekse de mülteci sorunu ile ilgili olarak AB ve Türkiye arasında varılan uzlaşısı sonuç itibarıyla, başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere, Avrupalı emperyalist güçlerin stratejik çıkarlarının korunmasının birer aracıcılarıdır. F. Almanya için Türkiye'nin AB'ne Yakınlaştırılma Süreci içinde tutulması, Türkiye'nin F. Alman emperyalizminin etki alanı içinde tutulması için bir zorunluluktur. Diğer taraftan AKP rejimi açısından da AB ve özellikle F. Almanya'nın yanında durmak, yaşamsal bir zorunluluk hâline gelmiştir – çünkü Türkiye ekonomisinin bel direği hâline gelen Gümrük Birliği ve AB desteği olmaksızın, Türkiye ekonomisinin ayakta kalması olanaksız olacaktır. Salt iktisadî veriler, Türkiye'nin F. Alman emperyalizminin yanında durması zorunluluğunu kanıtlamaktadır: 2015 verilerine göre F. Almanya toplam 13,2 milyar Dolarlık ihracat hacmi ile Türkiye'nin bir numaralı ihracat pazarıdır.

ASIL ÇELİŞKİLER

Tüm bunlara rağmen geleneksel »silah kardeşleri« arasında ihtilaflar ve çıkar farklılıkları söz konusudur. Aynı Obama yönetimi gibi, F. Alman emperyalizmi de »Erdoğan'sız bir AKP« istemektedir. Erdoğan'ın mutlak boyunduruk altına girmekte tereddüt etmesi ve hükümlerlik haklarını AB'ne devretmeyi reddetmesi, F. Alman emperyalizminin »Erdoğan karşıtlığının« temel nedenidir. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra »seçilmiş hükümete« sahip çıkan açıklamaların bu kadar geç yapılmış olması, Erdoğan'a ve AKP rejimine verilen »sınırlarını bil« mesajlarıdır. Aynı şekilde darbe girişiminin baş tetikçisi olduğu ortaya çıkan Gülen hareketi konusunda gerek F. Almanya'nın, gerekse de ABD'nin gösterdiği tavırlar, emperyalist güçlerin bu faşizan-tetikçi örgütü hâlâ yedek güç olarak gördüklerinin ve zamanı geldiğinde tekrar kullanılmaktan imtina etmeyeceklerini kanıtlamaktadır. Darbe girişiminin ardından AKP rejiminin eski koalisyon ortağına yönelik operasyonları bu nedenle Avrupalı emperyalist güçlerce eleştirilmektedir.

Aslına bakılırsa, gerek ABD emperyalizmi, gerekse de Avrupalı emperyalist güçler bir taşla bir kaç »kuş vurmuşlardır«: darbe girişimi sonrasında hem Erdoğan ve başında bulunduğu AKP rejimi, hem Ergenekoncu Kemalist cephe, hem de Gülen hareketi esir alınmıştır. Ne Obama yönetimi, ne de Gülen hareketinin en yaygın örgütlenme ağına sahip olduğu F. Almanya hükümeti bu hareketi dağıtmak istememektedirler. Özellikle F. Alman emperyalizmi, F. Almanya'da yüzlerce örgüte sahip olan Gülen hareketine karşı herhangi bir hukuksal girişimde bulunmamaktadır, ancak bu şekilde de örgüt üzerinde olan kontrolünü artırmıştır. Aynı şekilde ABD de Fetullah Gülen'i Türkiye'ye teslim etmeyerek, elinde bir şartlı rehin olarak tutmaktadır: hem AKP rejimine, hem de bizzat Gülen hareketinin kendisine karşı.

Emperyalist güçlerin »Erdoğan'sız bir AKP« istemelerinin ardında yatan bir diğer neden de, AKP rejiminin dış politikadaki maceracı tutumu ve realiteleri tahlil etmedeki hataları sonucu »güvenilmez bir partner« hâline gelmesidir. »Stratejik derinlik« ile başlayan AKP dış politikası, fiyasko ve izolasyon ile sonuçlanmıştır. Avrupa'nın boğuştuğu krizleri ve ABD'nin »Pasifik Stratejisi« çerçevesinde askerî potansiyelini Ortadoğu'dan ortadan çekmesini bölgesel hegemonya sağlamak için gören AKP rejimi ciddi bir yanılgıya düşmüştür. Erdoğan Türkiye'si gerek Ortadoğu'da İsrail, Hamas, FKÖ, ABD ve AB için, gerekse de Rusya, İran ve Kafkas ülkeleri için »güvenilmez« kategorisine girmiştir. Aynı şekilde Irak ve Suriye'deki çözümler emarelerini »genişleme umuduyla« değerlendiren AKP rejimi, bunu Sünni yayında öncü güç olabilme hayalleriyle bağlantılı kılmıştı. AKP bu noktada da yanılgıya düşmüştür. Bu yanılgılar temelinde geliştirilen dış politika da sonucunda emperyalist stratejileri zedeleyen, hatta

bu stratejilere ters düşen bir çizgiye girmiştir. Nihayetinde bunun sorumlusu olarak Erdoğan görülmektedir.

Avrupa'daki burjuva medyasında yer alan yorumlara baktığımızda, Avrupalı emperyalist güçlerin hâlâ Erdoğan'ı ehlileştirilmesi gereken bir unsur olarak değerlendirdikleri sonucuna varabiliriz. Darbe girişimine verilen geç yanıt ve 15 Temmuz sonrası sürece yönelik sert eleştiriler bunu kanıtlamaktadır. Erdoğan'ın ve AKP rejiminin darbe girişimi ile ağır bir yara alması ve OHAL'e, tek başına hükümet olmaya, yabancı sermayenin sıcak para akışıyla desteğine rağmen ciddi bir meşruiyet krizi içerisine girmesi, Avrupalı emperyalist güçler tarafından yeni koşulların dikte edilmesi için bir fırsat olarak algılanmaktadır. Buna direnmeye çalışan Erdoğan ve AKP rejimi her geçen gün emperyalizme olan bağımlılığın ne derece derin olduğu görmekte ve batağa daha çok sağlanmaktadır.

STRATEJİK PARTNERLİKLERİN YENİDEN DÜZENLENMESİ

Erdoğan ve AKP rejimi darbe girişimi sonrasında kendisini dayatan stratejik partnerliklerin yeniden düzenlenme sürecinde güçlü kalmaya yönelik hamleler yapmaktadır. Erdoğan'ın başkanlık sistemi projesini – şimdilik – rafa kaldırması, iktidarı, doğrudan veya dolaylı olarak diğer burjuva partileri olan CHP ve MHP ile paylaşmaya yanaşması, hem geniş bir parlamentere desteğe sahip hükümet oluşturularak, yeniden düzenlenme sürecine güçlü bir »temsilîyet« ile girmeyi sağlama, hem de, salt basit bir personel değişiminden ibaret olmayan »devletin yeniden yapılandırılması« sürecini gerçekleştirme çabalarıdır. Ve aynı zamanda dış politikadaki izolasyonu kırma denemesidir.

Erdoğan ve AKP rejiminin bu hesabı istenilen sonucu verebilir, çünkü stratejik partnerliklerin yenilenmesi hem emperyalist güçlerin, hem de Türkiye'deki işbirlikçi oligarşinin işine gelmektedir. Ayrıca yapılan teklif emperyalist güçler için hayli çekicidir: Kürt karşıtlığı ve milliyetçi mutabakat temelinde diğer burjuva partilerinin desteği alınarak iç politik meşruiyet konsolide edilebilecek, yabancı sermaye akışına açıklık sürdürülecek, neoliberal iktisat politikaları tüm hızıyla devam edecek ve toplumsal direnişe aman verilmeyecek. Böylelikle otoriter yönetimle gerekli olan »istikrarı« sağlayan, paramilitarize edilmiş güvenlik güçleriyle hem kendi halklarına, hem de gerektiğinde komşu ülkelere karşı askerî şiddet kullanmaktan çekinmeyen bir rejim inşa edilmiş olacak. Emperyalist güçlerin stratejik partneri ve vurucu gücü olmaya, ulusal ve uluslararası tekellerin çıkarlarını korumaya ve Ortadoğu'nun yeniden düzenlenmesinin bekçiliğini yapmaya hazır bir rejim oluşturulacak. Jeostratejik, jeopolitik ve jeoekonomik önemi ölçülemez değerinde olan bir ülkeyi yöneten böylesi bir işbirlikçi rejim, emperyalist güçlerin vazgeçemeyeceği bir partner hâline gelebilir. Türkiye'deki işbirlikçi oligarşinin hesabı bu varsayımlar üzerine kuruludur.

Görüldüğü kadarıyla F. Alman emperyalizmi bu varsayımların gerçekçi olduğundan hareket etmektedir. Bu nedenle Türkiye'deki askerî-sınai kompleksin geliştirilmesine hız verilmektedir. Bunu bir kaç örnekle kanıtlayabiliriz: Airbus tekeli TUSAŞ ile askerî uçak ve Roketsan ile roket üretimine devam ederken, Rheinmetall tekeli Makina Kimya Endüstrisi kurumuna silah mermileri üretirme kararını aldı ve Ethem Sancak'ın sahibi olduğu BMC şirketi ile zırhlı araç üretimi üzerine anlaştı. MTU Friedrichshafen tekeli Türkiye'de üretilen »Altay« tankının dizel motorunu gönderiyor, Rheinmetall ise 120 mm'lik top borusunu. Bununla birlikte F. Hükümet AKP rejimine çeşitli konularda siyasî destek çıkıyor: örneğin F. Parlamento'nun aldığı »Ermeni Soykırım Kararı« açıkça izafileştirildi ve Avusturya gibi bazı AB ülkelerinin muhalefetine rağmen Türkiye ile olan »ticarî, siyasî ve kültürel ilişkilerin derinleştirilmesi« gerektiğini savunuyor.

Ancak tüm bu destekler, F. Alman emperyalizminin aynı ABD emperyalizmi gibi, Erdoğan'ı ve AKP rejimini mengenesi altına aldığını ve baskısını artırdığını gizleyemiyor. Emper-

yalizm için çekici bir teklif hazırlayan rejim, dış politik izolasyondan kurtulmayı ve stratejik partnerlikleri yenilemeye çalışırken, hem emperyalizme daha da bağımlı hâle geliyor, hem de değirmende ufalanan buğday taneleri misali ABD emperyalizmi ve Avrupalı emperyalist güçler arasındaki çıkar çelişkilerinin arasına sıkışıyor. Ağır darbeler alan ve içeriden büyük hasar gören işbirlikçi oligarşi yaralarını sarmaya çalışırken, daha fazla açık veriyor ve aynı zamanda da içeride devlet terörünü artırarak, dışarıda ise militarist çılgınlığa yönelerek tüm bölgeyi tehlikeye sokuyor.

Bu gelişmeler ışığında Erdoğan'ı eleştirdikleri için hâlâ Avrupalı emperyalistlere güvenen liberal kesimler ise fena yanılıyorlar. Avrupa'daki burjuva medyasının ve Avrupalı hükümetlerin Erdoğan karşıtlığı, Türkiye ve Kürdistan'daki emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin lehine olan bir karşıtlık değildir. Geçerliliğini koruyan tek gerçek, emperyalist stratejilerin ve işbirlikçi oligarşik diktanın ancak devrimci, demokratik ve sosyalist bir alternatifin oluşturulması, güçlendirilmesi ve yığınları sarması ile geri püskürtülebileceği gerçeğidir. Bunun içinse Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin oluşturacağı Devrimci Cephe ile Kürdistan Özgürlük Hareketinin ortak çıkarlar temelinde ortak mücadeleyi örmesi bir zorunluluktur.

AVRUPA'NIN MİLİTARİZE SINIR KORUMASI

8 EKİM 2016

Geçen Perşembe günü, kısa adıyla »Frontex« olarak tanınan »Avrupa Sınır ve Sahil Güvenliği« kurumu yeni sorumluluklarıyla güçlendirilerek yeni görevine başladı. Aslına bakılırsa kurumun adını »Avrupa göçmenler ve mültecilerle mücadele ve geri püskürtme kurumu« olarak değiştirseler, çok daha dürüst olurlardı. Çünkü buradaki temel amaç, AB politikalarının militaristleştirilmesinin yanı sıra, Avrupa'yı dünyanın lanetlilerinden korumak, görünmez duvarları daha da yükseltmek, refah şovenizmiyle zehirlenmiş müreffeh Avrupa toplumlarını yoksul akınlarından koruyor görünmek. Frontex bundan itibaren sadece sınırları »korumayacak«, aynı zamanda sınır dışı etme işlemlerini »gerekli görülen her araçla« yapabilecek.

Kurumun müdürü Fabrice Leggeri Frontex'in görevlerini doğrudan üçüncü ülkelerde de yerine getireceğini belirtiyor. Bu yasal (!) değişiklik, AB ordularının örneğin Kuzey Afrika ülkelerinde operasyon yapmasını olanaklı hâle getiriyor. Avrupa kamuoyunda yaratılan »mülteci akınları« korkusu amacına ulaşmış görünüyor: Avrupalı emperyalist güçler uyguladıkları politikalarla yol açtıkları savaşların, sefaletin ve sömürünün mağdurlarını, Avrupa'nın bütününe militaristleştirme amaçları için araç hâline getirmiş durumdadır. Emperyalist kapitalist dünya düzeninin iğrençliğini kanıtlayan başka bir örneğe ihtiyaç var mıdır acaba, bu rezilliğe bakınca?

AB üye ülkelere nasıl silahlanmayı zorunluluk olarak dayattıysa, şimdi de üye devletlere mültecileri sınır dışı etme kotasına uyma zorunluluğunu getiriyor. Hiç bir demokratik meşruiyeti olmayan AB Komisyonu, keyfi olarak tespit edeceği kotaları üye devletlere uygulatabilecek. Örneğin herhangi bir AB üyesi devlet, insani gerekçelerle mülteci statüsüne kabul edilmeyen göçmenleri sınır dışı etmeme kararı alırsa, devreye hemen Frontex girecek ve sınır dışı işlemlerini bizzat üstelenecek, mültecileri AB dışında oluşturulacak »güvenli limanlarda« tutabilecek ve AB Komisyonu'nun kararıyla»gerekli müdahalelerde« bulunabilecek.

Böylelikle 2000 yılında karar altına alınan Lizbon Stratejisiyle başlatılan militaristleştirme sürecinde son derece önemli bir etap daha alınmış oldu. Emperyalist güçler yıllardır »göçmen akınları Batılı toplumlar için uzun vadeli tehdit potansiyelidir« demagojisini işleyerek, Avrupa'nın »Güvenlik ve Savunma Stratejisinin« böylesi »tehditleri« bertaraf edecek derecede güçlendirilmesini savunuyorlardı. Mülteci sorununun »krize« dönüştürülmesini kullanarak, bu savununun meyvelerini şimdi toplamaya başladılar. Frontex sayesinde AB ordularının »önleyici tedbirler« gerekçesiyle AB sınırları dışında askerî operasyonlara girmelerinin ve müdahale savaşlarına katılmalarının önü tamamen açılmış durumda.

Bu adımın itici gücünün F. Alman emperyalizmi olduğunu vurgulamaya gerek yoktur herhalde. F. Alman emperyalizmi, dünya gücü olma ajandasını tüm hızıyla takip ediyor, her krizi bu hedef için bir araç hâline getirmeyi başarıyor ve araç hâline getireceği yeni krizler yaratıyor. F. Alman emperyalizmi şimdi yeni bir adımın peşinde: Sivil yardım kuruluşlarının »göç ve mülteciliğe yol açan nedenleri önleme« gerekçesi altında askerî hedefler için cepheye sürülmesi. Boşuna dememişler: »Ölüm, Almanyalı bir ustadır« diye...

NATO RESMEN SURİYE SAVAŞINDA

15 EKİM 2016

Federal Hükümet geçen Çarşamba günü, Federal Ordunun DAİŞ'e karşı ABD öncülüğünde yürütülen »savaşa« katılımını genişletme kararını aldı. Zaten ana karargâhları Geilenkirchen'de olan Alman AWACS uçakları, Mart ayında Konya yakınlarındaki NATO üssüne konuşlandırılmışlardı. Gerçi hükümet kararında »AWACS uçakları sadece NATO hava sahasında veya uluslararası sahada uçacak« (yani Türkiye ve Akdeniz üzerinde) deniliyor, ancak bu uçakların asıl hedefinin Suriye hava sahasını kontrol etmek olduğunu herkes biliyor.

Bilindiği gibi AWACS uçakları 520 kilometre ötede uçan uçakları tespit edebilme yeteneğine sahip ve uzmanların görüşlerine göre de, »uçuşa yasak hava sahalarını kontrol altında tutmak için en iyi araç« durumundalar. Bu açıdan AWACS uçaklarının sadece Suriye savaş jetlerini değil, aynı zamanda Rus uçaklarını da gözlem altında tutacakları söylenebilir. 23 Eylül tarihli yazımızda belirttiğimiz gibi, toplanan bilgilerin DAİŞ çetelerine ulaştırılma olasılığı düşünülünce, insan acaba DAİŞ'e destek mi çıkılacak diye düşünmeden edemiyor.

İşin bir yanı bu. Diğer kritik yanı ise, bu şekilde savaş birliği NATO'nun resmen Suriye'deki savaşa katılıyor olması. Aslına bakılırsa, bu yeni bir karar da değil. Çünkü Temmuz ayında Varşova'da gerçekleştirilen NATO Zirvesine AWACS uçakları ile DAİŞ karşıtı koalisyonun desteklenmesi kararı alınmıştı. Varşova'da alınan kararın arka planında Rusya'nın Akdeniz'deki konumunu zayıflatma girişimleri durmakta. Daha 2015 Sonbaharında NATO'dan yapılan bir açıklamada Rusya'nın Akdeniz'deki konumuna karşı yeni bir »NATO Güney Stratejisi« geliştirildiği belirtiliyordu. Bu stratejinin ana unsurları Varşova'da karar altına alındı. Daha önceleri de yazdığımız gibi, NATO'nun giderek daha geniş biçimde Irak ve Libya'da farklı biçimlerde angajman göstereceğinden ve NATO üyesi olmayan bölge devletleri ile »Bölgesel Partnerlikler« kuracağından hareket etmek gerekiyor.

AB'nin Akdeniz'in muhtelif yerlerindeki çeşitli askerî ve polisiye operasyonları da göz önünde tutulursa, NATO ve AB güçlerinin şu anda bile Akdeniz'i bir »iç denize« çevirmiş oldukları ve burada son derece dar örülmüş bir askerî ağ oluşturdukları görülebilir. AB'nin askerî misyonlarına kısa bir bakış bunu kanıtıyor: AB'nin »Sophia Operasyonu« geçen yaz genişletilmiş ve mülteci savunması, »silah kaçakçılığı« ve Libya Sahil Koruma Desteği unsurlarıyla büyütülmüştü. Bunlara Frontex'in yürüttüğü »Triton Sınır Koruma Operasyonu«, NATO'nun mülteci »akınlarını durdurmak« gerekçesiyle Ege'de başlattığı operasyonu ve İtalyan deniz kuvvetlerinin »Operazione Mare Sicuro« adlı operasyonunu eklediğimizde, NATO'nun »Sea Guardian« operasyonu çatısı altında Akdeniz'de müthiş bir askerî potansiyeli toplamakta olduğunu tespit edebiliriz.

Şimdi bunlara Federal Ordunun AWACS casusluk uçaklarının katılacağı operasyon da ekleniyor. Böylelikle Batılı emperyalist güçler farklı askerî ve polisiye operasyonlardan oluşturdukları geniş bir ağ ile Rusya'nın Akdeniz'de hareket alanını daraltabilecekler. Sonuç itibarıyla, DAİŞ'e karşı sözde »savaşa« Rusya'ya karşı bir konumlanma hâline getiriliyor. Bu da ABD'ye, AB'ye ve NATO'ya güvenmenin ne büyük bir hata olacağını kanıtıyor.

HİLLARY CLİNTON'UN GÖLGESİ ALTINDA...

22 EKİM 2016

Burjuva basınında yer alan yorumlara bakılırsa, Hillary Rodham Clinton'un ABD başkanı seçilmesinin önünde hiç bir engel kalmadı. F. Almanya'nın en muhafazakâr kesimleri bile, ırkçı yaklaşımları, militarist saldırganlığı ve sermaye yanlısı politikalarıyla kendilerine çok yakın olan Donald Trump'ın yenilmesini istiyorlar. Sanki tüm burjuva güçleri, hatta önde gelen Cumhuriyetçiler dahi, Cumhuriyetçi Parti'nin başarısız olması için birleşmişler gibi. Neden acaba?

Alman Komünist Partisinin emektarlarından yaşlı bir yoldaş geçenlerde şöyle bir tespit yapmıştı: »H. Clinton'u seçtirmek için Trump'ın aday olması gerekiyordu«. ABD emperyalizminin bugünlerde H. Clinton'un gölgesi altında geliştirdiği yaklaşımlarına bakıldığında, Alman yoldaşın tespitine hak vermek gerekiyor.

Aslına bakılırsa H. Clinton, ABD emperyalizminin içinde boğuştuğu sorunlara karşı kullanılabileceği en ideal çözüm aracı. Çünkü ABD egemen bloğundaki çatlağı kapatabilecek yegane isim. H. Clinton tam anlamıyla »kuzu postuna bürünmüş bir kurt« veya başka bir alegori kullanacak olursak, »güvercin tüyelerine bürünmüş bir şahin«. H. Clinton 2008'de Obama yönetiminde Dışişleri Bakanı olduğunda, ABD militarizminin en etkin temsilcisi konumundaydı. Dışişleri Bakanı sıfatıyla, ki bu makam ABD yönetiminin en güçlü makamlarından birisidir, savaş çığırtkanlığıyla ABD çıkarlarını dikte eden bir çizgi izliyordu – ta ki Obama'nın temsil ettiği sermaye fraksiyonlarının çıkarlarına ters düşene dek.

Görüldüğü kadarıyla H. Clinton o dönemdeki hatalarından (!) çok şey öğrenmiş. Öncelikle Cumhuriyetçi Neoconlar ile Demokrat Partinin »liberal müdahalecilerini« yakınlaştırarak, egemen bloğu bütünleştirme hedefine odaklanmış durumda. Zaten adaylık yarışını kazanarak Bernie Sanders'in mobilize ettiği barış yanlısı ve sol tandanslı genç seçmenleri Trump alternatifi karşısında »kötünün iyisine« zorlayarak etkisiz kılabilirdi ve ABD askerî-sınai kompleksinin desteklediği politikaların stepnesi hâline getirebilirdi. Yoksul beyaz ABD'lilerin hidde-ti de Trump destekçiliğine kanalize edilince, yurt içinde egemen bloğa muhalif olacak güçler büyük ölçüde ekarte edilmiş oldu. Böylelikle H. Clinton alternatifsiz tek isim hâline getirildi.

ABD'nin dünya çapındaki öncü rolü söz konusu olduğunda, Cumhuriyetçiler ve Demokratlar arasında bir ayırım hiç bir zaman görülüyordu. Sorun genellikle militarist politikaların hangi yoğunlukta uygulanacağı konusunda ortaya çıkıyordu. H. Clinton'un adaylığı ile böylesi bir sorunun ortaya çıkması da engellenmiş olacak. H. Clinton büyük bir olasılıkla ABD başkanı olacak. Ve büyük bir olasılıkla da ABD'nin dünya çapındaki militarist saldırganlığı artacak, bilhassa Türkiye'nin merkezinde bulunduğu bölge yeni ihtilafalara sahne olacak. Emperyalist güçler arasındaki çelişkiler derinleşecek. Rusya ve Çin karşıtlığı tavan yapacak. Stratejik partnerlikler yenilenecek, Korkut Boratav'ın deyimiyle »sermaye ve gericilik arasındaki ittifak« güçlendirilecek. Gidişat, emperyalist saldırganlığın şiddetinin artacağına işaret ediyor. İşçi sınıfının devrimci güçleri ile özgürlük hareketlerinin hazırlıklı olması gereken durum budur.

»CİHATÇI ENTERNASYONAL«

29 EKİM 2016

Uluslararası ilişkiler uzmanı ve F. Alman barış hareketinin önde gelen isimlerinden Werner Ruf hoca, uzun zamandır bir »Cihatçı Enternasyonal« oluştuğuna ve bu yapının emperyalist müdahalelerle daha da güçlendirildiğine dikkat çekiyor. Ve devrimci güçleri, özgürlük hareketlerini uyarıyor: »Musul düşse bile, bataklık kurutulmuş sayılmaz!«.

Sahiden de Musul'a yönelik askerî harekâta bakıldığında, meselenin DAİŞ'i yok etmek olmadığı, aksine gerek büyük güçlerin, gerekse de bölgesel ve yerel güçlerin salt kendi çıkarlarını kollamaya yönelik angajman gösterdikleri görülebilir. Şüphesiz, Musul'un DAİŞ'in elinden alınması, cihatçı teröristlerin Irak ve Suriye'de kontrol altında tuttıkları geniş bir bölgeyi ve bu şekilde petrol satışından elde edilen gelir kaynağını kaybetmeleri anlamına gelecek.

Öyle ama, muhtemelen aylar sürecektir ve yüz binlerce yeni mülteci üretecek olan »temizlik harekâtı« sonrasında Musul'a »kimin« hakim olacağı henüz belli değil, ki bu da şimdiden yeni ihtilafların önünü açmakta. DAİŞ ise sadece yer değiştirmiş olacak. DAİŞ'in uzun zamandır Libya'da örgütlendiği biliniyor. Arap ülkelerinden, bilhassa Kuzey Afrika'dan getirdiği cihatçıları orada eğitip, silahlandırıp Irak ve Suriye'ye gönderiyor. Dahası, Libya petrolünün nakliyata hazırlandığı tesisleri kontrol ediyor ve buradan yüksek gelir sağlıyor.

Ama DAİŞ'in gücü sadece devasa gelir kaynaklarından, teröristlere maaş bağlamasından kaynaklanmıyor. İşte Werner Ruf hocanın dikkat çektiği nokta bu: DAİŞ, tüm vahşetine rağmen, »Arap milliyetçiliği, antiemperyalist söylemi ve cihatçı fanatizminden oluşan ideolojik konglomerası ile, sömürgeci Batı'ya karşı mücadelenin sembolü hâline geldi«. Gerçekten de »Cihatçı Enternasyonalin« ayakta kalmasını sağlayan en önemli faktör, kendisini dünya çapında emperyalist Batı'ya meydan okuyan yegane yapı olarak gösterebilmesidir.

Emperyalist saldırı savaşları ve Ortadoğu'da geliştirilen emperyalist stratejiler bu resmin her gün yeniden üretilmesini sağlıyor. Emperyalist güçlerin Afganistan, Irak ve Suriye'de Uran maddesi ile zenginleştirilmiş bombalar kullanması sonucunda bu ülkelerdeki kanser vakalarının hızla artması, İHA'lar ile binlerce sivilin öldürülmesi ve uygulanan devlet terörizmi İslam dünyasında sınırsız nefrete yol açıyor. Bu da, savaş bizzat çıkarıcı ve örgütleyen ülkelere taşıma arzusunun kamçı oluyor.

DAİŞ, 80'den fazla ülkeden devşirdiği teröristleriyle, İslam dünyasında ve Batı Avrupa'da mobilize ettiği yoksul müslüman kitlelere birleştirici bir ideoloji ve maddî güven sunan bir örgüt olduğunu kanıtladı. Ülke sınırlarını tanımayan »Cihatçı Enternasyonal« terörü küreselleştirmeye kararlı. Bu, hafife alınacak bir tehdit değil. Ancak bu tehdidin en temel dayanağı, emperyalizmdir. Bu açıdan, bu tehdidi bertaraf etmenin yolu, en başta emperyalizme ve kapitalist sömürüye karşı verilecek mücadeleden geçmektedir. »Stratejik düşmanla, taktiksel ittifak« yapan özgürlük hareketlerinin gözden kaçırmamaları gereken gerçek budur. »Taktiksel ittifaklarla« bazı muharebeler kazanılabilir, ama savaş kazanılmış anlamına gelmez. Emperyalizmin icazetiyle gelen »özgürlük«, özgürlük değildir.

HDK ALMANYA

5 KASIM 2016

Yarın Frankfurt kentinde HDK Almanya Kuruluş Kongresi yapılıyor. Çeşitli kent ve bölgelerde gerçekleştirilen kongreler sonrasında, Avrupa çapında ortaklaşmanın, yani HDK Avrupa'nın kuruluşunun bir önceki durağı olacak bu kongre. Bugüne kadarki eylem birlikleri, platformlar, meclisler gibi oluşumlarda elde edilen deneyimler ışığında daha ileri bir adım olacağından şüphe yok. Her ne kadar bazı Türkiyeli kurumlar »gözlemci« statüsünde kalmayı yeğleseler de, »kervan yolda dizilir« mantığı ile genişlemeye çaba göstermek gerekecek.

HDK Almanya'nın, ardından HDK Avrupa'nın oluşturulmasıyla Veysi Sarısözen'in geçen Çarşamba günü yazısında yaptığı »lobi faaliyetleri« önerilerini uygulayacak kurumlar ortaya çıkmış olacak. Ancak Sarısözen'in »kapitalist lobilerin alternatifi olacak lobi faaliyeti« salt »on metreye yirmi metrelik günlük duvar gazetesi« ile sınırlı kalırsa, alışlagelmiş aksiyonizmden öteye gidemeyecektir.

Bu açıdan HDK Avrupa'nın ana fikrini anımsatmakta yarar var: Yerel, bölgesel ve ülke meclisleriyle HDK Avrupa, Türkiye'deki HDK'nin bir kopyasından ibaret olmamalıdır. Bir kere mücadelede ortaklaşmanın sağlanabilmesi, yani gençlerin ve genç kalanların örgütlenebilmesi için, HDK Avrupa'nın göçmenlik ve mültecilikten kaynaklanan sorunları ele almalı, insanların kendilerini bulabilecekleri ve aynı zamanda gündelik sorunlarının çözümünde destek alabilecekleri merkezlerin birliği olmalı, canlı bir organizma gibi kök salmalıdır.

HDK Avrupa'nın taşıyıcı ikinci ayağı elbette Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci-demokratik güçlerin, emek hareketinin mücadeleleriyle olan dayanışmayı örmek, Avrupa demokratik kamuoyunu aydınlatmak, Avrupa'daki devrimci-demokratik güçlerin desteğini örgütlemek ve hükümetlere baskı uygulamaktır.

Ve bunları tamamlayan üçüncü ayak ise, Avrupa çapında ve yaşanan ülkelerde verilen emek, demokrasi, barış mücadelelerinin organik parçası olmak, yerelden AB düzeyine her mücadele alanında Avrupalı devrimci-demokrat güçlerle birlikte siyasete müdahale etmektir. Bilhassa bu ayak güdük kaldığında, diğer ayakların hiç bir işlevi kalmaz.

AB ve üyeleri, emperyalist güçler olarak, en az bölge despotları kadar, Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'daki yangınların sorumlularındırlar. Avrupa hükümetlerinden, örneğin AKP'ye karşı destek beklemek gerçekçi değildir. Aksine, bu hükümetler ve işbirlikçileri Avrupa ve bölgemizdeki ezilen ve sömürülenlerin stratejik sınıf düşmanlarıdırlar. Aynı zamanda yaşanan ülkelerde sosyal kıyım politikalarının, emek sömürsünün, militarizmin, ırkçılığın yaygınlaşmasının baş sorumlusudurlar.

O nedenle »yeni bir durum« söz konusu değildir ve »yeni yöntemlere« de ihtiyaç yoktur. Bilinen, ama liberalizmin etkisiyle uzaklaşan sınıf mücadelesidir her zaman belirleyici olan. HDK bileşenlerinin ve temsil edilen kesimlerin ezici çoğunluğunun sınıfsal çıkarları çok açık olarak HDK Avrupa'nın üç ayağıyla antikapitalist ve antiemperyalist olmasını gerekli kılmaktadır. İşte o zaman yapılacak olan lobi çalışmaları halkları birleştiren ve kapitalist lobilerin alternatifi olan faaliyetler hâline gelecektir.

TRUMP'IN GÖLGESİ

12 KASIM 2016

Başkanlık seçimlerinde H. Clinton'un seçileceğini öngören tüm tahminler yanıldı – bu satırların yazarı da. Şimdi ise sosyal medyadan burjuva medyasına felaket senaryoları yazıyor, işçi sınıfının »faşizmi tercih ettiği«, »cahillerin saltanatının kurulduğu« veya »ABD dış politikasında belirsizliğin arttığı« iddia ediliyor. Kimi naif Kürt miliyetçisi ise, Trump'ın »Kürtlere yardım edeceği« hayallerine kapılıyor.

Öncelikle »işçi sınıfı faşizmi seçti« safsatasını ele alalım: Faşizmin ana taşıyıcısı, dünyanın her tarafında refah şovenisti, korkak küçük burjuva katmanlardır. Trump'ı seçenlerin ana kütlelerini bu katmanların oluşturduğunu seçmen analizleri gösteriyor. Ama bu aynı zamanda egemen blokun her zaman her istediği sonucu alamayacağını da kanıtıyor. Gerçek alternatifin olmadığı hâllerde, ki Clinton sosyal bir alternatif değildi, demagoglar öne geçer. Ancak her halükârda, bu da kapitalizmin yasallığıdır, seçmenlerin değil, egemen sınıfın çıkarları belirleyici olur. Yani Trump, alt yapı yatırımları gibi bazı kısıntılarla seçmenin gönlünü »hoş«tutsa da, burjuvazinin çıkarlarını kollayacaktır. Bu da halk kitlelerinin çıkarına değildir.

Egemen blok, Neoconlar ile »liberal müdahalecilerin« ortaklığı altında Clinton'a oynadı, çünkü dış politikadaki saldırganlığa böyle ivme kazandırmayı umuyordu. Şimdi ise bu saldırganlığı Trump yönetimi altında farklı yollardan geliştirmek zorundalar. Trump, belirli sermaye fraksiyonları için »daha kârlı« olacak. Seçim akşamı Dow Jones İndeksi göklere çıktı, ilaç tekellerinin, banka ve silah tekellerinin hisse senetleri tavan yaptı. Avrupalı otomotiv tekelleri ise borsada düşüşler yaşadılar. Klasik sanayi branşlarında canlanma yaşanacağı açık.

Trump, F. Alman emperyalizminin favorize ettiği serbest ticaret antlaşmalarını ABD lehine değiştireceğini, gümrükleri artırarak ABD ekonomisini koruma altına alacağını ve müttefiklerinden kendi savunmalarına daha fazla bütçe ayırmalarını isteyeceğini deklare etmişti. İşte Trump'ın seçilmesinin ardından F. Almanya ve Fransa'dan verilen hoşnutsuzluk sinyallerinin asıl nedeni bu deklarasyondur. Avrupalı tekeller ABD piyasasında ciro kaybına hazırlanırken, AB'nin emperyalist güçleri istemedikleri bu sonu dünya gücü olma planları için bir fırsata çevirmek istiyorlar. F. Savunma Bakanı von der Leyen neredeyse her saat çıktığı TV programlarında, Avrupa'nın »kendine ait askerî gücünü oluşturmasının ivediliğini«, ABD ile »eşit göz hizasında« görüşebilmek için »uluslararası alanda daha fazla sorumluluk üstlenilmesinin gerekliliği« vurguladı. Hollande, Juncker ve bilumum AB'li elitler de aynı vurguyu yapmaya devam ediyorlar.

Bu açıdan Trump'ın seçilmesinin Avrupa'nın daha da militaristleştirilmesine yol açacağı ve emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin derinleşeceği söylenebilir. Trump'ın gölgesi, sadece Avrupa'yı değil, tüm dünyayı karanlıklaştıracak.

Trump'ın »Kürt sevgisine« gelince; kimse kendini kandırmamalı. Trump, Kürtlerin veya Türklerin değil, temsil ettiği sermaye kesimlerinin çıkarlarına göre kararlar alacak. O ya da bu tarafın lehineymiş gibi görünen adımlar, özünde ABD emperyalizmine yarayacak. Kısacası: emperyalizme güven olmaz! Trump'a da!

BREXİT SONRASI AB'NİN GELECEĞİ ÜZERİNE

Britanya halkları sağ popülist ve ırkçı söylemlerin zirve yaptığı bir tartışma sürecinden sonra AB üyeliğinden çıkılması lehine oy kullandılar. Burjuva medyası bu sonucu »milliyetçiliğin« bir zaferi olarak eleştirdi. Avrupa'nın reformist solu ise, çoktan neoliberal cephenin parçası olan sosyaldemokrasi ile aynı çizgide, Britanya'nın AB'nden çıkmasının »sosyal Avrupa« mücadelesini zayıflatacağını iddia ediyor. Hatta burjuvazinin demagojik söylemi olan »Britanya'nın ayrılması İslam düşmanı, ırkçı, milliyetçi ve aşılımış olan ulus devletçi yaklaşımların sonucudur« safsatasını tekrarlıyor.

Kuşkusuz »Brexite-Kampanyasının« taşıyıcısı olan siyasî formasyonların bir kesimi ırkçı, milliyetçi ve sağ popülist partilerdi. Avrupa'daki reformist solun perspektifsizliği, AB kurumlarının verdiği rahatlık içinde mücadeleyi parlamentarizmle sınırlandırması ve AB elitizminin savunuculuğunu yapması, Avrupa'nın diğer ülkelerinde olduğu gibi, Britanya'da da işçi sınıfının ve emekçi halkların küçümsenemeyecek kesimlerinin ırkçı ve milliyetçi propagandanın etkisi altına girmelerine neden oldu. Ancak bu gerçek, AB'nden çıkılması için oy kullanan 17,4 milyon Britanyalının tümünün ırkçı ve milliyetçi olduğu anlamına gelmiyor. Tam aksine: bu suçlamalar AB üyeliği sorununun Britanya'da her zaman sermaye ve emekçi halkları karşı karşıya getirdiğini ve Britanya Komünist Partisi (CPB) başta olmak üzere, sol ve devrimci güçlerin de »emperyalist AB projesine Hayır!« dediklerini gösteriyor.

Nitekim CPB referandum sonrası yaptığı açıklamasında, sonucun »Britanya halkları için bir zafer« anlamına geldiğini ve »Britanya'nın egemen kapitalist sınıfına, emrindeki politikacılara ve AB, ABD, IMF ve NATO'daki emperyalist müttefiklerine indirilen önemli bir darbe« olduğunu vurguladı. Britanyalı komünistler, referandum sonuçlarının »tüm AB-IMF-NATO-Yayı için bir yenilgi hâline getirilmesi mücadelesine devam edeceklerini« söylüyorlar. Britanya komünistleri ve solunun »Hayır«ının, ırkçı ve milliyetçi güçlerin »Hayır«ının tam karşılığını, enternasyonalist dayanışma ve sosyal talepleri ile sermayenin Avrupa'sının alternatifi olduğunu görmemiz gerekiyor.

LENİN'İN GÜNCELİĞİ

Ancak böylesi bir alternatif için mücadelenin kolay olmayacağı çok açık: Galler ve İngiltere'de seçmen çoğunluğu AB'ne »Hayır« derken, Kuzey İrlanda ve İskoçya'da AB'nde kalınması taraftarları çoğunlukta idi. Şimdi ise gerek İskoçya'da, gerekse de Kuzey İrlanda'da referandum sonuçlarının tersine çevrilmesi için girişimler başlatıldı. Referandumun genel olarak Britanya devleti için, bilhassa toprak bütünlüğü açısından önemli etkileri olacağından şüphe yok.

ABD emperyalizminin en önemli müttefiki olan emperyalist Britanya devletinin toprak bütünlüğünün çözülmesine üzölmeye elbette hiç bir neden yok. Kuzey İrlanda ve İskoçya'nın bağımsızlıklarına kavuşması bu ülkedeki emekçi halkların ve işçi sınıfının çıkarına, Britanya'daki egemen sermaye sınıfının ise aleyhine olacaktır. Ama bu bağımsızlık çabaları salt Britanya'nın AB'nde kalması için bir silaha dönüştürülürse, o zaman bağımsızlıkların halkların lehine olacak sonuçları tersine çevrilecektir.

Çünkü AB halkların değil, emperyalist devletlerin kendi aralarındaki gerilimleri Avrupa çatısı altında koordineyle hafifletmek, ortak çıkarlarını savunmak ve başta ABD emperyalizmi olmak üzere, diğer devletlerle olan rekabetlerini kendi lehlerine çevirmek için oluşturdukları bir ittifak, iktisadî ve siyasî bir yapıdır. AB anayasası üye devletlere kapitalizmi, militarizmi ve yayılcılığı zorunlu kılan yegane anayasadır. AB, günümüzde patronajı altına girdiği F. Alman emperyalizminin en önemli tahakküm aracı, dünya gücü olma hedefinin güçlü bir manivelası hâline gelmiştir.

AB, halklar arası dostluğun, dayanışmanın ve »insan haklarının« korunduğu bir birlik değil, yayılcı-militarist-saldırgan dış politikasını NATO savaş politikalarıyla eş güdümlü hâle getirmiş, üye devletlerin her türlü hükümlerlik haklarını rafa kaldıran, üye devletlere ve çeperindeki komşu ülkelere neoliberal iktisat politikalarını, kapitalist ekonomiyi ve silahlanmayı dikte eden, dünya çapında emek, doğa ve hammadde sömürsünü katmerleştirmeyi hedefleyen bir emperyalist yapıdır. Bu açıdan Britanya işçi sınıfı ve halkları için AB üyeliğinden çıkmak, AB’nde kalmaktan daha kötü sonuçlar doğurmaz. Aksine, sınıf mücadelesini yükseltmenin yeni olanaklarını yaratabilir.

Bu noktada, günümüzü anlayabilmek için Lenin’e başvurmak yanlış olmayacaktır. Lenin 1915 Ağustos’unda, tam Birinci Dünya Paylaşım Savaşının ateşlerinin ortasında günümüz gelişmelerine ışık tutan bir makale kaleme almıştı. Lenin »Avrupa Birleşik Devletleri şiarı üzerine« başlıklı yazısında emperyalist ekonomilerin eşitsiz gelişim yasallığı nedeniyle, »Avrupa Birleşik Devletleri« biçimindeki yapıların – aynı AB gibi –, en güçlü emperyalizmin boyunduruğu altında olmaktan başka türlü var olamayacağına dikkat çekiyor ve böylesi bir birliği »gerici veya olanaksız« olarak karakterize ediyordu. F. Alman emperyalizminin güdümündeki günümüz Avrupa’sı Lenin’in bu tespitini doğruluyor. Bu açıdan Brexit-Referandumunun, bu analizin doğruluğunun tarihsel bir ifadesi olarak Lenin’in ne denli güncel olduğunu kanıtladığını vurgulayabiliriz.

BREXİT VE REFORMİST İLLÜZYONLAR

Gerek AB’nin diğer üye ülkelerinde, gerekse de Britanya’da bilhassa emekçi kitleler, AB’nin çalışma ve yaşam koşullarını kötüleştiren, sosyal kazanımların zorla geri alınmasını kolaylaştıran ve meşruiyeti şüpheli komisyonlar ve kurumlar üzerinden ulusal parlamentoları işlevsizleştirerek, »demokrasinin« içini oyan bir yapı olduğunu görüyorlar. Seçimlere katılmakla hiç bir şeyin değişmediği, »yukarıdakilerin« istediklerini yaptıkları, yolsuzluklarla zenginleştikleri, »halktan uzaklaştıkları« kanısı yaygınlaşıyor, ki bu kanı yanlış değildir.

Böylesi bir durumda, sosyal ve toplumsal, iktisadî ve siyasî tüm sorunların nedenlerini göçmenlerin ve mültecilerin varlığına dayandıran ve kurumsallaşmış ayrımcılığın, yaygınlaşan refah şovenizminin ve hükümetlerce teşvik edilen ırkçı yaklaşımların zehirlediği toplumsal atmosferi kullanan ırkçı, milliyetçi ve faşist grup ve partiler sadece Britanya’da değil, tüm Avrupa’da giderek daha fazla mevzii kazanıyorlar. Milliyetçi ve faşist demagoji, emekçi kesimlerin haklı tepkilerini göçmenlere ve mültecilere kanalize ederek, sorunların asıl sorumlularının ve sisteme içkin yapısal krizlerin üstünü örtüyor, sınıf mücadelesini zayıflatıyor ve asosyal-antidemokratik politika ve uygulamalara yönelebilecek toplumsal direnç mekanizmalarını kırıyor.

Brexit kampanyasında ve Avrupa’daki diğer ülkelerde görüldüğü gibi, işçi sınıfının, emekçi ve yoksul kitlelerin ekonomik ve sosyal durumlarının kötüleşmesinin artacağına dair sınıfsal hassasiyet ve içgüdülerinin yarattığı tepkinin, asıl düşmana değil de, göçmenlere ve mültecilere yönelmesinin temel sorumlusu Avrupa reformist soludur. Reformist illüzyonlar peşinde koşan ve özünde sosyal demokratlaşmış, yani salt kapitalizmin sivriliklerini törpüleyebileceğini, AB’nin saldırgan ve gerici emperyalist niteliğini parlamenter yoldan »ilerici ve

sosyal« biçimde dönüştürebileceğine inanan sol partiler, bu politikalarıyla Lenin'in »gerici veya olanaksız« olarak karakterize ettiği bir birliği gerçekleştirmeye çalışmakta, sermayenin Avrupa'sını her gün yeniden üreterek, ezilen ve sömürülen kesimlerden uzaklaşmakta ve kitleleri ırkçı, milliyetçi, faşist demagojinin kucağına itmekteler.

Brezit, AB'nin nihaî ve parçalanamaz bir yapı olmadığını kanıtlamıştır. Reformizmin inandığının aksine, AB »ebedi« bir yapı değildir. Sermayenin ihtiyaçları gerektirdiğinde değişebilir, küçültülebilir, hatta feshedilebilir. Nitekim F. Alman emperyalizmi Brexit'e hemen reaksiyon göstermiş ve bir zamanlar rafa kaldırdığı »Çekirdek Avrupa« veya »Farklı Hızların Avrupa'sı« dosyalarını tartışmaya sokmuştur. F. Alman Dışişleri Bakanı Steinmeier, AB'nin kurucu ülkelerindeki meslektaşlarını davet ederek ve bu şekilde diğer 21 AB üyesi ülkeyi ekarte ederek, atılacak adımları görüşmüştür. Sonuç itibariyle AB öyle ya da böyle değişmektedir, değişecektir, ama bu değişimde belirleyici olan sermaye çıkarları ve emperyalist stratejilerdir. Bugünkü yapısıyla AB, reformist solun hayal ettiği gibi, »aşağıdan yukarıya, sosyal Avrupa'ya« dönüştürülemez. Bu, etobur bir aslanı zorla vejetaryen yapmaya çalışmak kadar anlamsız ve beyhude bir çabadır.

Reformist solun burjuvazinin tuzağına düştüğü bir diğer nokta da, AB sayesinde »ulus devletin aşıldığı« efsanesidir. Ulus devletlerin »aşıldığı« iddiası, sermaye temsilcilerinin halkların oylarıyla oluşturdukları ulusal parlamentoların hükümlerini sermaye lobicilerinden oluşan »komisyonlara« aktararak, parlamenter kontrol mekanizmalarının aşılmış olduğu gerçeğinin üstünü örtmektedir. AB'ne üye devletlerin, böylelikle bu ülkelerde yaşayan halkların yaşamsal çıkarları üzerine belirleyici karar verme yetkilerinin ulusal parlamentolardan alınıp, AB, NATO, IMF veya uluslararası finans piyasaları gibi yapılara teslim edilmesi, ulus devletin aşıldığının değil, halkların oylarıyla belirleyici olma haklarının aşılmış olduğunun ifadesidir.

Asıl sorun, şimdiki hâliyle burjuvazinin sınıf tahakkümünün bir aracı olan ulus devletin »aşılmasında« değil, AB üyesi devletlerin ve AB'nin kapitalist eşitsizlik ve rekabet ilişkileri üzerine kurulu olan temelleridir. Kaldı ki uluslar (en ilerici anlamında eşit milliyetlerden oluşsa da) ve ulus devletler kişilerin, parti veya grupların öznel istemlerinden bağımsız var olan olgulardır. Bu açıdan Brexit aynı zamanda ulus devletlerin emperyalizme ve kapitalizme karşı verilmesi gereken mücadelenin arenası, muhabere alanı olduklarını kanıtlamaktadır. Her kapitalist ulus devlette olduğu gibi, Britanya'da da tarih sınıf mücadeleleri ile yazılmaktadır. Britanya'nın ilerici mi, yoksa gerici bir gelişme yolu izleyeceğini bundan sonraki sınıf mücadeleleri ve güçler dengesi belirleyecektir. AB'nden çıkma kararının, sınıf mücadelesi için yeni olanaklar yaratma potansiyelini taşıması ötesinde bir etkisi olmayacaktır.

BREXIT VE AB'NİN GELECEĞİ

Burjuva medyasının ve reformist solun iddia ettiği gibi, Brexit sonucunda Britanya'nın iflas etmesi ve »siyasî ve kurumsal bir depreme« yol açacak olması söz konusu değildir. Bir kere Britanya emperyalist devlet olarak varlığını sürdürecektir, toprak bütünlüğü bozulsa dahi, kapitalizm gerçeğinden kopmayacaktır. Nasıl AB üyesi olmayan emperyalist devletler varlıklarını sürdürmeye devam ediyorlarsa, Britanya açısından da bu gerçek değişmeyecektir. Kaldı ki, şimdiden Britanya ve AB arasında engelsiz ürün, hizmetler ve sermaye trafiğinin sürdürülebilir kılınması için gerekli adımlar atıldı bile. En az iki, en fazla 15 yıl sürecek olan ayrılma süreci bunun için kullanılacaktır. Zaten Euro Bölgesinde olmayan Britanya kapitalist ekonomilerin yaşam damarlarını iki yönlü açık tutmaya devam edecektir.

Diğer yandan Brexit özellikle F. Alman emperyalizminin küresel stratejileri açısından önem kazanıyor. Bir tarafta Brexit tartışılır, AB'nin dağılma sürecine girdiği görüşleri ileri sürülürken, diğer tarafta da Britanya haricindeki AB üyesi devletler neredeyse kamuoyunun

dikkatinden uzak yeni strateji belgeleri geliştiriyor ve karar altına alıyorlar. Örneğin 2003 yılında kabul edilen »Avrupa Güvenlik Stratejisi« (ESS) yerine geçen »Ortak vizyon, ortak eylem – Daha güçlü Avrupa« başlığı altında »AB Küresel Stratejisi« (EUGS) kabul edildi. Bu strateji belgesi AB'nin dış, güvenlik ve savunma politikalarının militaristleştirilmesine yeni bir ivme katacak. F. Alman emperyalizminin uzun zamandır savunduğu bu militarist çizgi, daha önceleri Britanya'nın muhalefeti nedeniyle tartışılmıyordu bile – Brexit ile bu engel artık aşılmış durumda.

Zaten F. Alman emperyalizmi Brexit kararının alınmasının hemen ardından, »AB'nin dünya çapında daha güçlü rol oynayabilecek derecede kendisini konsolide edene deki Almanya'nın elinden geleni yapacağını ve öncü rolünün gereğini yerine getireceğini« (F. Dışişleri Bakanı F. W. Steinmeier) açıklamış ve böylelikle Britanya'nın AB'nden ayrılmasının AB'nin geleceğini etkilemesini F. Almanya'nın her halükârda engelleyeceği sinyalini vermişti. Bugünlerde »AB Küresel Stratejisini« değerlendiren burjuva medyasındaki AB uzmanları dahi, F. Almanya'nın »ipleri elinden bırakmamaya kararlı olduğunu« vurgulamaktalar.

Yeni strateji belgesi Britanya'nın AB'nden ayrılması ile birlikte, »AB'nin içeride ve dışarıda ciddi bir kriz yaşadığını« kabul ediyor, ama aynı zamanda da bu »krizi« AB'nin »geleceğin en güçlü küresel aktörlerden birisi olabileme fırsatını içerdiğini« vurguluyor. Bunun içine, »ortak, kapsamlı ve bütünsel bir AB Küresel Stratejisinin zorunlu olduğu« belirtiyor. Bunu F. Alman emperyalizminin diğer AB üyesi ülkelere yönelik bir dayatma olarak okumak da mümkün. Aynı şekilde strateji belgesinde Rusya'nın artık bir »stratejik karşıt« olarak tanımlanıyor olması da dikkat çekiyor. Belgede »AB'nin güçlendireceğiz, Doğu'daki üyelerimizin ve komşularımızın savunma yetilerini yükselteceğiz ve komşularımızın AB ile olan ilişkilerini özgürce belirleme haklarını savunacağız« denilerek, Rusya'ya karşı çok açık bir tehdit potansiyeli oluşturuluyor. Belge bu çerçevede AB'nin »stratejik iletişim olanaklarını iyileştirerek çeşitli alanlarda kamuoyu diplomasisine ağırlık verileceği« vurgulanıyor, ki bu Rusya'ya karşı geliştirilecek olan ihtilaf politikaları için AB kamuoyunda propagandanın yoğunlaşacağına işaret ediyor.

Brexit'in bir sonucu da, AB'nin, tam F. Alman emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, özerk savaş yürütebilme yetisini kazanmasının önünü açmış olması. Belge, Lizbon Stratejisinden ileri giderek, »üye devletler dışsal krizlere reaksiyon gösterebilmek ve Avrupa'nın güvenliğini sağlayabilmek için askerî yetilerin gerekli gördüğü kara, hava, uzay ve deniz alanlarında tüm önemli teçhizatla kendilerini donatmalıdır« diyerek, savunma giderlerinin artırılmasını zorunlu kılıyor. Bu çerçevede de »Avrupa savunma sanayinin Avrupa'nın stratejik özerkliği ve inandırıcı güvenlik ve savunma politikası için vazgeçilmez önemi« vurgulanıyor.

Görüldüğü kadarıyla F. Almanya ve Fransa militaristleştirme çalışmalarını Britanya'da AB'nden çıkış kararı verilmeden çok daha önce başlatmışlar ve hesaplarını da Brexit üzerine kurmuşlar, çünkü gerek »AB Küresel Stratejisi« belgesi, gerek F. Alman ve Fransa Dışişleri Bakanlarının »Güvensiz bir dünyada güçlü bir Avrupa« adlı siyaset önerileri, gerekse de F. Almanya'nın »Federal Ordu için Beyaz Kitap« adlı yönergesi Britanya'sız bir AB kurgusundan hareket ediyorlar. Federal Savunma Bakanı von der Leyen'in bu bağlamda söylediği bir söz de ifşa edici: »Artık önceden olanaksız olan işbirlikleri ve planlamalar olanaklı oldu. Britanya'ya uzun süre müsamaha göstermek zorunda kaldık. Şimdi Avrupa'nın güvenlik politikalarını daha da hızlandırabiliriz«.

F. Almanya ve Fransa, Avrupa kamuoyunda yaygın olan TTIP karşıtlığından da pek etkilenmiyorlar. TTIP gerçekleştirilemese bile, aynı onun kadar etkisi olan ve Kanada ile yapılacak olana serbest ticaret antlaşması (CETA) için koşullar yaratılmış durumda. F. Alman hükümetinin ortağı olan SPD ve Fransız sosyalistleri CETA'dan yana tavır alarak, bu antlaş-

manın önünü açtılar. ABD'li tekellerin de Kanada ile olan ilişkileri üzerinden CETA'dan faydalanacakları düşünülürse, TTIP'in gerçekleşmemesinden ABD emperyalizminin olumsuz etkilenmeyeceği de söylenebilir. Bu, ABD'nin AB konusunda değişen çizgisi ile de uyumlu: ABD daha önceleri AB'nin özerk savaş yürütme yetisini kazanmasına karşı çıkarken, şimdi »savaş giderlerinin paylaşımının kolaylaştırılması« gerekçesiyle silahlanma adımlarını destekliyor. Hatta, AB'nin özerk savaş yetisini kazanmasının, NATO operasyonları için ek destek olacağını savunuluyor.

O açıdan, Brexit'in sonuçlarının salt Avrupa ile sınırlı kalmayacağını, emperyalist güçler arasında – tüm yapısal çelişkilerine rağmen – stratejik çıkar örtüşmelerini öne çıkardığı tespitini yapmak olanaklıdır. Avrupalı emperyalist güçler ve ABD, AB'nin bir »Avrupa Birleşik Devletleri« statüsüne dönüşmesini zaten hiç ön görmemişlerdi. AB en başından emperyalist çıkarların savunucusu bir çatı olarak kurgulanmıştı ve Britanya'nın AB'nden çıkması, bu temel amacın değişmesine neden olmayacaktır. Sonuç itibarıyla AB'nin geleceğinin başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere, Çekirdek Avrupa güçleri tarafından belirleneceğini ve emperyalist stratejilerin uygulanmasını olanaklı kıldığı müddetçe de AB'nin yıkılmayacağını söyleyebiliriz. AB gibi emperyalist yapıları yıkabilecek olan yegane alternatif, ancak ve ancak devrimci yoldan yaratılabilir. Ve bu alternatifin hedefi sosyalizmdir. Emperyalizm, tüm gücüne rağmen proleter devrimin arifesi, kapitalist toplumların batmakta olan güneşidir. İnsanlığın geleceği, hiç kuşkusuz proletaryanın »Güneşli Dünyası«ndadır.

12 KASIM MİTINGİ VE ÖCALAN BAYRAKLARI

15 KASIM 2016

AABF'nin »öncülüğünde« düzenlenen 12 Kasım 2016 Köln mitingi eteklerdeki taşların düşürülmesine vesile oldu. O açıdan »hayırlı« bir sonucu var diyebiliriz. Miting önümüzdeki dönemde daha geniş tartışmalara yol açacaktır, ancak sorunu sadece »bir kaç yönetici« veya »kendini bilmez gençlerin bayrak ısrarı« çerçevesinde bırakırsak, asıl meselenin gün yüzüne çıkmasına yardımcı olamayız. O nedenle yol ayrımına gelinen bugünde bazı soruları açıkça sormak ve net yanıtlar vermek gerekmektedir.

Öncelikle asıl sorulması gereken soru, AABF'nin 5 Kasım'da yapılan eylemlere, konuşmacı olmak dışında, neden kurumsal olarak katılmayıp, 12 Kasım'da kendi mitingini düzenlemiş olduğudur. Ayrıca 12 Kasım mitinginde F. Alman devletinin dahi karışmadığı Öcalan bayraklarının taşınmasının Demokratik Güç Birliği Platformuyla ilişkileri askıya almanın asıl gerekçesi olup olmadığı da sorulmalıdır. Aslına bakılırsa, bazı iyi niyetli yöneticilerin haricinde Alevi derneklerinin ne kadarının güç birliğine sahip çıktığını sormak da yanlış olmayacaktır.

Birbirimizi aldatmaya hiç gerek yok. Salt iyi niyet de yeterli değildir, çünkü bilindiği gibi »cehenneme giden yollar iyi niyet taşlarıyla döşelidir«. 12 Kasım'da ortaya çıkan durumun ardında yatan temel mesele Alevi örgütlenmelerinin yapısal sorunları ve aynı zamanda kitleler arasındaki sınıf farklılıklarıdır. Açık söylemek gerekirse, sorun »imparatorluklarını« kurmuş, tuzu kuru, F. Alman devletinin proje bütçelerinden pay kapmayı siyaset zanneden, yeri geldiğinde »Cem evinde siyaset yapılmaz« diyerek, ayrımcı siyasetin daniskasını yapan, »hassasiyet« safsatasıyla latent ırkçı tavırlar alan ve Alevi felsefesinin özünden çoktan uzaklaşmış küçük burjuva kimi yöneticiler ile, kirli savaşın mağduriyetini, ayrımcılığı, mülteciliği, katliamları ve kriminalize edilmeyi her gün bizzat yaşayan, göçmen toplumunun en altlarına itilen yoksul Kürt gençleri arasındaki sınıf farkı sorunudur.

Avrupa Alevi Hareketi adına yapılan açıklama, devletlerden icazet almaya odaklanmış, ortak çalışmaya olan gönülsüzlüğünün üstünü örtmeye yarayan gerekçelerden başka bir şey ifade etmeyen laf salatasıyla doludur. Özellikle birlikte olmaktan bahsedip, »illegal örgütlerle ilişkilendirilmeye müsaade edemeyiz« denilerek, Alevi kısımlarının sorumlusu olan devletin ağzıyla konuşmaktan ibarettir. Dahası, bu artık »düşkünlük« mertebesindeki bir yaklaşımdır.

Devrimci hareketler meşruiyetlerini devletlerden değil, halklardan alır. Öyle olmasaydı, bugün Alevi hareketi var olamazdı. Görüldüğü kadarıyla kimi yöneticiler tarihten hiç bir şey öğrenememişler. 1996 yılında bazı yöneticilere, »böyle davranırsanız, Milli Görüşün aynadaki resmi olursunuz« demiştik. Maalesef öngörümüzde haklı çıktık. Şimdi devrimci-demokrat Aleviler şapkalarını önlerine koymalı ve yol ayrımında olduklarını görmelidirler: Ya devlet ağzıyla »Alevicilik« yapmaktan başka bir yolu tanımayanların, ya da Kerbela şehitlerinin kararlılığıyla faşizme karşı mücadeleyi tüm varlıklarıyla vermeye hazır olanların yanında olacaklardır. Tarih acımasızdır. Tarih sayfalarında nasıl anılacağına herkes kendisi karar verecektir.

ŞİMDİ NE YAPMALI?

15 KASIM 2016

Tahmin edildiği gibi 12 Kasım Köln mitinginin yol açtığı tartışmaların harareti düşmüyor. Bugün yayınladığımız »12 Kasım mitingi ve Öcalan bayrakları« başlıklı yazının okunma sayıları ve yapılan yorumlar, kanayan bir yaraya parmak bastığımızı kanıtıyor. Bu durum, Alevi olsun olmasın, bir çok devrimci-demokrat insanı kaygılandırıyor, Alevi ve Kürt düşmanı provokasyonların tehlikesini artırıyor ve soğukkanlı, esasa yönelik tartışmayı zorluyor. O nedenle şimdi »ne yapmalı« sorusuna yanıt aramak gerekiyor.

Ancak bunu yapmadan önce bir noktanın altı çizilmeli: Tartışmalarda »Kürt kurumlarının taşkınlık yapan gençleri kontrol altına almaları gerekliydi« veya »mitingin amacını aşan sloganlar atılmamalıydı« gibi bazı eleştiriler dile getiriliyor. Maalesef önemli bir sosyolojik gerçek bu şekilde göz ardı ediliyor: Kürt gençleri öfkeli ve onların öfkesini demokratik alana kanalize edebilecek yegâne örgüt olan PKK F. Almanya'da yasaklı. Kürt gençleri bilhassa F. Alman devleti tarafından bilinçli olarak kriminalize ediliyorlar, »terörist« damgasını yiyorlar ve kovuşturmalara uğrattılıyorlar. Bu koşullar altında ne NAV-DEM'in, ne de yöneticilerinin Kürt gençlerini »kontrol altına alabilme« şansları var. Ki, zaten kimsenin kimseyi »kontrol altına alması« doğru bir şey değildir. İkincisi, atılan sloganların doğrudan demokratikleşme ile bağlantılı olmasıdır. Tüm diğer siyasî tutuklular gibi, Abdullah Öcalan'ın da serbest bırakılması ve PKK yasağının kaldırılması talebi, demokratik ve meşru bir taleptir. Demokratik ve meşru taleplerin dile getirilmesinin engellenmesidir asıl antidemokratik olan. Bu gerçeklere bakmamak, yani Kürt sorununun barışçıl, adil ve demokratik çözümü gerçekleşmeden, ne Türkiye'de, ne de Avrupa'da gerçek bir demokratikleşme olamayacağı gerçeğine bakmamak, hiç bir şeyi değiştirmez. Tam aksine, Alevi toplumunun özgürlüğünü ve eşit haklar taleplerini savunanlar, bu gerçekleri kabullenmeli ve demokratik talepleri kendileri dile getirmelidirler. O açıdan, faşizme karşı, özgürlükler ve demokratikleşme için düzenlenen bir mitingde slogan ve bayrak yasağı da, Türk bayrağı taşıyan bir insanın tartaklanması da kabul edilebilir yaklaşımlar değildir.

Aynı şekilde bu tartışmayı fırsat görüp, ya Alevi düşmanlığını, ya da Kürt düşmanlığını körükleyenlere tahammül edilmemelidir. Örgütlerin yöneticilerini, haklı ya da haksız olsun, eleştirmek, ayrımcı ve düşmanca söylemlere müsaade anlamına gelmez. Kaldı ki, AABF yönetimini eleştirmemiz, Alevi toplumunun karşısında durduğumuz anlamına da gelmemektedir. Bilinmelidir ki, komünistler, sosyalistler, devrimciler, hatta »aşırı« diye lanse edilen Kürt gençleri dahi, Alevilere ve Cem evlerine yönelik faşist saldırılar söz konusu olduğunda, onlara sahip çıkmak, korumak için ilk gidecek ve en son ayrılacak olanlardır. Komünistler, sosyalistler ve devrimciler nasıl Kürt halkının özgürlük ve eşit haklar taleplerini savunuyorlarsa, aynı şekilde de her daim Alevilerin özgürlük ve eşit haklar taleplerini savunmaya devam edeceklerdir. Kürt Özgürlük Hareketinin de bu ilkesel pozisyonda durduğunun tanığıyız.

Esasa gelirse, evet, şimdi ne yapmalı? Öncelikle Demokratik Güç Birliği Platformu bileşenleri kendi aralarında ve elbette AABF/AABK temsilcileriyle konuyu tartışmalı, eleştiri

ve özeleştirme mekanizmasını çalıştırmalıdır. Aldığımız haberlere göre, böylesi bir toplantı çağrısı yapılmış durumda ve tüm bileşenlerin ortaklaşma ruhu içerisinde bu sorunu tartışıp, sonuca bağlayacaklarına inandığımızı belirtmeliyiz. Bununla birlikte yürütülen tartışmalar içerisinde bizleri birleştiren ve ayıran noktaları açığa kavuşturmaktan da çekinmemeliyiz. Bu sadece kurumların değil, Türkiye ve Kürdistan kökenli demokratik kamuoyunun ve özgür basınının da bir görevidir.

Yaptığımız eleştirilerin, kimi yöneticiler tarafından Demokratik Güç Birliği Platformundan ayrılmak için bir gerekçe olarak kullanılacağına dair duyumlar almaktayız. Zaten gönülsüz katılıp, her zaman farklı gerekçelerle uzak kalanların böyle davranacaklarından şüphe duymuyoruz doğrusu. Ancak, Alevi hareketini Alevi kurumlarının bazı yöneticileri ile sınırlandırmadığımız da bilinmeli. Aynı şekilde bahsettiğimiz yöneticiler de Alevi kurumlarını kendilerine ait mekanlar olarak görmemelidirler. Alevi hareketinde ayyuka çıkmış bir çatlak var ve Köln'den sonra bu çatlakın daha da büyümesi söz konusu. O nedenle en başta Alevi hareketinde yöneticilik yapanların bu çatlakın kapatılması için uğraş vermeleri gerekmektedir. Bu uğraşlarında onlara destek olacağımız da bilinmelidir.

Çağrımız, devrimci-demokratik Alevilerdir: Örgütünüze sahip çıkın. Demokratik kitle örgütü vasfını kaybetmesine izin vermeyin. Faşizme, savaşa ve ayrımcılıklara karşı, barış, demokratikleşme ve eşit haklar için verilmesi gereken mücadelenin geniş kesimlerin ortaklaştığı, ortak talepler çerçevesinde ortak savaşım ile olanaklı olduğunun bilinciyle, bugüne kadar sürdürülmüş olan güç birliklerini güçlendirmek için uğraş verin. Herhangi bir partinin kuyruğuna takılmak veya »aman Alman devletinin verdiği proje paraları tehlikeye düşer« kaygısıyla Konformist çizgiye düşmek, en başta Alevi toplumunun aleyhine olacaktır. Ortaklaşma ve birleşik mücadele ise, tüm ezilen ve sömürülenlerin lehinedir.

Biz komünistlerin, sosyalistlerin ve devrimcilerin görevleri ise hâlâ aynıdır: Kürt halkının ve Alevilerin özgürlük ve eşit haklar mücadelesi ile, tüm Türkiye halklarının şeriatçı dinsel gericiliğe karşı, ırkçılığa, faşizme karşı, işçi sınıfı ile tüm emekçi halkların sömürülmesine karşı mücadelenin bir potada birleştirilmesi için uğraş vermek. Bunun için ortak platformları güçlendirmek, meclisleri, konseyleri, ortak demokratik ve kitlesel yapılarını oluşturmak, var olanların daha da genişlemesini sağlamak en başta biz komünistlerin, sosyalistlerin ve devrimcilerin görevidir. Ne kadar güdük olursa olsun, ne kadar hata yapılmış olursa olsun, Demokratik Güç Birliği Platformunu genişletmek, Alevi kurumlarının bu platformun organik bir parçası olarak mücadeleye katılmalarını sağlamak da bizlerin görevidir. Tüm eleştirilerimize rağmen bizler gene Alevi kurumlarına sahip çıkacağız, Alevi veya Sünni olsun, Kürt, Türk veya başka kökenden olsun, tüm dernekler ve inanç kurumlarında yer alacak kitlelerin içinde ve onlarla birlikte çalışacağız. Komünistlerin, sosyalistlerin ve devrimcilerin varlık nedeni barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesi, daha iyi, daha eşit bir dünyayı kurma sevdasıdır. Bu bilinçle, aşağıdan yukarıya, yaşamın her alanında özverili davranmak, ortak mücadeleyi örmek, başta Aleviler ve Kürt halkı olmak üzere, tüm ezilen ve sömürülenlere karşı boynumuzun borcudur.

ABD SEÇİMLERİ: BREXİT'İN ARDINDAN İKİNCİ DARBE Mİ?

Tüm öngörüler yanlış çıktı. Bu satırların yazarı da beklentisinde yanıldı. Anketler Hillary Clinton'un kazanacağını öngörüyordu ve »şeytanlaştırılmış« Donald Trump'ın şansı olmadığını iddia ediyorlardı. Ancak, nasıl Brexit kararı konusunda öngörülenin tersi olduysa, ABD başkanlık seçimlerinde de Clinton yerine Trump seçildi. Seçimin hemen sonrasında ise gene bazı iddialar ileri sürülmekte: »kızgın beyaz işçi sınıfı faşizmi seçti«; »eğitimsiz kesimler ABD'nin ve dolayısıyla dünyanın geleceğini tehlikeye attılar«; »dünya şokta«, »ABD'ne artık güvenilemeyecek« vs. Bu iddiaların ve tespitlerin de yanlış olduğunu söylemek mümkün. En başta, »kızgın beyaz işçi sınıfının faşizmi seçmiş« olduğu iddiasının, 1933 Almanya'sı için ileri sürülenlerde olduğu gibi, bir efsaneden ibaret olduğunu vurgulamak gerekiyor. Faşizm her zaman güçlü olanlara karşı çıkmak yerine, kriz dönemlerinde daha yoksul olanlara tekme atan küçük burjuva orta katmanlar tarafından taşınır. Yoksullaşma korkuları, refah şovenizmi ve toplumsal bölünmedir, küçük burjuva orta katmanları ırkçılaştıran, faşistleştiren ve ayrımcı söylemlerin peşinden gitmesini sağlayan. ABD başkanlık seçimleri sonuçları Trump'ın en fazla oyu gelir düzeyi ortalamasının üzerinde olan kesimlerden aldığını gösteriyor. Yoksullar, düşük gelirlilerden değil. Bu gerçek, işçi sınıfının »faşizmi seçtiği« iddiasını baştan çürütüyor.

Trump bilhassa Wisconsin, Michigan, Pennsylvania ve Ohio gibi alt yapı yatırımlarının azaldığı, ücretler üzerindeki baskının arttığı, merkezi hükümete güvenin azaldığı ve fabrikalardaki iyi gelirli çekirdek kadronun kredilerini ödeyememe ve yoksullaşma korkusunu yaygın olarak yaşadıkları eyaletlerdeki işçi ve hizmetlilerin oylarını topladı. Sekiz yıl önce Barack Obama'yı seçen kesimler, bu sefer Clinton'a değil Trump'a oy verdiler. Aynı sekiz yıl önce olduğu gibi, oylarını değişim istemi ile kullandılar. Her ne kadar Trump kitlelerin güvenine yeterince sahip olmasa da, statükoyu ve nefret uyandıran iktidar güçlerini temsil eden Clinton'a tercih edildi. Kitleler, bilhassa beyaz ABD'liler işsizliğin azaldığını ve sağlık sigortası reformunun yapılabildiğini görüyorlar, ama bunların düşük ücretli işlerin yaygınlaştırılması ve sağlık sigortası primlerinin pahalılaştırılarak, sırtlarına yüklenmesi pahasına yapıldığına inanıyorlar. Sağlık sigortası primlerinin rekor seviyelere ulaşması, üniversite harçları ve konut kredilerinin yükünün olağanüstü ağırlaşması, ABD işçi sınıfının ortalama 50 – 100 bin Dolar gelire sahip olan kesimlerinde ciddi travmalara yol açtı. Statükonun temsilcisi olarak gördükleri Clinton'un giderek inandırıcılığı yitirmesi, Bernie Sanders'in mobilize ettiği sola yatkın seçmenlerin baskısıyla seçim propagandasına »sosyal içerik« katmasının güven kazandırmaması ve Trump'ın »Amerika'yı yeniden güçlü yapalım« sloganına etkin bir karşılık verememesi, zamanında Obama'ya oy veren seçmenlerin önemli bir bölümünü kaybetmesine neden oldu. Sonuçta Trump merkezî hükümetin politikalarından rahatsız olan, ama şimdiye kadar oy kullanmayarak protestolarını ifade eden kesimleri de mobilize etti ve Britanya'da Brexit lehine oy verenler veya F. Almanya'da sağ popülist partilere seçenler gibi, egemen bloka »tokat« atma fırsatını görenlerin oylarını da kazanabildi.

Trump'ı seçen kesimlerin, özellikle işçi sınıfının çeşitli katmanlarının kendilerine zarar vermiş oldukları çok açık. Ancak, Trump'ın seçim kampanyasında yaptığı konuşmalardan

farklı davranacağını, Kongre ve Senato'daki çoğunluğu arkasına alarak bilhassa altyapı yatırımları artırarak yurtiçi konjonktür motoruna ivme kazandırması ve çoğunluğun reddettiği KHK'ları geçersiz kılması ile kendisini seçenlerin gönlünü hoş tutacağı şimdiden söylenebilir. Bununla birlikte özellikle uluslararası siyaset arenasında seçeceği rotanın belirsizliğinin, NATO müttefikleri arasında ve bilhassa AB'nin emperyalist güçlerinde kaygıları arttıracak da görmek gerekiyor. O açıdan Trump'ın beklentilerin tersine ABD başkanı seçilmesinin, Brexit'ten sonra AB'nin emperyalist heveslerine vurulan ikinci bir darbe anlamına geldiğini vurgulamak yanlış olmayacak. Öyle ya da böyle; henüz Trump'ın başkanlığı altındaki ABD'nin nasıl bir dış politika izleyeceğini zaman gösterecek.

Peki ama, Trump'ın seçilemeyeceğini öngören anketlerin böylesine iddialı olmasının altında yatan neden neydi? Neden ABD egemen bloğu, Cumhuriyetçi Trump yerine, Demokrat Partili Hillary Clinton'u önceliyordu? ABD sermaye fraksiyonları ve bunların temsilcileri olan iki siyasî parti içerisinde başlayan değişim sürecinin arka planında ne yatıyor? Dış politikada ABD emperyalizminin – Rusya'ya karşı olduğu gibi – geleneksel yaklaşımlarını reddederek ABD'lilerin sempatisini toplayan Trump'ın başkanlığı bu arka plan açısından hangi anlamı taşıyor? Bu soruların yanıtları, her ne kadar hepsi bu yazıda yanıtlanamasa da, antiemperyalist mücadele açısından değerli ipuçları verecektir.

»LIBERAL MÜDAHALECİLER« - NEOCON ORTAKLIĞI

ABD emperyalizminin en gerici ve en saldırgan kesimi olan Neoconlar, H. Clinton'u »birleştirici« olarak gören bir strateji değişikliğine gittiler. Bunu, »Center for a New American Security«(Yeni Amerikan Güvenliği Merkezi) adlı düşünce kuruluşunun yayınladığı bir rapordan (»Extending American Power«) okumak olanaklı. Raporun en önemli özelliği, Demokrat Parti içerisinde militarist ve müdahaleci çizgiyi savunan »liberal müdahaleciler« ile Cumhuriyetçi Partinin şahinleri olan Neoconlar tarafından ortaklaşa kaleme alınmış olmasıdır.

İki kanadın böylesine yakınlaşmasını sağlayan en önemli nedenin, Barack Obama'nın zikzaklı dış politikası olduğunu söylemek mümkün. Gerçi Obama Afganistan ve Irak'ta askerî angajmanı devam ettirerek sorunların derinleşmesinin, Doğu Afrika, Pakistan ve Yemen'de İHA saldırıları ile binlerce sivilin öldürülmesinin ve Rusya ve Çin'e yönelik provokasyonlarla savaş tehdidinin artmasının baş sorumlusu. Ancak, gene de başında bulunduğu hükümet içerisindeki militarist kesimin etkisini azaltan bir başkan oldu. Örneğin Libya ve Suriye'de ABD ordusunun kara müdahalesini engelledi, İran ile nükleer uzlaşımın önünü açtı ve Ukrayna'daki karşı devrimci faşist güçlere ağır silahların verilmesini reddetti. Dış politikada bir çok kararı, kendisine yakın olan danışmanlarından oluşan küçük bir ekiple alarak, zamanın Dışişleri Bakanı olan H. Clinton'u ve ekibini önemli ölçüde dışladı, H. Clinton'un daha tehditkâr ve daha saldırgan çizgisini engelledi.

Obama'nın dışlayıcı yönetiminin yol açtığı hayal kırıklığı ve ABD hükümeti içerisinde azalan etkinlikleri, »liberal müdahalecileri« Neoconlara yakınlaştırmaktaydı. Diğer taraftan Trump'ın adaylığı, Neoconların »liberal müdahalecilere« yakınlaşmalarını tetikledi. Çünkü, her ne kadar H. Clinton ve Trump arasında ABD emperyalizminin öncülüğü konusunda pek fark olmasa da, korkuyu ve nefreti körükleyen Trump'ın dış politikada öngörülemez, kontrol edilemez ve güvenilemez bir siyasetçi olduğu kanısı Neoconlar arasında egemen görüş hâline geldi. H. Clinton'a ise, Dışişleri Bakanı olarak izlediği çizgi nedeniyle daha çok güven duymaya başladılar.

Dünyanın ABD hegemonyası altında biçimlendirilmesini, ABD sermayesine yarayan serbest ticaret bölgeleri kurulmasını ve ABD karşıtı olan veya olma potansiyeli taşıyan tüm güçlerin yok edilmesini aynı şekilde savunan Neoconlar ve »liberal müdahaleciler« arasındaki farklılıkları göstermek pek kolay değil. Çünkü iki taraf da hedeflerini gerçekleştirmek

için militarist saldırganlığı önelemektedirler. Aralarındaki en önemli fark BM ve NATO gibi kurumların değerlendirilmesinde yatıyor. »Liberal müdahaleciler«, ABD'nin müdahale savaşlarına belirli bir meşruiyet kazandırabilmek amacıyla, planlarını geliştirmeyi ve uygulamayı olanaklı olduğunca BM ve NATO ile işbirliğinde gerçekleştirmek isterlerken, Neoconlar ABD'nin askerî gücünün yeterince meşruiyet sağladığını ve ABD'nin zorunlu olmadıkça BM gibi uluslararası kurumlarla işbirliğinde hareket etmesinin gerekli olmadığını savunuyorlar.

İşin ilginç tarafı, Neoconlar ile »liberal müdahaleciler« arasındaki bu ufak farkın dahi silikleşiyor olmasıdır. Neoconların önemli isimlerinden, »Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi« PNAC'in mimarlarından, Cumhuriyetçi başkan adayları John McCain ve Mitt Romney'in baş danışmanı olan Robert Kagan gibi Neoconlar artık kendilerine »liberal müdahaleci« denmesinden bile rahatsız olmuyorlar. »Liberal« tanımının, »Yeni Muhafazakâr« olarak Türkçeye çevrilebilecek Neocon tanımlamasından daha az »sorun« çıkartıyor olması işlerine gelen ABD şahinleri, Demokrat Partili akıldaşları ile birlikte H. Clinton'un öncü rolünü kabul ederek, güçlü bir koalisyon oluşturdular.

KÜRESEL STRATEJİ RAPORU: »EXTENDING AMERICAN POWER«

»Liberal müdahaleciler« ve Neoconların birlikte kaleme aldıkları yaklaşık yirmi sayfalık belge, ABD devlet aklına dayanan ve serbest ticaret antlaşmalarından sayısız askerî müdahaleye kadar çok çeşitli militarist ve neoliberal önerilerle dolu olan bir küresel strateji raporu. Dünyanın, ABD'nin öncü rolünün zayıfladığı bir dönemde »daha kaotik ve daha tehlikeli bir yere« dönüştüğü iddia edilen raporda, »muzaffer dünya düzeninin« Rusya, Çin, terörist örgütler, siber suçlar ve iktisadî değişimler tarafından tehdit edildiğini öne sürüyor ve bu »tehditlere« karşı ABD'nin »askerî gücünü daha etkin kullanmasını« talep ediyor.

Ancak raporda bu taleplere değinilmeden önce, ABD hegemonyasının korunmasına yönelik dört »temel ilke« sıralanıyor, ki bunlar farklı sermaye kesimleri arasındaki çelişkilerin – şimdilik – üstünün örtüldüğüne işaret ediyor. Bu »temel ilkeler« şöyle:

1. *Amerikan gücünün ve uluslararası düzen için en büyük tehditlerin bulunduğu ve, ya yeni yaklaşımların, ya da önceden denenmiş eski yaklaşımların daha tutarlı bir biçimde uygulanması gereken bölgeler olan Asya, Avrupa ve genişletilmiş Ortadoğu'daki ABD yönetim yetisinin geliştirilmesi gerekmektedir.*
2. *Bunun için en ivedi adımlardan bir tanesi ulusal güvenlik ve savunma giderlerinin belirgin bir şekilde yükseltilmesi ve Budget Control Act'in [Bütçe Kontrol Yasasının] bütçeyi içine soktuğu deli gömleğinden kurtarılmasıdır. Bununla bağlantılı ikinci ivedi adım, Washington'un elinde olan, ama yeterince kullanmadığı askerî, iktisadî ve diplomatik gücü kullanmak için gerekli olan siyaset önerileri yapmaktır.*
3. *ABD'nin iktisadî buhranı ardında bırakmasının bir sonucu olarak askerî, iktisadî ve diplomatik yetenekler için ayrılan bütçelerin olanaklı olduğunca belirgin bir biçimde artırılmasıdır.*
4. *Böylelikle bir sonraki Başkanın önünde duran sorun, Birleşik Devletlerin uluslararası öncülüğü daha aktif üstlenmesi için yeterli bütçenin olup olmadığı değil, Amerikan hükümetinin bu iradeye sahip olup olmayacağıdır. Ve eğer önderlik için bu güce ve iradeye sahipse, o zaman asıl belirleyici olan soru, makul emelleri ve gerekli sınırları yansıtan bir biçimde [bu önderliğin] gereğinin nasıl yerine getirileceği sorusudur.*

Raporda yer alan bu »temel ilkeler« bariz bir biçimde ABD egemen bloğunun şimdiki kadar olduğundan daha saldırgan bir politika izlemeyi planladığını gösteriyor. Egemen bloğun iki ana akımı da eski argümanlara geri dönüyorlar: »denenmiş eski yaklaşımlar«, bildiğimiz

kanlı savaş politikalarından başka bir şey değil. »Denemiş eski yaklaşımların« şimdiye kadar ki başarısızlıklarının nedeni olarak ise, bunların »daha tutarlı uygulanmaması« gösteriliyor. Diğer taraftan, yılda 600 milyar Dolarlık silahlanma bütçesiyle zaten dünya çapında silahlanmaya en fazla para harcayan ülke olan ABD'nin, elbette silah tekellerinin lehine, daha fazla para harcaması »temel ilke« hâline getirilmek isteniyor. Silahlanma bütçelerinin artırılması için yapılan öneriler de »eski«: sosyal giderlerde önemli ölçüde kısıtlamalar yapmak. Kısacası »temel ilkeler« tüm ABD sermaye fraksiyonlarının çıkarlarından başka bir şeyi »korumaya« yönelik değil.

Peki, bu »temel ilkelerin« ve sıralanan taleplerin küresel etkileri ne olacak, özellikle Ortadoğu'da? Raporu altı kalınca çizilerek, »İslam Devletine karşı yürütülen uluslararası çabalar belirgin bir biçimde artırılmalıdır. ABD, İslam Devletini kaçtığı her yerden uzaklaştırma hedefi için gerekli adımları atmaya hazırlıklı olmalıdır« deniyor. Bunu, İslam Devletine karşı yürütülen sözde savaşın sadece Suriye ve Irak ile sınırlı tutulmayacağı biçiminde okumak mümkün. Obama yönetiminin hâlihazırda Libya'da (özellikle Sirt'e) yürüttüğü askerî operasyonları, H. Clinton'un henüz bakanlığı döneminde ifade ettiği »Libya planları« ile birlikte düşününce, ABD'nin Kuzey Afrika'yı da Suriyelileştirmek istediği sonucuna varılabilir.

H. Clinton'un Suriye'ye yönelik yaklaşımları Obama yönetimininkinden farklıydı. H. Clinton Suriye iç savaşının başlangıcından itibaren Esad rejiminin »eldeki her araçla« alaşağı edilmesini savunuyordu. O açıdan başkan seçilmesi durumunda ABD'nin Suriye politikalarında değişiklik olması, hatta ABD ordusuna kara harekâtı başlatma emrini vermesi küçük bir olasılık değildi. Neoconlarla »liberal müdahalecilerin« ortaklaşa kaleme aldıkları rapor Rusya ve İran'ın etkisiyle Suriye'deki »askerî balansın Esad rejimi lehine değiştiğini« kabul ediyor, ama maceraperest taleplerden de geri kalmıyor. Rapor, ABD'nin askerî gücünü »uçuşa yasak bölgelerin oluşturulması için kullanmasını« talep ediyor.

Aynı şekilde H. Clinton'un başkanlığı altında ABD'nin İran politikasında da değişimlerin olması bekleniyordu. H. Clinton'un İran ile varılan nükleer uzlaşya güvenmediğine değinen rapor, yeni ABD yönetimine şu önerilerde bulunuyor: »Birincisi, Tahran'ın nükleer uzlaşya nedeniyle Washington'un İran hükümetine yönelik yaklaşımlarında bir değişiklik olmayacağını anlaması sağlanmalıdır. İkincisi, ilân edilen politika, Washington'un İran'a ne bugün, nede hiç bir zaman nükleer silah devleti olmasına izin vermeyeceğinin altı çizilmelidir. Üçüncüsü, ABD, askerî, iktisadî ve diplomatik araçlarla İran'ın Ortadoğu'daki hegemonik arzularını desteklemeyi hedefleyen bir strateji izlemelidir«. İran Körfezinin ABD'nin »güvenliği« için yaşamsal önem taşıdığını vurgulayan rapor, İran Körfezinde ve Hürmüz Boğazında »yeterli sayıda ABD birliklerinin konuşlandırılması zorunluluğunu« belirtiyor. H. Clinton'un internet sayfasında aynı yaklaşımları, aynı kelimelerle okumak mümkün. H. Clinton bölgedeki enerji taşıyıcıları nakliyatının ABD'nin kontrolü altında olmasını savunduğundan, H. Clinton seçilseydi, bölgedeki ABD askerî varlığını artırmaya yönelik bir politika izleyeceği kesindi.

Diğer taraftan H. Clinton yönetimi altında AB ve NATO üyesi ülkelerin – özellikle Rusya'ya karşı – daha saldırgan bir pozisyona itilmelerinin planlandığını da söylemek gerekiyor. Gerek H. Clinton, gerekse destekçileri yaptıkları değerlendirmelerde, »Rusya'nın başkan Putin'in yönetimi altında aldığı tehlikeli yolda, ABD'nin 21. Yüzyıl'da karşı karşıya olacağı jeopolitik tehditlerin en büyüğü hâline geldiği« vurgulanıyor. Bu »tehdide« karşı yapılan »güvenlik önerileri« ise, »Rusya cephesinde bulunan NATO müttefiklerinin savunma yetilerinin daha fazla güçlendirilmesi« ve »Rusya'dan çekinmeden, sürekli olarak bölgede konuşlandırılmış NATO birliklerinin geniş hacimli antrenman ve manevra faaliyetlerinin artırılması« olarak sıralanıyor. Bu da, Avrupa'nın, bilhassa Doğu Avrupa ülkelerinin şimdiye kadar olduğundan daha fazla militaristleştirilmeleri anlamına geliyor.

SONUÇ YERİNE

Daha önce belirttiğimiz gibi, ABD emperyalizminin dünya çapındaki hegemonyasını ayakta tutma hedefi, tüm ABD sermaye fraksiyonlarını ve bunların temsilcisi olan iki siyasî partiyi birleştiren bir hedefdir. Aralarındaki temel sorun, bu hedefe hangi yollardan ulaşılabileceğiydi. Kısa bir zaman öncesine kadar Demokratlar, askerî şiddetin uygulanması konusunda Cumhuriyetçiler kadar kararlı bir duruş sergilemiyorlardı. Gerek H. Clinton, gerekse yakınına aldığı ve muhtemelen hükümetinde karar verici pozisyonlara getirilecek olan danışmanları, diğer Demokratlar kadar kararsız değillerdi ve bunu her fırsatta dile getiriyorlardı. Bu nedenle de Neoconlar ile »liberal müdahaleciler« yakınlaştılar. Ancak bu yakınlaşmaları, seçmen iradesinin oluşturduğu duvara tosladı.

Gerek Sanders'in, gerekse de Trump'ın seçim kampanyaları, ABD egemen bloğunun halk desteğinden yoksun olduğunu gösterdi. Tarihte defalarca kanıtlandığı gibi, toplumsal hoşnutsuzluk iradeye dönüştüğü anda, egemen sınıfların her istediklerini yapmalarını engelleyebilecek setlerin ortaya çıkabileceğini bir kez daha görmüş olduk. Egemen bloktaki yeni ittifakın bu duruma nasıl bir reaksiyon göstereceğini ise, kısa süre içerisinde görebileceğiz. O zaman değerlendirmelerimizi devam ettirebiliriz.

ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR

19 KASIM 2016

ABD Başkanlık Seçiminin sonuçları, emperyalist güçler arasındaki çelişkileri derinleştirmeye devam ediyor. Bununla birlikte, F. Alman emperyalizmi Avrupa'yı giderek daha iyi kontrolü altına alma ve »düzen kurucu dünya gücü« seviyesine yükselme planlarına ivme katıyor. Emperyalist güçler arasında karmaşıklaşarak büyüyen, örtüşen ve çelişen çıkarlar yumağı, eşik ülkelerindeki işbirlikçi rejimleri »ya ABD, ya F. Almanya« ikilemine zorluyor. Bu durum aynı zamanda eşik ülkelerindeki güç ilişkilerini sarsıyor ve işbirlikçi rejimleri, iktidarlarını daha otoriter, hatta faşizan yöntemlerle güvence altına alma arayışlarına itiyor.

Sermayenin altın çağını yaşıyormuş gibi görünen, ancak çoklu kriz ortamlarından kurtulamayan günümüz emperyalist-kapitalist dünya düzeni aslında son derece kırılğan bir zemin üzerine kurulu. Enerji kaynakları ve etki alanları üzerine yürütülen vekalet savaşları, asiller savaşına dönüşme potansiyelini artırırken, kapitalizmin zengin merkezlerinde dahi sosyal standartlar buharlaşıyor ve izafileşen refah düzeyi, kendisini sağ popülist ve ırkçı formasyonların güçlenmesiyle ifade eden toplumsal hoşnutsuzluklara yol açıyor. Sermayenin birikim fazlası krizinin yol açtığı sorunlar derinleşirken, yaşamın her alanının piyasalaştırılması ve sermaye birikiminin boyunduruğu altına sokulması hızlanıyor, emek sömürsünün ve yoksullaşmanın artması, ortalamanın üzerinde gelire sahip olan katmanları huzursuzlaştırıyor.

Hoşnutsuzluk ve huzursuzluk, egemen sınıfların »istikrarlı« hükümet kurma olanakları karmaşıklaştırıyor, Trump örneğinde olduğu gibi, pek arzu edilmeyen seçim sonuçlarıyla cebelleşmelerine neden oluyor. Çıkış yolu olarak ise, neoliberal dönüşümün daha da kökleştirilmesi ve militarist saldırganlığın azgınlık derecesine yükseltilmesi görülüyor.

Böylesine bir ortamda hafta başında bir araya gelen AB dışişleri ve savunma bakanları, F. Almanya'nın dayatmasıyla bir dizi kararlar aldılar. Buna göre, belirli AB ülkeleri NATO'dan bağımsız askerî işbirliğini derinleştirecek, NATO'ya paralel Lojistik ve Komuta Genel Merkezi kuracak ve Lizbon Sözleşmesinin 42. Maddesindeki Sürekli Yapısal İşbirliğini (PESCO. Permanent Structured Cooperation) kurumsallaştıracaklar. Bu adımlar fiilî olarak »stratejik özerkliğe« sahip bir AB ordusunun kurulması anlamına geliyor. Aralık ayında yapılacak AB Zirvesinde de kararlar kesinleştirilecek.

Ancak Britanya ve Doğu Avrupalı AB üyeleri bu girişime karşı çıkıyorlar. Çünkü, başta Polonya ve Macaristan olmak üzere, bu üyeler ABD ile girdikleri askerî işbirliğine daha fazla önem veriyorlar. Bu ülkelerin Rusya karşıtı politikaları ve geleneksel olarak »Alman hegemonyasından« korkmaları, böylesi bir yaklaşıma yol açıyor. F. Almanya'nın Trump'a mesafe koyarak, Doğu Avrupalılarla ABD arasındaki bağları zayıflatma ve kontrolü eline geçirme girişimleri, bu ülkeleri ABD'ne daha çok bağlıyor. Böylelikle hem AB, hem de NATO içindeki çatlak büyüyor, Türkiye'deki gibi işbirlikçi rejimlerin otoriterleşmelerini tetikliyor.

Derinleşen çelişkiler, 2017'de Ortadoğu'yu çok çetin ve daha kanlı günlerin beklediğine işaret ediyor. Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler değerlendirilirken, dikkate alınması gereken bir diğer gerçeğin de bu olduğu unutulmamalıdır.

KIYMET-İ HARBİYESİ OLMAYAN İŞLER

26 KASIM 2016

Erdoğan haklı: AP'nun aldığı müzakereleri dondurma kararının herhangi bir kıymet-i harbiyesi yok. Aslına bakılırsa alınan »karar« AB Komisyonuna yönelik bir öneri, yani Komisyonun alacağı kararlar için bağlayıcı değil. Gene de siyasî değeri iki taraf için yüksek. AKP rejimi bağlayıcılığı olmayan parlamento önerisini, »Avrupa bizi istemiyor« retoriği ile AB'ni günah keçisi gösterip, kendi çıkarlarını kollamak ve asıl ihtilafların üstünü örtmek için kullanılacak. F. Alman emperyalizminin patronajı altındaki AB ise, öneriyi yeni bir »şartlı rehin« olarak AKP rejimine yönelik dayatmalarını güçlendirmek için kullanacak ve aynı zamanda Türkiye'deki diktatörlük sürecine karşı tepki gösteren Avrupa demokratik kamuoyunu »demokratikleşme için yaptırımlar« görüntüsüyle rahatlatacak, AKP ile işbirliği nedeniyle AB hükümetlerine yönelik tepkileri zararsız bir yöne kanalize edebilecek.

O açıdan gerek AKP rejimi, gerekse de AB'nin emperyalist güçleri AP'nin »kullanışlı aptal kararından« memnunlar. Çünkü hem iç kamuoylarına yönelik siyasetlerinde, hem de karşılıklı çıkar kavgalarında kullanabilecekleri yeni bir araca sahip oldular. Bu nedenle burjuva medyasında yer alan yorumlara veya Türkiye'deki liberallerin gözyaşlarına kanmamak gerekiyor. Aynı şekilde, AP'nun kararı sonucunda Türkiye'deki gidişatın durdurulabileceği umutlarına da!

AB ve AKP rejimi arasındaki ilişkilere baktığımızda ise işbirliğinin azalmadığını, aksine derinleştirilmeye çalışıldığını görebiliriz. AB Komisyonu, değil müzakereleri dondurmaya, AB-Türkiye Gümrük Birliğini genişletme planlarından dahi vazgeçmeyi düşünmüyor. Burjuva medyasındaki yaygaraların çıkardığı toz duman hâlâ durdurulmamış olan Gümrük Birliğini genişletme görüşmelerini görünmez kılıyor. AB gerçekten AKP rejimine geri adım attırmayı düşünseydi, Türkiye'nin yumuşak karnına, yani Türkiye ekonomisinin bel kemiği olan Gümrük Birliğine darbe vuracağı sinyali verirdi. Böylesi bir adım rejime anında diz çöktürebilir, çünkü zaten döviz piyasalarındaki fırtına nedeniyle zor durumda olan Türkiye ekonomisinin çöküşüne yol açabilir.

AKP, AB'nin bu adımı atmayacağını biliyor. AB de, Şanghay İşbirliği Örgütü'ne üye olma söylemlerinin içi boş safsata olduğunu biliyor. Kaldı ki tüm ithalatı ve ihracatı, üretimi ve en küçük tamirhanelere kadar bütün sanayisi Batı ürünlerine bağımlı olan bir ekonominin AB'ne şantaj yapmasının, »rüzgâra karşı işlemek« kadar anlamlı olduğunu Ankara'da da, Brüksel'de de bilmeyen yok.

Türkiye'nin özgür, barışçıl, demokratik, müreffeh ve eşit haklı bir geleceğe kavuşması ne AB'ne, ne de Şanghay İşbirliği Örgütüne üye olmasına bağlıdır. Böylesi bir geleceğin ilk adımı ancak tüm muhalif kesimleri içeren ve en başta Kürt sorununun barışçıl, adil çözümünü hedefleyen geniş bir toplumsal ittifakın kurulmasıyla atılabilecektir. Tarih defalarca kanıtlanmıştır: ezilen ve sömürülenlerin ittifakı karşısında ne despotik rejimler, ne de emperyalist güçler ayakta kalabilmişlerdir. Önemli olan kâğıttan kaplan olan bir parlamentonun alacağı kararlar değil, ezilen ve sömürülenleri temsil ettiğini iddia edenlerin birleşik mücadele iradesini gösterebilmeleridir.

ABD SEÇİMLERİ: TRUMP VE EMPERYALİST-KAPİTALİST DÜNYA DÜZENİ

Tüm beklentilere rağmen Donald Trump'ın ABD Başkanlık Seçimlerini kazanması dünya çapında şaşkınlık yaratmaya ve kafa karıştırmaya devam ediyor. Yapılan analizlerde öne çıkan »ABD içe yönelecek, Avrupa daha fazla sorumluluk alacak« görüşü, gerek burjuva medyasında, gerekse de sol-muhafız çevrelerde ağırlık kazanıyor. Trump'ın seçim kampanyasında ve seçildikten sonra söylediklerine, yaptıklarına ve en önemlisi hükümeti için oluşturmakta olduğu ekibine baktığımızda, ABD politikalarında ve uluslararası ilişkilerde bir çok şeyin farklı yürüyeceği sonucuna varabiliriz. Ama farklı olması, »daha iyi« olacağı anlamına gelmiyor elbette.

Görüldüğü kadarıyla Trump'ın uygulayacağı askerî ve dış politikalar, ABD'nden ziyade Avrupa'daki emperyalist ülkelerin egemen blokları içerisinde strateji tartışmalarına yol açıyor. Brexit kararıyla Britanya halklarının AB'nden ayrılma kararını fırsat bilen ve AB'nin F. Alman emperyalizminin patronajı altında »süper güç« olma hevesini güden »Avrupacılar« ile ABD'nin öncülüğünde yola devam etmek isteyen »Transatlantikçiler« arasındaki çelişkiler derinleşecek. Böylelikle, salt NATO içerisinde değil, AB içerisinde de derin bir çatlağın gün yüzüne çıktığını söyleyebiliriz.

Trump'ın seçim kampanyasında kullandığı »Önce Amerika« (»America First«) söylemi, 2017'den itibaren ABD'nin iç politikaya ve ekonomiye öncelik tanıyacağına işaret ediyor. Bu önceliği ABD egemen bloğunun toplumsal rızayı ve iç politik meşruiyeti yeniden üretebilmesinin bir zorunluluğu olarak görebiliriz. Tekelci burjuvazi, sınıf iktidarının sürekliliğini sağlayabilmek için parlamenter sisteme, meşruiyet görüngüsüne ve toplumsal rızaya gereksinim duyuyor hâlâ. Bu öncelik aynı zamanda 1980'lerden bu yana hakim olan neoliberal dönüşüm politikalarının tilsimini kaybetmesinin ve toplumsal rızanın yeniden üretilmesinde yetersiz kalmasının da bir sonucu aslında. ABD'nin, Trump yönetimi altında TTIP gibi »serbest ticaret antlaşmalarını« reddeden, Rusya ile gerilimleri azaltmak isteyen, ama Çin'e karşı ekonomik savaşı planlayan bir çizgiye gelmesi bu öncelikle birleşince, ihracat modeli ile güçlenen F. Alman emperyalizmini yeni arayışlara zorluyor.

»SÜPER GÜÇ« OLMA STRATEJİLERİ VE SINIRLARI

AB Komisyonundan ve AB'nin hakim gücü F. Almanya'dan gelen sinyaller, AB'nin Brexit ve ABD Başkanlık Seçimleri sonrasında ABD'nin yanında ve ABD ile rekabet hâlinde bir dünya gücü olma stratejisine ağırlık verdiğini, aynı zamanda da »yanında-karşısında« ikilemi içinde olduğunu gösteriyor. 2000'de karar altına alınan Lizbon Stratejisiyle »süper güç« olma hedefine oturtulan AB politikaları hâlihazırda iki temel unsur üzerine kurulu: Birincisi, AB'nin Hinterlandı olarak görülen ve AB'ne komşu olan ülkelere yayılma ve bu ülkeleri AB ekonomik bölgesi ile bütünleştirme hedefi. İkincisi ise, böyle oluşturulan etkinlik alanını güçlendirilmiş askerî yeteneklerle »koruma« altına alma ve genişletme hedefi.

AB'nin birinci hedefine büyük ölçüde ulaştığını söylemek olanaklı. Ancak ikinci hedefine ulaşması – şu an için – hayli zor görünüyor. AB'nin Doğu Avrupa'ya genişlemesi ve tüm AB

üyeleri devletlere silahlanma zorunluluğunun getirilmesi, kuşkusuz masif bir militaristleşme sürecine yol açtı. Aynı şekilde Britanya'nın AB üyeliğinden ayrılma kararı da, bugüne kadar bilhassa Britanya tarafından engellenen »AB ordusu« oluşturma planlarına ivme katacaktır. Ve Trump'ın deklare ettiği dış politika planlarının AB'nin militaristleşme sürecinin hızlandırılmasına neden olacağı beklenmelidir.

Zaten F. Almanya'nın burjuva ana akım medyasında yer alan yorumlara ve hükümete yakın enstitülerin »önerilerine« bakıldığında, »süper güç« olma stratejisinin ideolojik temel-lerinin güçlendirilmeye çalışıldığı görülebilir. Örneğin F. Alman hükümetinin en etkin düşünce kuruluşu olan »Bilim ve Siyaset Vakfı – SWP« kısa bir süre önce yayımladığı analizde, »Trump'ın seçilmesi liberalizmin ve dolayısıyla Batı'nın normatif değerlerinin yenilgisi anlamına gelmektedir ve Putin, Erdoğan ve Orban gibi, liberal olmayan demokrasilerin taraftarı otokratların güçlenmesine yol açacaktır« diyerek, bu gelişmenin AB ülkelerinin dış politikalarını etkileyeceği tespitinde bulunmaktadır. Analizde, Trump'ın »ABD'nin açık, serbest mübadele ve serbest dış politik yönelime dayanan dünya düzeninin liberal hegemonu olma rolünden uzaklaşma yatkınlığında olduğu« öngörüsüyle, AB'nin »kendi güvenlik politikası yetilerini güçlendirmesini« ve »kendi stratejik çıkarlarını tanımlayarak, ortak dış politik önceliklerini belirlemesini« öneriyor. Hemen peşinden de, »hoşumuza gitse de, gitmese de, Almanya çok daha aktif olmak zorundadır« denilerek, F. Alman emperyalizminin belirleyici olma istemi vurgulanıyor. F. Alman devleti de, 2017'de yapılacak olan Federal Parlamento seçimlerinde yasamanın »sorunsuz« olarak göreve devam etmesini sağlamak, »devamlılık ve istikrar« kararlılığının altını çizmek için, şahin dış politikacı Franz-Walter Steinmeier'i (SPD) Federal Cumhurbaşkanı adayı yapıyor.

Her ne kadar burjuva ana akım medyasında »Almanya artık daha bağımsız olacak« met-hiyeleri dizilse de, »ABD ile eşit göz hizasında« heveslerinin gerçekleşmesi pek kolay olmayacak. Bir kere AB'nin silahlanma yarışında, 600 milyar Dolar ile tüm NATO üyelerinin toplamından daha fazla silahlanma gideri olan ABD'ni »yakalaması« uzak bir olasılık. Gerek askerî yeterliliği, gerekse de işgal ve sıcak savaş deneyimleri konusunda ABD'nin çok gerisinde kalan AB'nin henüz ortak bir ordusu dahi yok. Kaldı ki Britanya ile Doğu Avrupa'daki AB üyesi devletlerin ortak ordu itirazı önemli bir engel teşkil ediyor. Bilhassa, başta Polonya ve Macaristan olmak üzere, Doğu Avrupa ülkelerindeki egemen sınıfların Rusya karşıtlığı ve geleneksel olarak »Alman hegemonyasından« kaygı duymaları, bu ülkeleri askerî koruma kalkanı açısından Berlin'den ziyade daha çok Washington'a bağlıyor.

EMPERYALİST İLİŞKİLER GERÇEĞİ

F. Alman emperyalizminin düzen kurucu dünya gücü seviyesine yükselmekte kararlı olduğu söylenebilir. Ancak kararlı olmak yeterli değildir, çünkü belirleyici olan maddî koşullardır. Muhakkak ki Trump gibi ırkçı bir politikacının başkan seçilmesi, ABD emperyalizminin iç politik zayıflığının bir göstergesidir, ama bu emperyalist-kapitalist dünya düzenindeki ilişkilerin değişeceği anlamına gelmemektedir.

Emperyalist ilişkiler gerçeğini görebilmek için önce emperyalizmden ne anladığımızı tekrarlamak yararlı olacak: Komünistler, Lenin'e dayanarak, emperyalizmin tekellerin egemenliğindeki kapitalizmin ve üretim ilişkilerinin üst seviyesi olduğunu söylerler. Yani emperyalizm, her ne kadar emperyalist devletlerden bahsetsek de, bir devletin veya bir ulusun »özelliği« değildir. Emperyalist sistemden bahsederken, kapitalizmin bu üst seviyesinden bahsediyoruz, ancak ABD emperyalizminden veya emperyalist devletlerin oluşturduğu bütünü- nün öncü gücünden bahsederken, emperyalist devletler arasındaki farklılıkları vurguluyoruz. Bir sınıflandırma yapacak olursak, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin kabaca küçük ve büyük, saldırgan ve daha az saldırgan, hegemonik ve işbirlikçi emperyalist güçlerden, hatta

İsveç gibi, uluslararası ihtilafların ve emperyalist stratejilerin gölgesinde, deyim yerindeyse »suya sabuna dokunmadan« varlığını sürdüren emperyalist refah devletlerinden oluştuğunu söyleyebiliriz.

Aynı zamanda emperyalist-kapitalist dünya düzeninin bağımlılık ve işbirliği ilişkilerindeki farklılıkları da dikkate almak zorundayız. Örneğin Türkiye, tekelci burjuvazinin hakimiyeti altındaki ve emperyalizme bağımlı bir kapitalist ülkedir. Türkiye tekelci burjuvazisinin emperyalizmle olan bağımlılık ve işbirliği ilişkisi, basit bir »sömüren-sömürülen« ilişkisi değildir. Türkiye tekelci burjuvazisi aynı zamanda kendi emperyalist hedeflerini takip etmektedir. Aynı ilişki düzeyi ABD ve F. Almanya arasında da söz konusudur.

O açıdan emperyalist ilişkileri irdelediğimizde, tek tek emperyalist devletlerin emperyalist-kapitalist dünya düzeninde ve bu düzenin öncü gücü karşısında hangi konumda durduklarına bakmamız gerekmektedir. Böylelikle, tüm çelişkilerine rağmen ABD emperyalizmi ile sıkı bağlantıda ve işbirliğinde olan devletler ile Rusya ve İran gibi emperyalist tehdit altında tutulan kapitalist devletler arasındaki farklılıkları görebilir, Rusya ve İran'ın neden emperyalizm karşıtı pozisyona zorlandıklarını daha rahat anlayabiliriz.

ABD 1989-1990 karşı devriminden bu yana emperyalist-kapitalist dünya düzeninin tartışmasız hakimi durumundadır. Ancak bu düzen ve bu hakimiyet kırılmağa başlamıştır. ABD'nin ekonomik hakimiyeti zayıflamakta, dünya iktisadının merkezi Doğu Asya'ya kaymaktadır. 1945-1990 arasında Batı Avrupa ülkelerinin ve Japonya'nın ABD'ne yetişmesi olarak kendini ifade eden zayıflama süreci, 1990'lardan sonra ABD'nin ekonomik gücünü daha hızlı kaybettiren bir ivme kazanmıştır.

F. Alman emperyalizminin bu sürecin kazananlarından olduğunu söyleyebiliriz. Bununla birlikte F. Alman emperyalizmi, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin egemenlik sisteminin en önemli parçalarından birisi hâline gelmiştir, ama aynı zamanda da ABD emperyalizminin egemenliği altındadır. F. Almanya'nın emperyalist-kapitalist dünya düzeni içerisindeki rolü hâlâ ABD emperyalizmince belirlenmektedir.

Bu tespitimizi açıklamak için kısa bir tarihsel bakışta bulunalım: F. Alman tekelci burjuvazisi ve İkinci Dünya Paylaşım Savaşı sonrası kurulan Batı Almanya (AFC) varlıklarını ABD'ne borçludurlar. Dünya sosyalist sistemine karşı başlatılan Soğuk Savaşın bir gereği olarak Batı Almanya'daki eski mülkiyet ilişkilerinin yeniden kurulmasına izin verilmiştir. F. Almanya eyaletleri, devlet aparatı, gizli servisleri, basını ve merkez bankasıyla ABD ve Britanya'nın eseridir.

Aynı şekilde AB ve öncülleri de Soğuk Savaşın sonucudurlar. ABD 1945 sonrasında Batı Avrupa'daki devletlerin ortak bir çatı altında toplanmaları siyasetini geliştirmiştir. Bu siyasetin üç temel hedefi söz konusuydu: Birincisi, Sovyetler Birliği'nin etki ve hareket alanını daraltmak, ikincisi, Fransa ve diğer kapitalist ülkeleri yanında tutmak ve nihâyetinde de üçüncüsü, Almanya'yı kontrol altına almak. Yani, AT, AET ve AB sonucunda ABD emperyalizminin projeleridirler. Aynı şekilde var oluşuna izin verilen F. Alman tekelci burjuvazisi de çıkarlarını ortak bir Avrupa çatısı altında daha rahat koruyabileceği ve eski gücüne ancak yanına alacağı Avrupalı bir müttefikle tekrar kavuşabileceği kanısına vararak, bu projeyi desteklemiştir. Bugün AB emperyalist devletlerin ekonomik ve siyasî çatısı hâline gelmiştir. Hatta, iktisadî gücüne bakıldığında, dünyanın en önemli ekonomik mevkilerindedir. Ama ABD'nin rakibi olamamaktadır, çünkü devletler üstü bir kurumlar konglomerasından ibarettir. AB bu yapısı ile ABD emperyalizminin öncü rolünü geriye püskürtebilecek derecede güçlü bir emperyalist rakibin ortaya çıkmasını bizzat engellemektedir ve NATO'nun yanı sıra, ABD hegemonyasını güvence altına alan ikinci devletler ittifakıdır. Kaldı ki F. Alman emperyalizmi, egemen blok

içerisinde söz konusu olan tüm çelişkilere rağmen, tüm silahlanma ve savaş projelerinde ABD ile eşgüdümlü hareket etmektedir.

F. Almanya'da Trump'a karşı yükselen itirazların arka planında, Trump'ın dış politika önceliklerini değiştirmesinden kaynaklanan hayal kırıklığı yatmaktadır. ABD'nin önceliğini değiştirmesi, F. Alman emperyalizminin uzun vadeli hedeflerini zora sokmaktadır. Sonuç itibarıyla F. Almanya'nın dayattığı »süper güç« stratejisi, ABD emperyalizminin çizdiği sınırlara toslamıştır. O açıdan F. Almanya'nın uzun bir süre ABD'nden bağımsız bir emperyalist politika izleme olanağına kavuşmaktan uzak olacağı sonucunu çıkartabiliriz. F. Alman tekelci burjuvazisi de bunun farkındadır, ama buna rağmen »bağımsızlaşmanın« koşullarını yaratmak için çabalarına devam edecektir. Nihâyetinde Trump'ın seçilmesi, F. Alman emperyalizminin ABD'nin »yanında ve karşısında« konumlanma ikilemini kökleştirmiştir. AB'nin hakim gücünün hoşnutsuzluğunun temel nedeni budur.

GELİŞMELERİN TÜRKİYE'YE ETKİSİ

Emperyalist-kapitalist dünya düzenine bu denli entegre edilmiş Türkiye'nin bu gelişmelerden doğrudan ve olumsuz etkilenmesi doğal bir sonuçtur. Türkiye tekelci burjuvazisinin emperyalist hedefleri, Suriye ve Irak'taki savaşın gidişatınca geri püskürtülmüştür. AKP rejimi, DAİŞ'e karşı yürütülen operasyonlara katılmak için ısrar etmektedir, ancak bu ısrarlar, »en iyi savunma saldırıdır« anlayışının bir ifadesidir. Çünkü ABD emperyalizminin bölgesel stratejileriyle, AKP rejiminin hedefleri çelişmektedir. Dahası, AKP rejimi ABD için bir güvensizlik faktörü hâline gelmiştir.

TSK'nin sözde ÖSO güçleriyle Suriye topraklarına girmiş olması, yanıltıcı olmamalıdır. Bu operasyon her ne kadar ABD'nin izni ile gerçekleştirilmiş olsa da, AKP rejimine tanınan bir geçici formül olarak görülmelidir. Nitekim ABD, TSK'nin DAİŞ'e karşı operasyonlara katılımını engellemekte ve Türkiye'nin Suriye topraklarında daha fazla ilerlemesine onay vermemektedir. TSK'nin, ABD'nin »müttefik« olarak gördüğü YPG ve Demokratik Suriye Güçlerini bombalaması ve AKP rejiminin Rusya'ya yakınlaşma çabaları, emperyalist güçlerin çıkarlarını tehdit etmektedir.

Türkiye tekelci burjuvazisinin yayılcılık planlarının boşa çıkması, AKP rejiminin Türkiye sınırları içerisinde savaş ve sömürge pratiklerini yoğunlaştırmasına neden olmuştur. Kürt Özgürlük Hareketine ve Kuzey Kürdistan'a yönelik politikalar bunu kanıtlamaktadır. Kirli savaşın şiddeti ve »bölünme« demagojisi, Türkiye'deki milliyetler sorununun sınıfsal karakterinin görünmesini engellemektedir. Buna da bu bağlamda kısaca değinmekte yarar var.

Kuzey Kürdistan, Türkiye tekelci burjuvazisi için ucuz iş gücü, doğal kaynaklar – bilhassa su – ve bölgesel hegemonya stratejileri açısından yaşamsal önem taşımaktadır. Kuzey Kürdistan, bölgeye açılan kapı ve ticaret yolları ile boru hatları coğrafyası olarak askerî stratejilerin içeriğini belirlemektedir. Kürdistan'ın kontrolünün kaybedilmesi, iş gücü, piyasalar, ticaret yolları, kaynaklar, yani üretici güçler ve birikim araçları üzerindeki kontrolün kaybedilmesi ve sonucunda tekelci burjuvazinin zayıflaması anlamına gelmektedir. (Errol Babacan, 2016) Aynı şekilde Kürt halkının özerklik talepleri, varoluşları ülkenin iktisadî gücüyle doğrudan bağlantılı olan küçük burjuva katmanlar açısından da bir tehdit oluşturması ve diğer taraftan Türkiye işçi sınıfı içerisindeki emek rekabetinin etnik hiyerarşi ile belirlenmesi nedeniyle, rejimin kirli savaş ve sömürge pratikleri toplumsal rıza sağlayabilmektedir. AKP'nin, fiilî koalasyon ortağı MHP ve Kemalist-milliyetçi CHP'li kesimler ile ortaklaşmasının temel nedeni de burada yatmaktadır. Üstüne üstlük milliyetler sorununun sınıfsal karakterinin dikkate alınmaması, ortak çıkarlar temelinde ortak mücadelenin örülmesini engellemekte, oluşturulmakta olan faşizan tandanslı diktatörlüğe karşı geniş toplumsal ittifakları olanaksızlaştırmaktadır.

Ancak emperyalizme içkin olan çelişkiler, ABD'nin önceliklerinin değişmesi, bununla beraber bölgede Kürdistani güçlerin önem kazanması, iç politikada parlamenter alanın daraltılması nedeniyle Kürt Özgürlük Hareketinin silahlı mücadeleye ağırlık vermesi ve AKP rejiminin dış politik fiyaskosunun yarattığı güvensizlik, oluşmuş olan AKP-MHP-CHP savaş ittifakının sürdürülebilirliğini zora sokmaktadır. CHP içinde başlayan ayrışmalar, CHP'nin bugüne kadar başarıyla oynadığı »toplumsal ittifakları engelleme« rolünü zorlaştırırken, ekonomik gelişmeler tekелci burjuvazinin toplumsal rızayı yeniden üretme olanaklarını zayıflatmaktadır. Rejim her ne kadar karanlık kaynaklardan sağladığı yabancı sermaye girişiyle cari açığın yol açtığı tahribatı hafifletse de, buhran tehlikesi her gün daha da artmaktadır.

Elbette olası bir buhran rejimin yıkılması anlamına gelmeyecektir, ama artan toplumsal hoşnutsuzluk ve sermaye kesimleri arasındaki çelişkilerin derinleşmesi, savaş ittifakını çözülmeye itebilir. Gerçi rejim kendisini bir işgal savaşıyla kurtarmaya kalkışabilir, ancak böylesi bir durum emperyalizmin somut maddî ve stratejik çıkarlarını daha da tehlikeye sokacağından, rejime bu fırsat tanınmayacaktır. Çünkü Türkiye gibi bir NATO üyesinin, ABD'ne ve NATO'ya rağmen Rusya ve İran'a yarayacak derecede ve kendi toprak bütünlüğünü tehlikeye sokacak bir yola girmesi, olanaklı değildir.

Buradan, ABD veya NATO »Türkiye'yi kurtarır« sonucu çıkartılamaz elbette. Türkiye ve Kürdistan'ın kurtuluşu ancak iç dinamiklerin eseri olacaktır. Bunun yolu ise, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketinin tekелci burjuvaziye karşı ortak mücadelesinden geçmektedir. Bu ortak mücadelenin karakteri ise doğal olarak antiemperyalisttir, çünkü kendi ülkesindeki tekелci burjuvaziye karşı verilen siyasî iktidar mücadelesi, her zaman ve her yerde emperyalist-kapitalist sisteme ve öncü gücü ABD emperyalizme karşı verilen mücadele ile eş anlamlıdır.

MERKEL SAĞ POPÜLİZME Mİ KAYIYOR?

10 ARALIK 2016

Dikkatli okur hemen, »ne zaman uzaklaştı ki?« diyecektir. Dünyanın her kapitalist ülkesinde olduğu gibi, sermaye ve siyasî temsilcileri ne zaman krizlerle karşı karşıya kalsalar, can simidi olarak gördükleri milliyetçi ve ayrımcı söyleme sarılırlar. Sınıflı toplumların kaçınılmaz gerçeği olan toplumsal bölünmüşlük ve küçük burjuva katmanların korkak ruh hâli, her defasında toplumsal, iktisadî ve siyasî sorunların gerçek nedenlerinin üstünü örtmeye, asıl sorumlular olan egemen sınıfları kurtarmaya yarayan liyakatli araçlardır.

»Hıristiyan Demokratik Birliği CDU«nun bu hafta yapılan parti kurultayı, kapitalist toplumların bu yasallığının ne kadar güncel olduğunu kanıtladı. CDU kurultayında alınan açık ırkçı kararlar, sorunlarının çözümünü isteyen emekçi kesimlerden ziyade, fütursuz göçmen ve mülteci düşmanlığı ve sınırsız refah şovenizmi sergileyen küçük burjuva katmanlarının »duygu dünyasına« tercüman oldular. »Mülteci akınlarını engelleyemedikleri« gerekçesiyle kurultay delegelerinin hiddetinin hedefi olan Merkel ve parti yöneticileri, parti içi bir »ihtilafı« sorunsuz çözebildikleri için ziyadesiyle memnun gözüküyorlar.

Burjuva medyasındaki kurultay yorumlarında alınan kararların yeterli olmadığını, CDU ve Merkel'in Pegida hareketi ile sokaktan ve AfD ile parlamentolardan yükselen ırkçı itirazların baskısını azaltmak için, sağ popülist pozisyonları seçim kampanyasında daha fazla işlemleri gerektiğini okumak mümkün.

Sağ popülizm ve ırkçı yaklaşımlar zaten muhafazakâr burjuva partilerinin en önemli emellerinden birisi. Kaldı ki sağ popülizmin yaygınlaşmasının en önemli nedenlerinden birisi, bizzat CDU'nun uyguladığı politikalar. O açıdan, burjuva medyasında çoğunlukla ifade edilen »CDU sosyaldemokratlaşıyor« eleştirisinin pek maddi bir temeli yok. Sorun CDU'nun »sosyaldemokratlaşması« falan değil, F. Alman Sosyaldemokrasisinin daha sağa kayması ve bir zamanların pasifist partisi olan Yeşillerin de neo-liberalleşmesidir. Aslına bakılırsa, programatik noktalarda burjuva partilerinin, yani CDU/CSU, SPD, Yeşiller, FDP ve AfD'nin aralarında çok büyük farklılıklar yok.

Ren kapitalizminin bir özelliği olan, ama aynı zamanda mücadelelerle elde edilmiş sosyal devlet kazanımlarının erozyonu, ücretler ve çalışma koşulları üzerindeki baskıların artması, emperyalist müdahale savaşlarının ortaya çıkardığı »terör« ve yoksullaşma tehdidinin artması, burjuva partilerinin birlikte uyguladıkları neoliberal dönüşüm ve militaristleşme politikalarının doğal bir sonucudur. Ancak göçmen ve mülteci kitlelerinin yabancı unsurlar olarak görülmesi, bu politikaların yarattığı korku toplumunun gerçek sorumluları görmesini engellemekte, ırkçılığın ve refah şovenizminin yaygınlaşmasına neden olmaktadır. Başta CDU olmak üzere, tüm burjuva partileri bu gerçeği çok iyi görmekte ve hem sağ popülizmi körükleyerek, hem de sağ popülist söylemi kullanarak, oy devşirmektedirler. O nedenle Merkel'in olduğu noktadan başka bir yere kaymasına da ihtiyacı yoktur.

Nihâyetinde F. Almanya siyasî ve toplumsal solu, reformizmiyle sınıf politikalarından ve sosyalizm ideallerinden uzak kaldığı müddetçe de, rahatı bozulmayacaktır.

SAVAŞ AVRUPA'DA!

24 ARALIK 2016

Artık hiç şüphe yok: savaş Avrupa'da! İkinci Dünya Paylaşım Savaşı sonrasında »barış coğrafyası« olduğu iddia edilen Avrupa, emperyalist yayılmacılığın ve kapitalist sömürünün sonuçlarını artık doğrudan kendi merkezlerinde yaşamaya başladı. Paris'te, Nice'de, Zürih'te veya Berlin'de terör eylemlerini kimin, hangi örgüt adına gerçekleştirdiği önemli değildir. Önemli olan, bu terör eylemlerine yol açan nedenlerdir. Terör eylemi bir sonuçtur ve nedeni ortadan kaldırılmadan son bulmayacaktır.

Elbette terörün yol açtığı ölümler, kan ve şiddet, insan olanın yüreğini dayanılmaz bir eylemle sızlatmaktadır. Nitekim herkes teröre kurban gidenlerin acısını, üzüntüsünü paylaşmaktadır. Ancak bu üzüntü, gerçeklerin görülmesini engellememelidir. Örneğin Berlin saldırısının faili daha bulunmadan olayı ırkçı ve mülteci düşmanı söylemler için araçsallaştırılan burjuva medyası ve politikacıların timsah gözyaşları döktükleri görülmelidir. Göçmen ve mültecilerin daha fazla ve daha hızlı yurt dışı edilmelerini savunanların asıl derdinin, teröre karşı halkı korumak değil, egemenlik çıkarları için korku iklimini yaymak olduğu unutulmamalıdır.

Egemen politika her zaman iki yüzlüdür. Avrupa'nın göbeğinde terör saldırısı gerçekleştirenler ile, Suriye veya Irak'ta da sivilleri öldüren aynı güçler oldukları hepimizin malumu. O açıdan bu katliamcı çeteleri, Suriye'de »isyancı«, Avrupa'da ise »terörist« olarak nitelendirmek, iki yüzlülüğün daniskasıdır. Kaldı ki katliamları gerçekleştiren terörist çeteleri finanse eden, askerî ve lojistik destek veren, örgütlenmelerine ve kadro devşirmelerine ön ayak olan despotik rejimler, Batı'nın en sadık müttefikleridirler. Örneğin Suudi Arabistan veya Katar gibi ülkeler silah satışlarıyla ve ekonomik işbirliği ile Batı tarafından desteklenmektedirler. İşte bu nedenle Avrupa'nın emperyalist güçleri Avrupa'nın göbeğinde gerçekleşen terörün baş sorumlularıdır.

Emperyalist saldırı ve işgal savaşları, enerji kaynakları ve nakliyat yollarının kontrol altına alınması ve etki alanlarının genişletilmesi için uygulanan stratejiler, despotik rejimlerle işbirliği, bağımsız devletler üzerinde rejim değişikliği çabaları, BM Şartı'nın ayaklar altına alınması, uluslararası tekellerin ve sermayenin çıkarlarını kollamak için geliştirilen politikalar, silah ihracatı ve körüklenen mezhep çatışmaları, »cihatçı enternasyonalin« ortaya çıkmasının ve dünyayı terör cenderesine sokmasının en temel nedenidir. Savaş ve terörün baş sorumlusu ise emperyalist-kapitalist dünya düzenidir.

Peter Ustinov, »Terörizm yoksulların savaşıdır, savaş ise zenginlerin terörizmidir« der. Evet, Ustinov haklı. Savaş terördür, terör de savaştır – her yerde ve her zaman emekçi halklara karşı kullanılan bir araçtır. Savaş artık Avrupa'da, kapımızın önündedir. Her kim ki terör eylemlerini engellemek istiyorsa, emperyalist yayılmacılığa ve kapitalist sömürüye savaş açmalı, burjuvazinin sınıf tahakkümünü ortadan kaldırmalıdır. Bu da ancak ezilen ve sömürülen sınıfların enternasyonalist dayanışma ruhuyla ortak mücadelesi sonucunda gerçekleşecektir. Kapitalizm savaş demektir. Sosyalizm ise barış!

MESELE İNSAN KALABİLMEK GÜLÜM...

31 ARALIK 2016

Kan, gözyaşı, ölüm ve yıkım dolu bir yılı daha geride bırakıyoruz, yitirdiğimiz onca canın acısını dindirememişken henüz. Gelen gideni aratacak kaygısıyla 2017'ye bakıyor, savaş ateşinin, kanser hücreleri misali, her yeri çürüteceği düşüncesiyle ürperiyoruz. Hiç şüphe yok; karanlık, hem de kapkaranlık zamanlardan geçiyor, kan denizlerinde boğuşuyoruz. Haramilerin saltanatı ebediyen sürecekmış gibi görünüyor gözümüze. Korku ve nefretin etrafımızı sardığı bugünlerde, körüklenen kör düşmanlıkların zehirli atmosferinin hakim olduğu derin kuyularda gibi hissediyoruz kendimizi.

Ama enseyi karartmak, umudu yitirmek için hiç bir neden yok. Yeter ki dik duralım, güneşli dünyaya olan inancımızı koruyalım. »Tek bir mumun ışığı dahi karanlığı yarıyor«, yaracak elbet. Özgürlük ve kurtuluş için çırpınan tek bir yürek dahi var oldukça, umudumuz hep var olacak.

Unutmayalım: yalnız değiliz. Binler, hatta yüz binleriz, »ipin, kurşununun yağmına« mum ışığı olma iradesini gösteren.

Rosa Luxemburg Birinci Dünya Paylaşım Savaşının o karanlık günlerinde 28 Aralık 1916'da, gene bir soğuk hücrede tutulurken, Mathilde Wurm'a şöyle yazıyordu: »İnsan kalmaya çalış. Her şeyden önce insan kalabilmektir asıl mesele. Ve bu: sağlam ve açık ve neşeli olmak demektir, evet, her şeye rağmen neşeli olmaktır, ağlamak zayıfların işidir. İnsan olmak, gerektiğinde tüm yaşamını neşeyle kaderin büyük tartısına atmak, ama aynı anda her aydınlık güne ve her güzel buluta sevinmek demektir. Heyhat, »insan nasıl olunur«a dair reçete yazmayı bilmiyorum, sadece insan olduğumu biliyorum«. Rosa'nın dediği gibi, mesele insan kalabilmektir.

Çünkü insan umuttur. Umut olmasa, insan var olabilir mi hiç? Beynimizin, vicdanımızın nefesi değil midir umut? Ne demişti Nâzım: »Umuda kurşun sıkırsa da zulüm, unutmama / Umuda kurşun işlemez gülüm«...

İşte budur elimizden alamayacakları. Kan ile, ölüm ile, kurşun ile teslim alamayacaklardır iyiyeye ve doğruya ve özgürlüğe dair sevdamızı, umudumuzu...

Yılgınlığa kapılmayalım, haklıyız çünkü. Savaşların olmadığı, insanın insanı sömürmediği, bezirgânlığın ortadan kaldırıldığı, tek bir bireyin özgürlüğünün tüm insanlığın özgürlüğünün önkoşulu olduğu, insanın kendi kaderini kendisinin tayin etmesinin koşullarının olduğu eşit ve güneşli dünyayı istiyoruz. Biliyoruz; bu bir hayal değil, tarihsel yasallıktır önüne set çekilemeyecek olan. Haramilerin korkusu bundandır, bu yüzden bizleri insanlıktan uzaklaştırmak, umudumuzu yok etmek istemektedirler. Çabaları beyhude, umudumuz çeliktendir.

10 Temmuz 1934'de Oranienburg toplama kampında Alman faşizmince katledilen şair Erich Mühsam'ın »Mensch sein / İnsan olmak« şiirinden bir kesitle bitirelim:

»Her Şeye rağmen insan olmak. İnsan kalabilmek her Şeye rağmen / ve kendi insanların körelmesine izin vermemek / yıldızlar, insanları kovalayan karabasanın korkusuyla sislerin arkasında donuklaşsalar dahi.

İnsan olmak, musibete sabretmek anlamına gelmez / İnsan olmak izin verir, emreder, kötüden nefret etmeye / İnsan olmak, haksızlığı boğazından kavramak ve onu en ufak toz taneciğinde öğüterek yok etmek demektir...«

Aşk ile, sevda ile, umut ile insan kalın.

